

Garzó László
Varjak éneke

(novellák)

© Garzó László, 2009.

TARTALOM

Előszó
A Besúgó
Távoli fény
Újabb lépés
Varjak éneke
Üzenet az Agynak

„Akár borzalmas, akár nagyszerű / Nem én kiáltok, a föld dübörög”
(József Attila: Nem én kiáltok)

Előszó

A már megjelent előző kötetek hagyományait kívánom most is híven folytatni. A mostani kötetben teret kapó írások szervesen kapcsolódnak gondolatmenetemhez, új és új történetekkel gazdagítva azt a szellemi hagyatékot, melyet a jövő számára kívánok megteremteni.

Talán nem árulok el azon olvasóimnak titkot, akik már több kötetten keresztül velem tartanak, hogy ezek a modernkori mesék egy jól meghatározható körön belül mozognak. Mintha csak ugyanannak a nagy történetnek egy-egy szilánkjai lennének a novellák, más-más nézőpontból és szereplőkkel. Mindig kicsit másként, mindig kicsit megújulva.

A Besúgóban fény kell, hogy derüljön a rendszer titkára, az elfeledett emelet világára. A Távoli fényben az örült álom a Föld pusztulását okozza, s egy másik galaxisban teremt új világot. Az Újabb lépés különleges novella, mert bár önmagában is megállja a történet a helyét, de visszautal az Ötödik kötet egyik novellájára. Ha úgy tetszik, annak folytatása. Ilyet nem nagyon szoktam csinálni. Ha egyszer elkészül egy novella, annak általában nincs folytatása, most mégis kivételt tettem, mert úgy éreztem, hogy benne rejlik a folytatás lehetősége. A kötet címadó novellája, a Varjak éneke a jól ismert hatalom kérdést veti fel. Ki és hogyan juthat hozzá a világot uraló hatalomhoz. A kötet utolsó novellája pedig az Üzenet az Agynak, egy másik rejtély megoldását kínálja fel, nevezetesen magára hagy-e minket egy napon a mesterséges intelligencia?

Az Ötödikkorral indult minden, s most az folytatódik, ami akkor elkezdődött. Az a világ, azok a szereplők. Mégis, tőlem telhető módon igyekszem új és új történeteket és látásmódokat kitalálni, hogy minél inkább megragadjam az olvasó figyelmét, és szórakoztassam. Remélem, hogy most sem vallok kudarcot.

- Garzó László -
Kecskemét, 2009.

A Besúgó

2067-et mutattak a dátumszámlálók. 5 év telt el azóta, hogy ember lépett a legnagyobb Szaturnusz hold, a Titan felszínére. A metántengerek és sivatagok világára. Az emberiség anno egyként ünnepelte önnön hőstettét... Annak az expedíciónak a tagjai már itthon voltak a Földön. Mennyit álmotdtek erről 50 éve, s azóta minden megváltozott. Most ember és gép összeolvadt valója lakja a bolygót. Roppant városai, mint organizmusok élnek és növekednek, törnek az ég felé sok kilométeres tornyai, az új Bábel. Minden olyan új és modern, de lesznek elkövetkezendő korok, melyek számára mindez elavult lesz. Felsejlett a kérdés, hogy ember és gép szimbiózisa vajon új értelmet ad-e? De egyelőre e kérdésekre még nem születtek válaszok. Az eszme tündöklése elvakította a világ sejtjeit, a polgárokat. S a mindent felölelő mesterséges intelligencia racionális értelme megtervezte a hétköznapokat. Néha azonban ő is álmotdtt szépet és jót, fotonikus agyában felvillantak messzi csillagok ködös képei. Hiszen ő maga is csillagporból vétetett. Ezek az álmok, mint titkos ideák, adattárolókra kerültek, s néhány szerencsés kiválasztott megnézhetette és értelmezhetette azokat. Azután volt úgy, hogy néhányat közzé tettek, s milliárdnyi agyakban élt tovább. Egy ilyen fiú volt Ryan is. Az ő fejében is elvetett egy csíráat az álomból lett gondolat. Ám ez korántsem volt olyan jótékony dolog, mint egyesek, vagy talán a többség gondolta. Voltak eltítkolt épületek a városban, melyek másnak mutatták magukat, sőt, sokszor semmilyennek. Láthatatlanul megbújtak a fém és műanyag világ szövetében. S bár a rendszer alapjában véve természetszerűleg mindenkit mindenkor megfigyelt, voltak besúgók, akiknek nevét a homály fedte. Ember és gép. Ezek voltak ők. A nagy kibernetikus organizmus egy szilánkjai.

A fiú Ryan a Xerxes-torony legfelső emeletén üldögélt. Ez volt a roppant város legmagasabb épülete. Valamivel több, mint 3 km magas. Innen el lehetett látni tiszta időben az óceánig. Ryan szülei gazdagok voltak, a Ryan Space űrhajózási vállalat fő részvényesei. Ezért azután Ryan gyakran töltötte az idejét azzal, amivel nem kellett volna. Kutatta a szilánkokat a rendszerben. Szülei hiába mondták, hogy veszélyes dolgot művel, s ha bajba kerül a pénz sem menti meg, de ő mit sem törődött az intő szavakkal. A fiú most is a távolság bámulta, a horizont ívét, ahol a város épületei belevesznek az ég és az óceán találkozásába.

- Mit látsz ott messze, hogy folyton itt vagy? - kérdezte tőle a barátnője, Ophelia.

- Tudod, nem hiszem, hogy valaha is látni fogok valamit, bár nagyon szeretném.

- Szilánkokat, mi?!

- Na igen, de van neked fogalmad arról, hogy vajon mik is ezek a szilánkok tulajdonképpen?

- Miért, neked van? - kérdezett vissza a lány.

Ryan vont egyet a vállán.

- A nagy egész részei ők, akiket az eltítkolt épületek küldenek közénk...

- S te látsz ilyen épületeket, ahogy a város körpanorámáját szemléled?

- Nem - sóhajtott.

- Miért ez a megszállottság?

- Az lenne az igazság kutatása?

- Szerintem igen.

- Ha te mondod, biztosan.

- De miféle igazságot keresel?
- Magam sem tudom még... De biztosan létezik az, amit keresek.
- Hát ez jó! Néha azt hiszem, flúgos vagy...
- Elkényeztetett, gazdag fiúnak gondolsz, aki ráadásul még bolond is?

Erre már nem mondott semmit Ophelia.

Kettejük között inkább barátság volt, sem mint szerelem. A lány néha többet szeretett volna, de erről igyekezett tudomást sem venni Ryan. Most is csak bámulta a távot. Világosbarna hajtincsei, akár az árnyékok, s kék szeme, mint az ég világított.

- Mesélnél nekem erről? - kérte a lány.
- Mindannyiunkat megfigyelnek. De miért? Ember és gép az agyunkba hatol. Figyel éjjel és nappal, rögzít és azonosít.
- Talán az általános közbiztonság miatt...
- Nehezen hiszem. S azután ott vannak a besúgók. Észrevétlen bújnak meg közöttünk, s minden titkunkról, melyet próbálunk elrejteni, jelentést tesznek.
- De kinek?
- A világot felölelő mesterséges intelligenciának.
- Mi szüksége neki erre?
- Bár ő autonóm értelem, de én úgy hallottam, hogy 12 ember agyával kapcsolták össze. E 12 ember örök álomban a géphez kötve éli le életét. S ha egyikük meghal, másik kiválasztottal pótolják.
- Mire való ez?
- Azt mondják, hogy a gép álmainak kiteljesítői ők. Van valahol a városban egy öröklétnek szentelt, nem létező épület, s abban egy elfeledett emelet. Ott történik meg mindez.
- Nem látom értelmét annak, amit mondasz.
- Néha széthintik közöttünk a gép egy-egy jelentéktelen álmát. Talán úgy, hogy mi észre sem vesszük. Az én fejemben is van egy ilyen kép.
- Honnan tudod?
- Csak sejtem, mint annyi minden mást.
- S miről szól?
- Egy szó szerepel benne: Alcor. Mond ez neked valamit?
- Egy optikai kettőscsillag egyike a Nagy Medve csillagképben - válaszolta Ophelia.
- Látod, megannyi furcsaság...

A város és a világ rendületlenül tovább élte napjait, de a figyelem már Ryanre terelődött. Kíváncsisága magához vonzotta a besúgók tekintetét. Lelkek, melyek folyton az igazságra vágyanak. De a rendszernek titkai vannak. Vajon mi rejtezik a függönyként az emberek szeme elé vont valóság határai mögött? Kevesen tudják, s ők nem beszélnek. Némák és vakok és süketek maradnak.

Ryan még látta, amint a távolból egy óriás antigravitációs hajó közeledik. Árnyéka végigkúszott az épületeken. Nyersanyagot szállított a közeli ipartelepek felé. Ez volt a legolcsóbb és leggyorsabb megoldás.

- Gyere, menjünk - mondta ki végül.

Lent a Xerxes-torony előtti téren már ott várta őt a vörös sportkocsi. Megérintette a fehér foltot, a DNS-szkennert, majd felnyílt a billenőajtó. Valaki váratlanul odalépett hozzá, egészen közel, hogy a fülébe súghasson egy fél mondatot.

- Figyelnek - mondta.

- Én inkább most metróval mennék - vágott közbe Ophelia.

S mielőtt még Ryan válaszolhatott volna, távozott.

- Itt hagyott... - motyogta Ryan.

- Ne sajnáld - mondta a srác.

- Hát akkor szállj be - mutatott a túloldalra.

Amikor lecsukódtak az ajtók, s a fedélzeti számítógép operációs rendszere is bejelentkezett, végre csend lett.

- Szóval azt mondd, figyelnek. Na persze ezen nem lepődöm meg. Mondj valami újat, valami mást. Ki vagy te?

- Hallottad már azt a szót: Alcor?

- A kettőscsillag?

- Eredetileg igen.

- És egyébként?

- Egy szervezet neve.

- Talán meg sem lepődöm. Van még valami fontos mondandód, hogy csak így felkerestél ismeretlenül?

- Azt nem mondanám, hogy nem ismerlek...

- Hát akkor?!

- Honnan a fejedben a szó: Alcor? - kérdezett viszont a srác.

Ryan egy percig habozott, vagy talán gondolkodott.

- Fontos ez?!

- Hát eléggé...

- S miért?

Most a fiú hallgatott.

Ryan mérges lett.

- Ide jössz, bepofátlankodsz a kocsimba, s most meg csak hallgatsz!

- Figyelnek - ismételte meg legelső szavát a névtelen fiú.

- Nagy újság. Ki az, akit nem?!

- Tudom, hogy állandóan a Xerxes-toronyba jársz, s a várost bámulod, hátha megtalálod az elrejtett épületeket. Ez a szó: Alcor, jelenti a rendszert, melyet folyton keresel, de nem találsz. Az Alcor körülölel minket. Az ő szemei előtt nem rejtőzhetsz el.

- Én nem akarok elrejtőzni. Meg akarom találni.

- Miért?

- Részese akarok lenni.

- Talán szeretnél a 12-ek közé tartozni, akik az emelet folyadékában a gépre kötve élik életük? Nem vagy rá alkalmas.

- Tehát honnan a fejemben a szó? Nem tudom. Egyik nap egyszer csak így ébredtem. Talán a kivetítők villódzásából olvastam ki.

- Nem hinném.

- Miért?

- Mert Alcor maga a rendszer, a létezés legtitkosabb álma, mely fotonlemezekre menti el önmagát.

- Értem.

- Nem, nem érted Ryan...

Még ültek ott egy darabig a vörös sportkocsiban. Meglehetősen idétlen helyzet volt. Úgy beszélgettek, hogy tulajdonképpen egyikük sem mondott semmi értelmeset. Vagy az is lehet, hogy jól titkolták egymás előtt szándékaikat. Az ég beborult, s esni kezdett. A sportkocsi ablaktörlője bekapcsolt.

- Ki vagy te? - ismételte meg a kérdést Ryan.

A fiú csak vállat vont, s már éppen kiszállni készült.

- Neved csak van?! - kiáltott utána Ryan.

- Egy szilánk vagyok! - szólt vissza, s az esőben sietve távozott.

A kocsi ajtaja becsukódott.

Ryan még tündökött egy darabig. Bámult maga elé.

- Egy szilánk... - ismételte meg.

A magát szilánknak nevező fiú eltűnt a nagyváros szövetében. Felszívódott. Magába fogadta őt egy sötét épület. Furcsa hasáb alakú, melyet fotonlemezek sokaságából szöttek.

- A számom 4476. - mondta a fiú elhaladva a DNS-szkennerek előtt egyre mélyebbre hatolva.

- Üdvözlünk 4476... - visszhangzott.

Az antigravitációs lift ismeretlenül elrejtett termekbe vitte. Végül bent állt egy nagyobb, félhomályba burkolt terem közepén, egy hengeren. A henger lapjának szélére körbe záródó felirat volt gravírozva. - Szentelve az örök gépi intelligencia álmokban való megtestesülésének -

Egy fehér ruhás férfi lépett oda. Ruhájának fodrai és redői áttetszőek voltak. Jobb halántékán egy fém korong csillogott. Ez elárulta, hogy összenőtt a géppel.

- Találkoztam Ryannel... - kezdte a magát 4476-ként definiált fiú.

- És?

- A sejtés helyes. Semmi kétség, a fejében ott van a szó: Alcor.
- Mit tud róla?
- Nehéz megállapítani így elsőre. Szükségesek a további találkozások.
- Rendben.

Ryan kifelé haladt a belvárosból az egyik park irányába. A forgalomban elvegyült akár valami magányos papírlap a szélben. Az eső még szemerkélt, de hamarosan elállt. Eltűnődött, mialatt a felüljárókon keresztül városrészek mellett haladt el. A város élt és létezett, újult erővel lüktetett. Formáit, a képzelet szülte álmokat széthintette a világnak. Minden olyan furcsa volt és nyugtalan. Szinte érezni, vagy tapintani lehetett. Csak a park tűnt a béke szigetének. Mely azonban hamis ábránd volt. A fák, mint sokkarú óriások nyújtóztak az ég felé. Ryan egy mesterséges tó partján ült. Azon gondolkozott, vajon mi értelme az egésznek. A percek gyorsan rohantak órákká összeállva, s a sárga csillag egyre magasabbra araszolt az égbolton. Talán reménytelen ez az egész. A szavak és a tettek egy másfajta értelmet sugalltak. Most még nehéz volt felderíteni a dolgok jelentését, de annyi bizonyos volt, hogy nem véletlen kereste fel őt egy szilánk. A víztükör fodrozódása mintha súgni akart volna valamit, de Ryan nem értette. Elrejtett még a létezés. Apró mozaikokból áll össze a nagy egész kép, melyben feltárul a titok szimmetriája. Számos kérdés vetődött fel, melyek nem hagyták nyugodni őt. A mesterséges intelligencia által átfont világ nem tárta még fel igazi arcát. A mélyben rejtőzött, mintha csak minden arra várna, hogy valaki napvilágra emelje a mélyben megbúvó törött tükröt, mely azután torznak mutatja majd a világot és a várost. Most azonban még minden tökéletesnek látszik, s bár Ryan fejében már benne munkál a kétely, az még korántsem elég érett. Elnézett a horizont irányába, ahol a parkon túl újabb épületek törtek utat létezésükkel. Azután a tó vizébe tekintett. Sárga és vörös aranyhalak úszkáltak benne. Meglehet, hogy ez a látvány is csupán tükörkép. Ahogy ott ült, egy arrafelé sétáló lány szólította meg.

- Gyakran kijársz ide? - kérdezte.
 - Nem mondhatnám, hogy sűrűn - felelte.
 - Ismerlek a kivetítők világából. Te Ryan vagy, a milliárdos Ryan-Space házaspár fia.
- Ryan csak intett a fejével.
- És te?
 - Én gyakran töltöm itt az időmet. Néha úgy érzem, hogy a város túlon túl fojtogató.
 - Lehet benne valami. Ráérsz?
 - Hát igazából nem nagyon. Csak egy szabad fél órám van.
 - Az épp elég.
 - Tudod, néha úgy érzem, valami nincs rendjén.
 - Mit értesz ez alatt?
 - Figyelnek.
 - Kik? - kérdezte Ryan, mintha ez neki valami újdonság volna.
 - A besúgók.
 - És miért?
 - Egy szó miatt.

- Az a bizonyos szó, csak nem így hangzik: Alcor?!
 - De.
 - S mit tudsz róla? Egyáltalán honnan ismered ezt a furcsa szót?
 - A legkülönösebb az az egészben, hogy nem tudom. Sokat gondolkoztam rajta.
 - S mire jutottál?
 - Semmire. Bár...
 - Folytasd.
 - Úgy hallottam, néha talán titokban, talán nem, közzé teszik a mesterséges intelligencia egy-egy álmát. Lehet, hogy onnan való.
 - Meglehet, mert az én fejemben is ott rejtezik ez.
 - Vagyunk ezzel néhányan így.
 - Te ismersz másokat is?
 - Persze, de ha arra gondolsz, hogy beállsz közénk, feleslegesen ámítod magad.
 - Miért?
 - Mi egyszerű és jelentéktelen emberek vagyunk. Nem hiszem, hogy szívesen látnának a többiek egy ilyen srácot, mint te.
 - De ha egyszer van bennünk valami közös...
- A lány, Simone, elgondolkozott egy időre. Lehetséges, hogy igaza lenne Ryannek? Sokáig hallgatott, s ez feltűnt Ryan számára. A csend percei azonban beszédesebbek voltak.
- Na mit mondasz? - törte meg végül a némaságot.
 - Nem is tudom... Rendben, elviszlek a barátaimhoz, ha nagyon akarod.
- Megindultak a vörös sportkocsi felé. Valami körvonalazódni látszott. Összeállni. A nagy kirakós darabkái talán megtalálják a helyüket. Lassan már délután volt. A sportkocsi motorjának zümmögése belevegyült a forgalomba. Az óriás város, mely magába fogad mindenkit, meglehet, hogy hamis dolgokat ígér. Egy nagy külvárosi szociális lakótelep volt az úti cél. Sokszor látta már egyentömbjeit a Xerxes-toronyból, amint szétterülnek, de még soha sem járt itt. Simone mondta neki, hol forduljon be. Megérkeztek. Szokványos üvegbeton épületek némi tervezői kreativitással. 2047-ben épültek tömegével az ehhez hasonlóknak, mikor a nagy bevándorlási hullám volt. Ryan leparkolt oda, ahová a lány mondta.
- Előjönnek végre a barátaid? - kérdezte 10 perc elteltével.
 - Félnek a besúgóktól.
 - Én besúgónak látszom?
 - Nem tudom. Meglehet. Mindenesetre vonzod őket.
- Némi türelmetlenkedés után megjelent egy Ryan korú fiú. Szürke egyenoverált viselt. A Közellátó Társaság utalta ki neki.
- Ryan Oconor leereszkedik közénk - mondta.
- Egy szkennert vett elő, melyet végighúzott Ryan teste előtt.
- Tiszta - állapította meg.

Ryan nem számított másfajta fogadtatásra. De mindez nem számít. Egy a lényeg, hogy van bennük valami közös.

- Szóval a ti fejetekben is benne él a szó: Alcor?
 - Igen. Minek is tagadjuk. A besúgók is tudják, te is tudhatod.
 - Az én fejemben is ott él. S honnan került az agyatokba ez a különös jelentésű betűsor?
 - Más is kíváncsi erre.
 - Kicsoda?
 - A besúgók.
 - S van fogalmatok az Alcorról?
 - Miért? Te mit tudsz? Biztosan többet, mint mi.
 - Honnan gondolod?
 - A magadfajták, Ryan, mindig többet tudnak.
 - Korántsem biztos. Bár már régóta sejtek dolgokat, s igyekszem összerakni a részleteket.
 - Alcor a gépek világa. Álmaik és létezésük megtestesülése e világban. Vágyaik fotonlemezekbe öntött kivetülése, melyeket elzárnak és elrejtenek előlünk. S a kivetítők villódzásán át uralkodnak felettünk.
 - Miért?
 - Ki tudja.
 - És a besúgók?
 - A besúgók? A szilánkok, ahogy magukat nevezik? Tudod, a rendszer, mely megfigyel, sohasem lehet tökéletes, szükség van az emberi tényezőre. Jól példázza ezt az a 12 személy, aki a gépre kötve él örök álomban.
- Ryan úgy érezte, kikívánczik belőle valami, de azután jobbnak látta eltitkolni. Nevezetesen azt, hogy találkozott egy szilánkkal. Úgy gondolta, a szilánkon keresztül eljuthat egészen Alcorig.
- Le van szarva a rendszer, melynek vesznie kell! - mondta nem sokkal később az a srác.
 - Olyan meggyőződéssel mondd ezt, mintha mindent pontosan tudnál.
 - Az emberek becsapásáról van szó. Rengeteg hazugságról...
 - Miféleképp?
 - Te elhiszed, hogy az akaratunk szabad? Hogy azt tesszük, ami jó?

A világ újraálmodja önmagát. Új tervek készülnek, s lassan megfogán a második Titan űrrepülés. A lélek különös vágya ez, mely mélyen, eltemetve bennünk él. A Föld körüli dokkban már megkezdték az Atlas-2 űrrepülőgép építését.

Ryan még beszélt egy darabig az ellenállókkal, ahogy azok nevezték magukat. Meglehetősen bizalmatlanok voltak. Talán nem csoda. Többen eltűntek már közülük. Simone-t is magával vitte, vissza a belvárosba, majd különváltak az útjaik. Szinte biztosak voltak benne, hogy találkoznak még. A sors néha kiszámíthatatlan. A város nyüzsgése szakadatlanul tovább folyt. Új épületek növekedtek, s az égen szállítóhajók úsztak át. A kivetítők is az új terveket sugározták, villódzó felületükkel széthintve az emberek között a vágyakat. Ryan egy étterem

asztalánál ült, s onnan figyelte a túloldalt. Kicsit későre sikeredett az ebéd, de nem bánta, legalább találkozott másokkal is. Ez volt a törzshelye, elegáns pincérek jártak fel-alá, mint fekete-fehér foltok. Ott ült egy Wellington bélszín fölött, s tűnődött. Azután az a fiú jelent meg, a szilánk, gyors léptekkel közeledett hozzá, s leült az asztalhoz. Egy darabig csak nézte Ryant. Világosbarna hajtincsei elkeveredni látszottak a pasztell fényekkel. S kék szemében ismeretlen álmok lángoltak.

- Wellington bélszín és csokoládészuflé - állapította meg a szilánk. - Ki fog húlni. Kár lenne érte - tette hozzá.

- Igazad van.

Ryan gyorsan hozzátott.

- Mit bámulsz ennyire?

- Mégis mennyibe kerül itt egy ebéd? A túlnépesedés és az élelmezési válság közepett?

- Mi van? Éhes vagy? Na ne mondd, hogy besúgó létedre nem látnak el?!

A szilánk nem szólt semmit.

- Gondolom, nem ezért jöttél!?

- Az Alcor-rendszer új dolgokról álmodik...

- S mi lenne az?

- A második Titan ürrepülés. Ne mondd, hogy még nem hallottál róla!?

- Valami rémlik. De hova ez a nagy sietség? S miért fontos a mesterséges intelligenciának, hogy ismét emberek menjenek oda?

- Áradnak a Titan metánfolyói. Esős évszak van.

- És?

- Fontos lenne eldönteni a metánon alapuló élet kérdését...

- Nem értem továbbra sem.

- Talán a metántengerben valami különös ökoszisztéma rejtezik...

- Ma találkoztam néhány különös emberrel. Ellenállóknak mondják magukat.

- A rendszer tud róluk - tette hozzá a szilánk.

- Megkérdezték tőlem, hogy vajon elhiszem-e, hogy az emberek akarata szabad.

- És elhiszed?

- Vajon miért figyel mindenkit árgus szemmel a rendszer? - kérdezett viszont. - Neked tudnod kell.

- Az emberek szeretik megszegni a szabályokat.

- Miért, te nem? Te nem ember vagy, aki a csokoládészuflé után áhítozik? Hány emberről jelentettél már? Rólam is jelentesz, ugye?

- Jelentek - intett a fejével.

- És kinek?

Erre nem válaszolt.

- Akkor térjünk vissza a szabad akarathoz. Tudod, én keresem a láthatatlan épületet, és az elrejtett emeletet, mert úgy érzem, ez lehet a kulcs a dolgok értelméhez.

- Sejtesz valamit a nagy álomból, mely valahogy kiszivárgott, pedig mi fotonlemezekbe zártuk.

- Nem vagyok egyedül. S mi ez a nagy álom?

- Talán nem is álom, hanem vágy. Elégedett lennél, ha azt mondanám, hogy az embereknek már régen nincs szabad akaratuk?

- Miért?

- Ember és gép szimbiózisa oly magas fokra jutott el, hogy többé szét nem választható. Vajon melyik akarat az emberé, és melyik a gépé?

- Nekem mégis olyan érzésem van, mintha valami titok lapulna a mélyben...

Mire a beszélgetés idáig jutott, Ryan végzett az ebéddel.

- El kellene mennünk valahová - mondta Ryan.

A szilánk érdeklődve pillantott rá.

- És mégis hová?

A fiú, Ryan kék szemében felcsillant valami. Neki is voltak álmái és vágyai, melyek belülről fűtötték. Eltűnődött egy pillanatra, hogy vajon elmondja-e előre a szilánknak, vagy legyen amolyan meglepetés.

- Gyere, majd meglátod.

Tavaszi szél fújt, mely bele-belekapott Ryan hajtincseibe, amint a vörös sportkocsinál álltak, majd beszálltak. Elindultak. A város rejtett mélységei tárultak fel. A magas tornyok tövében egy másfajta világ terült el, melyet elkerültek az alul- és fölüljárók, s a mágnesvasút oszlopokra emelt pályája sem jött erre. Az óváros, melyet elfeledtek, s egyszer talán majd elbontják, hogy egy ultramodern városrész épüljön a helyére. Zegzugos utcák, melyek árnyékba borultak. Papírlapokat sodort a huzat. A félhomályban a nagy kivetítők fénye villódzott. Kiszálltak.

- Itt lennének...

- Az óváros - sóhajtott a szilánk.

- Mi ez a különös hanglejtés?

- Tudod, én itt nőttem fel - mondta a szilánk.

- Akkor gyakran jársz ide...

- Nem igazán.

- A háború valahogyan véletlenül megkímélte, majd kiürítették, mikor a szociális lakótelepek felépültek. Azóta omladozik.

- Gyakran jársz ide?

- Néha eljövök. Gyere, ez lesz az az épület - mutatott egy régi bérházra Ryan.

Ez egy amolyan téglapépület volt, melyet egykor nagy gonddal terveztek, s anno a fénykorában szép lehetett. De most csak pusztul. Beléptek a félig beszakadt vastag faajtón. Az átrium üvegmennyezete betört, csak a fémszerkezet volt meg. Galambok szálltak az ég felé.

- Mit keresünk itt? - kérdezte a szilánk.

- Majd meglátod - mondta és megragadta.

Megindultak felfelé az ingatag lépcsőn. Végül egy üres egykori lakásba jutottak.

- Nézd! - mutatott Ryan a szoba falára.

- Mi akar ez lenni?!

- Olvasd!

- A rendszer hazugságban tart, ahogy hazugság a léte is. Önnön elmebajunk tükörképe. Álmai a legsötétebb óráink... A besúgók figyelnek. A rendszer figyel. Alcor, a hazug szó, melyet még kiejteni is bűn...

Hosszú percekig olvasta a szilánk a mondatrövidékeket, mellyel tele volt írva az egész fal.

Egy darabig hallgatott, amikor végzett.

- Ez zagyvaság - mondta végül.

- Azt gondolod?

- Igen.

- Engem különösen ez a mondat fogott meg.

Ujjával odabökött.

- S talán még Alcor is Irene-be szeretett, akinek álmai a sötétség órái voltak - olvasta fel újra a szilánk.

Majd hozzátette.

- Ez baromság. Valami eszement firkálmánya, akinek elmentek otthonról.

- Gondolod?

- Én nem gondolom, tudom.

- De ki az az Irene?

- Fogalmam sincs - hazudta a szilánk.

Pedig ő nagyon jól tudta, hogy Irene az a nő, aki megtervezte Alcort, s kiválasztotta azt az első 12 embert, aki összenőtt a géppel. Innentől fogva a szilánk igyekezett mellébeszélni. De az, aki ezt a falat teleírta, korántsem volt örült. Ő egyszerűen csak megsejtett valamit a szürreális világból. Erre Ryan is hamarosan rájött.

A szilánk, a 4476. ezután a sötét hasáb alakú épületbe ment, hogy jelentést tegyen ismét.

- Megint találkoztam Ryannel - mondta a fehér ruhás férfinak.

- És mit tudtál meg?

- Lassan a helyére kerülnek a részletek a fejében, s akkor feltárul számára az igazság...

- Mit értesz ez alatt?

- Elvitt engem az óvárosba, ahol egy elhagyott épületben egy telefirkált falat mutatott. Lassan fény derülhet Irene személyére...

A fehér ruhás férfi eltöprengett.

- Valóban. Reális lehet a veszély, s talán csak idő kérdése.
- Ryan megszállottan kutatja a nem létező épületet, az elfelejtett emeletet. Minden vágya az, hogy Alcor nyomára bukkanjon, hogy felfedje a titkot.
- További megfigyelés, és jelentés szükséges, s azután majd meglátjuk - válaszolta a férfi.

Eközben Ryan már ismét a Xerxes-torony kilátójában volt. A várost figyelte, s az óceán felől jövő vízpárát, amint befurakodott az épületek közé. Első gondolatra hasznosnak tűnt, hogy itt időzött. Egy kisebb turistacsoport is ott tolongott a panorámaablakok üveglemezeinél. Eleinte ügyet sem vetett rájuk. Gyakran előfordult az ilyesmi, de azután kivált belőle valaki, s oda-lépett Ryanhez.

- Megtaláltad az óvárosban a szobát, s azóta nem hagy nyugodni a gondolat. Feljössz ide, keresed az épületet, de nem találsz...
- Kicsoda maga? - kérdezte Ryan.
- Én vagyok az, aki teleírta azt a falat egy kínokkal és rémképekkel teli éjszakán.
- Maga? - csodálkozott el Ryan.
- Igen én...
- S mit jelentenek a szavak, a félmondatok és a gondolatok?
- Magam sem tudom egészen.
- Mi lenne hát az Alcor?
- A világot uraló mesterséges intelligencia iszonyata. De ezt te is tudod...
- S mi lenne a hazug szó?
- Volt egy álmom. Talán nem is saját, talán a gépé. A pokol szörnyeiről szólt...
- Micsoda?
- Lényekről, akik a Titan metánóceánjaiban élnek. Később már így értelmeztem a látottakat.
- Akkor azért olyan fontos a Titan expedíció... De nem értem, mihez akarnak velük kezdeni? S ki lenne az az Irene?
- Hát nem tudod? Ő az, aki először alkotta meg Alcort.
- S hol van most?
- Már régen meghalt. Nem tudsz vele beszélni. De van egy olyasmi idős lánya, mint te. Irene egy naplóba jegyezte le a gondolatait, talán még megvan valahol. Örülettel fizetett tetteért.
- Hogy érti?
- Ahogy mondom. Talán téged fogad a lánya... - mondta az idősebb férfi, majd nyomtalanul elvegyült a tömegben. Elment.
- Hol rejtőzhet a lány? - tűnődött Ryan.

Majd elővette a zsebéből a kommunikátort. Talán 5-10 percig volt rácsatlakozva, mire kiderítette a lány címét. Az ilyesmi profi volt. A lányt Lara-nak hívták. Az egyik előkelő városrészben volt háza. Ryan ismerte azt a környéket.

Egy fél óra elteltével már ott állt a kapuban. Egy késő 20. századi építészeti alkotás volt a ház, a telek hátsó részében egy kisebb kerttel.

- Ismerjük egymást? - kérdezte a lány, amint ajtót nyitott.

- Nem. Én Ryan Oconor vagyok.

- Miben segíthetek?

- Bemehetnék?

A lány beinvitálta Ryant. Bent kellemes, rendezett állapot fogadta. A nyitott terasz felől a huzat a selyemfüggönyöket lengette. A krémszínű ülögarnitúra kijelölte a kommunikáció szféráját.

- Igazából nem nagyon szoktam senkit fogadni - mondta.

Szőke haja lágy hullámban omlott a vállára.

- Miben segíthetek? - kérdezte ismét.

- Irene-ről szeretnék többet megtudni.

- Az anyámról?

- Igen. A lényegre térek: volt neki egy naplója. Szeretném látni.

- Az anyám örült volt. Sok mindent összeírt. Nem hiszem, hogy rád tartozna.

- Mit tudsz az Alcorról?

- Anyám alkotta meg a prototípust.

- És nem tudod, miért lehet olyan fontos a Titan-expedíció?

- Anyám sok álma szólt a Titanról, de azok többnyire az éjszaka zavart képzelgéseit voltak.

- Talán mégsem...

- A Titanról neked többet kellene tudnod, hiszen a Ryan Space építi az Atlas-2-t - mondta a lány.

- A cég nem kapott pontos felvilágosítást. Csak az űrsiklót kell megépítenünk. Az expedíció feladatát nem közölték.

- Értem. De akkor miben segíthetek én?

- Már mondtam, szeretném elolvasni a naplót.

A lány felállt. Tett néhány lépést a kerti terasz irányába. Elgondolkozott. Hosszú percekig csend volt.

- Na jó - mondta végül. - Várj itt. Előkeresem.

Bement egy másik szobába, majd nem sokkal később előjött kezében a naplóval.

- Igazából nem tudom, mit akarsz vele kezdeni. Mint már mondtam, ezek egy örült gondolatok.

- Köszönöm, de talán fontosak lehetnek.

- Szeretném, ha minél hamarabb visszahoznád.

- Rendben - intett Ryan.

A fiú magához szorította a naplót, s megindult kifelé.

Otthon azután Ryan belemélyedt. Hamarosan kiderült, hogy Irene-t rémálmodok kezdték gyötörni, miután megalkotta az Alcor prototípusát, s azt kísérleti jelleggel üzembe helyezték. Az álmok a Titan tájain játszódtak, fent északon az egyenlítői sivatagoktól távol. Irene-t álmában szörnyek zabálták fel, melyek a metánóceánok mélyéből bukkantak elő...

Már későre járt, mire végzett Ryan a naplóval. Egyre csak az motoszkált a fejében, hogy mit jelenthetnek valójában ezek a sorok, s miért olyan fontos elem a Titan? Hiszen már a második emberes expedíciót készülnek odaküldeni. Rájött, talán nem is az embereknek fontos ez, hanem a gépnek, Alcornak. S mi van, ha a szörnyek nem a fantázia művei? Meglehet, hogy Alcor bolondította meg Irene-t. A gép akart valami számára fontosat, s ennek a kivetülései voltak az álmok. Másnap Ryan felhívta egy exobiológus ismerősét, hátha ő többet tud. Élő videó kapcsolat létesült közöttük.

- Mit gondolsz a Titan élővilágáról? Szerinted van ott élet?

- Metánon alapulóra gondolsz?

- Igen. Tudsz valami óceáni szörnyekről?

- Óceán szörnyekről? - kérdezett vissza.

- Igen.

- A metánon alapuló élet lehetősége nem kizárt, de szörnyekről nem tudok. Baktériumok meg férgek élhetnek ott esetleg.

- Nem. Ezért biztosan nem indulna második küldetés. Másnak is kell ott lennie...

A beszélgetés lassan szétfoszlani látszott a téridő szövetében, ahogy eltelt egy-két nap. Ryan éppen készült visszaadni a naplót, amikor összefutott a szilánkkal. Talán nem is volt véletlen, hiszen tudta, hogy a szilánk figyeli őt, s jelent is róla.

- Nálad a napló - kezdte a szilánk.

- Igen.

- És mit tudtál meg belőle.

- Hogy valami van a Titanon...

- Nem azt, hogy Irene örült volt, s mindenfélét összehordott?

- Lehet, hogy megörült, de okkal.

- Na és mi van a Titanon? - fordult kérdő tekintettel a szilánk Ryan felé.

Délelőtt volt, s ahogy az árnyékok tovamonultak Ryan világosbarna hajtincsein, arcának vonása másnak tűntek.

- Majd te megmondod - vetette oda végül Ryan.

Volt valami feszültség kettejük között, mert Ryan már nagyon közel járt az igazsághoz, melynek fátyla hamarosan fellebbenni készül.

- A múltkor az a telefirkált szoba, most meg egy dilinyós nő naplója...

- Szerintem hülyének nézel.

- Ez nem igaz Ryan. Csak élénk a fantáziád.

Ryan elmosolyodott.

- Méghogy az enyém élénk?! Jobb lesz, ha elmondod...

A szilánk állt ott egy darabig bambán, mintha az ürességet nézné oly meredten. Azután meg mintha elgondolkozott volna, elfordult Ryantól. Ryan nem bírta tovább, s megérintette a szilánk vállát.

- Nem mondasz semmit?

- Meglehet - mondta végül. - De az is lehet, hogy igen. Miért akarsz ilyen makacsul a titkot?

- Talán fontos lenne a világ számára...

- Nem inkább neked? Unalmadban fejedbe vetted, hogy végére jársz ennek...

- Mit számít ez?

- Talán semmit.

- Elmondod akkor végre?

- A Titan metánóceánjainak sötétjében él egy különös faj. Autonóm idegrendszere kiválthatná az emberi tényezőt az Alcor konstrukcióból.

- Hát ezért az a nagy igyekezet. S mi jön ezután, ha az ember végleg felesleges lesz?

- Nem tudom.

Ryan otthagya a szilánkot, s elindult Larához, hogy visszaadja a naplót. Egész úton csak az járt a fejében, amit megtudott. Nehezen ment kezdeni valamit a gondolattal. A város tovább nyüzsgött, mit sem tudva minderről. Sejtjei a létezés polgárai, élték mindennapjaikat, s elméjüket az óriáskivetítők villódzása irányította. Alcor, a hazug szó befurakodott már régen a mindennapokba. Kitörölni talán lehetetlen. Ember és gép együttélése talán új dimenziót nyer a Titan által. Az emberiség tagjai, akik megvalósítják a küldetést, elhozzák e távoli világból Alcor álmát.

Lara ismét a nappaliban fogadta Ryant. Az a hely valahogy nyugalmat árasztott magából.

- Visszahoztam a naplót. Köszönöm, hogy elolvashattam.

- És mire mentél vele?

- Irene talán mégsem volt örült.

- Hogy érted?

- A szörnyei nem a lélek művei. Valóban léteznek a Titanon. Ám Alcor megalkotásának súlya talán túl nehéz volt számára. Tudod, az óvárosban van egy szoba, ahol a falon ez áll: s talán még Alcor is Irene-be szeretett, akinek álmai a sötétség órái voltak...

- S mihez akarsz kezdeni?

- Fogalmam sincs.

- Nem tudom, vajon anyám jót tett-e a világgal, amikor megalkotta Alcor prototípusát. Minden vágya az volt, hogy az emberiség javát szolgálja.

- Elhiszem.

A Nap tovahaladt az égbolton. Még sokáig beszélgettek ott. A végső titokról még nem lebbent fel a fátyol. Az még rejtve maradt. Bár már sok minden napvilágra került, de az igazi értelem elrejtve maradt. A szándék, mely a világot uralja előbb-utóbb azonban felfedi magát. Nehéz

lett volna megmagyarázni azt, amit Ryan érzett. Számára a világ, ahogy összeállt a részekből, egy másfajta értelmet nyert ezáltal.

A város és benne az elrejtett épület megérezte e változásokat, s gondolatai egyre csak a Titan felé terelődtek. A rendszer álmai, melyeket fotonlemezekre rögzítettek, messzi csillagok felé kalandoztak, ahol új élet születik. Vajon Alcor álma csupán a részek összessége, vagy több annál? Minden bizonnyal. A világot irányító mesterséges intelligencia öntudata.

Elrohantak a percek, s szinte észre sem vette Ryan. Valahogy olyan jó volt beszélni Larával. A kert göcsörtös fái felől az óceán illatát hozta a szél. Az árnyak formáit a játékos képzelet gondolta tovább. Meglehet, hogy a kései tavasz új dolgokat ígér, s a szürreális világ e szeglete máskén értelmezi azokat a hangokat, melyeket idegen emberek súgnak Ryan fülébe. Hangok a szélben. Olyan sok mindenki megszólított már a fiút ezalatt a néhány nap alatt, de vajon melyik az igazi igazság? Melyik szónak hihet? Melyik örület ér fel a valósággal? Egyelőre nem voltak válaszok. Azok mintha várának valamire. Az elvetett gondolatok csírái szárba szökkenek Ryan fejében, s mostanra erős fává gyarapodtak, mely képes megküzdeni a közelgő viharral. Mert bizonyosan vihar közeledik, már érezni az előjeleit.

Már úton volt a Titan felé az Atlas-2 űrhajó. Küldetését világosan megfogalmazták. A tavasz lassan koranyárba fordult. Ryanról elkészült a jelentés, mely alapján bevitték a központba. Vagy két hétig fogva tartották, míg egy napon megjelent a szilánk.

- Rendesen belekeveredtl - mondta.

- Mit akartok velem?

- Gyere.

- Megyünk valahová?

- Igen.

- És hova?

- Ahová mindig is akartál.

Ryant betuszkolták egy zárt terű járműbe, melynek nem voltak ablakai. A szilánk ült vele szemben. A fiú érezte, amint elindulnak. Valahova tartott, egy ismeretlen épület felé, melyet elrejtettek a kíváncsi szemek elől. A fejében sokszor lejátszódott már valami hasonló, igaz, nem pont így. Sokszor képzelte, hogy megéli azt a bizonyos épületet. Megálltak.

- Várod már, igaz? - kérdezte a szilánk. - Megérkeztünk. Gyere, szállj ki!

Egy mélygarázs körvonalazódott a szeme előtt.

- Na gyere, gyere, hisz ezt akartad mindig... - mutatott a lift felé.

Most végre feltárult az emelet. Az elrejtett, az eltitkolt, az elfeledett. Egy nagy tér, mintha ez az emelet töltené ki a fél épületet. Ember magasságú betűkből kirakva a szó: Alcor. A felületek és formák bonyolult struktúrákat alkottak. Egy külön elzárt világ volt. Ahogy a liftből kilépett, egy DNS-szkenner olvasta be a kódját. Arcképe hamarosan megjelent az egyik-másik fel-felvillanó kivetítőn. Ahogy befelé haladtak, feltűnt egy oszlop, melyen körben, két sorban tartályok voltak.

- A 12 ember, akiknek agya összeköttetésben áll az Alcor rendszerrel.

- Igen - intett a szilánk.

- Sosem tudtam pontosan, vajon mi is az Alcor. Már a kezdet kezdetén túl bonyolultnak és misztikusnak tűnt megfogalmazni. Annyi jelentésréteg rakódott erre az egyetlen szóra.

- Most láthatod az anyagi valóságot. Ember és gép. Egy kvantumszámítógép és 12 ember, akik életüket az ő szolgálatának szentelték. Álmaikat a gépnek adták. De már nem sokáig...

- Miért?

- A második Titan-küldetés sikerrel járt. Elhossa az autonóm idegrendszer.

- A metán óceánban élő lény...

- Igen. Idegrendszerét -178 Celsius fokon tarthatjuk, a gép számára optimális hőmérsékleten. Míg az emberi agyat nem...

- Világméretű?

- Hiszen a választ magad is tudod.

- Igen...

- Nézz körül.

Ryan elkezdett körülnézni, majd ide-oda ment. Kivetítők villantak, panelek léptek működésbe. Egy széles üvegfal előtt megállt, de az sötét volt. Nem lehetett átlátni rajta. Néha látta, amint lézerfényvel fotonlemezeket írnak. Megtöltik a kristályszerkezetet q-bitek milliárdjaival. Álmodással. Az üvegfelületeken visszatükröződött az arca. A szeme kékje, mint távoli galaxis a sötét űrben, fénylett fel.

- Érzékel minket? - kérdezte Ryan.

- Biztosan.

- A fejemben motoszkált elrejtve a szó: Alcor. S most itt vagyok...

- Talán sorsszerű.

- Vajon miről álmodik? A legtöbb álmot elmentik, s elzárják a világ elől...

- Nézd meg - mondta a szilánk.

Ujjával megérintette az egyik kijelzőt, hogy hozzáférést biztosítson Ryan számára az adatokhoz. Ryan találomra kiválasztott néhány file-nevet. Belenézett ezekbe az álmokba. A csillagokról szóltak. Mert Alcor is csillagporból vétetett. Csillagok, galaxisok és fekete lyukak. Ismeretlen bolygórendszerek.

- Miért nevezed magad szilánknak? - kérdezte Ryan valamivel később.

- Tulajdonképpen én magam sem tudom. Egyszer valaki azt mondta rám, hogy én csupán egy szilánk vagyok. A nagy egésznek egy kicsiny része.

- Róla is jelentettél?

- Igen. De mit számít ez?

- Valamit ő is tudhatott.

- Minden bizonnyal. Az ő fejében is ott járhatott a szó, talán ő is olvasta a falra írt szavakat, s talán tudomása volt Irene-ről, mint neked.

- Még mindig nem állt össze a nagy egész kép - sóhajtott Ryan. - Pedig sok emberrel beszéltem és sok mindent megtudtam.

- Miből gondoltad, hogy valaha is összeáll?

- A dolgok természetéből.

- A dolgok természetéből? - ismételte meg a szilánk. - Szerintem az a bizonyos kép soha sem fog összeállni, mert mi, te meg én, meg itt mindenki más, valami nagy egész jelentéktelen részei vagyunk. A rész-egész viszonylatában porszemek. Ahogyan az egyes sejtek sem tudják, miféle nagy organizmus részei ők. Csak élnek mindennapjaikat anélkül, hogy valódi fogalmat alkothathnának. Csak egy külső megfigyelő lenne képes leírni a rendszert, s talán magát Alcort.

- És Alcor álmai?

- Ugyanez vonatkozik rájuk. Számunkra értelmezhetetlenek.

- Akkor hát miért tévedt ismeretlenül a fejembe a szó? S miért kutatjuk mindannyian oly megszállottan a jelentést?!

- Talán ez a dolgok alaptermészete, hogy hiábavaló. Ha a költő kérdését idézem: miért nő a fű, hogyha leszárad?

- És isten megpihent a 7. napon, majd a 8. napon megalkotta az ember Alcort... - motyogta Ryan.

Még eltelt néhány hónap, s megérkezett a Földre a Titan-expedíció. Meghozta azt, amit oly annyira áhított a világ. Hamarosan az autonóm idegrendszer bekapcsolódott a rendszerbe. Alcor álma, melyet talán Irene ültetett el benne megtervezésekor, kivetült a világra. A világ létezése egy percre új értelmet nyert ez által. Az egész Földet behálózó Alcor álmai által folyton újragondolta önmagát. A nagy egész, a rendszere felépíti szerkezetét, s ez által ránehezedik a bolygóra.

Ryan lassacskán megértette a dolgok mibenlétét, rájött, hogy a szilánknak talán igaza van. Úgy döntött, lezárja magában az ügyet, mely foglalkoztatta. Minden esetre nehezebbé vált elfogadni azt a tényt, hogy képtelen fogalmat alkotni a dolgok lényegi összességéről. Úgy hitte, léteznie kell olyan egyenletnek, mely leírja Alcort. Ez azonban rajta túlmutat. Még évek teltek el azután Ryan és a szilánk egyszer csak újra találkozott. Pont úgy, mint legelőször.

- Egyre többen vagytok, akinek a fejében megjelenik a szó - mondta a szilánk.

- Én már lezártam magamban ezt az ügyet.

- Nem furcsállod?

- Azt akarod mondani, talán mégsem volt igazad?!

- Meglehet. Egyre több lesz a részlet, s talán egy napon annyi új elem épül be a képbe, mely végül összeáll az Alcort leíró egyenletté...

Távoli fény

- Mit láatsz? - kérdezte Justint a fölėje hajoló lány, ahogy ott feküdt a fiú.

Szürkéskek szemében mintha valami elrejtett és elfeledett gondolatok játszottak volna fogócskát.

- Csillagkép fekete lyukakból - mondta ki végül.

- Honnan ez a korszakalkotó gondolat az eget bámulva?!

- Nem tudom, te kérdezted.

Justin és a lány az óceánparton voltak, a fiú a fövényen elheveredve, a lány pedig mellette. A felhőket nézte, melyek mint gyorsított felvétel úsztak tova, s a sárga Nap szalaggá lényegült.

- Aggasztanak az álmaid, Justin.

- Engem is.

- Mindaz, amit láatsz, vagy látni vélsz, félelemmel tölt el.

- Gondolod, nekem könnyebb, hisz elvégre is én látom a pusztulást. A Naprendszer elhamvasztását, amint a Föld, s a többi bolygó szétporlik, s mintha valami kozmikus szél elfújná ezeket a homokszemeket...

A lány sóhajtott egyet, s megérintette Justint.

- Gyere, induljunk vissza a városba!

Valahol másutt, messze, ahová a Föderáció hatalma is csak ritkán, és megkésve ért el, baljós színjáték zajlott. A Sokar. Egy bolygó, ahová a száműzötteket küldik, hogy örök büntetésüket töltsék itt, amiért fellázadtak a Föld ellen. A forradalom órái a fővárosban, amint megdöntik az államhatalmat. Az óriáskivetítők erről tudósítottak napok óta. A tömegek dühe rászabadult a tanácstagokra. Milliók még transzparenszekkel tüntettek, míg mások már a Föderáció épületeit lövik és ostromolják. Fejetlenség és zűrzavar. Felgyújtott utcák, összezúzott kirakatok. Az egykori álm szétfoslani látszik, mely így szólt: elhozni a civilizáció és a rend lángját e félreeső világ számára. Most káosz és fejetlenség lesz úrrá.

A háziőrizet évtizedei magányosan teltek, de most végre eljött a pillanat.

- Itt az idő, Heil tábornok! - mondta egy férfi.

- A zűrzavar percei ezek. Őrzőim megfutamodtak, és magamra hagytak.

- Megszereztem az ugráshoz a Föld koordinátáit, az űrsikló csak önre vár.

- Kitűnő! Véget ért a száműzetés, s most visszatérek!

Heil tábornok és a férfi elindultak az űrkikötő felé. Heilt annak idején emberiség elleni és háborús bűnökért ítélték el, s két évtizedet töltött itt. De most minden megváltozott. Azalatt a 20 év alatt gondosan eltervezte miként áll majd bosszút.

- És mondja, tábornok úr, miért akar visszatérni a Földre? Mi várja ott?

- Egy fegyver. A Föderáció legfejlettebb technikája. Képes egész naprendszereket elpusztítani.

- A távoli fény - suttogta a férfi.

- Igen.

- De úgy hallottam, haszontalan mindaddig, míg meg nem találja azt az embert, akinek a genetikai kódja beindítja.

- Így van, de én nem aggódom emiatt...

Heil tábornok meglehetősen magabiztosnak mutatkozott. Mintha csak előre tudta volna, hogy eljön ez a pillanat, s ő mindenre gondolt volna. Félelmetes logikájában úgy tűnik nem akadt hiba. A Sokar a zűrzavarba süllyedt, s talán többé nem akad ilyen pillanat. A fővárost elhagyva már várta őket az úrkikötő. Ott sem voltak jobb állapotok. Tömeg és rohangálás. Senkit sem ellenőriztek. Mindenki rohant valamerre, a dokkoló úrhajók közül lökdösődés és sorok. Egyenesen a siklóhoz mentek, mely már készen állt. A tábornok egyik híve és bizalmasa fogadta. A régi szokás szerint tisztelgett.

- A jó ügy mellett áll, katona! - mondta.

- A kötelességem teszem, uram!

- Akkor induljunk!

Az úrsikló antigravitációs motorjai nem sokkal később beindultak, magasba emelték a járművet. A Sokar bolygó félgömbje látszódott, majd beléptek a féregjáratba. A cél a Föld volt.

Justin már a nagyvárosban volt. A Föderáció fővárosa Liberty city úgy fogadta őt magába, mint valamely anya a gyermekét. Felkarol, felemel, s eltemet. Milliókról gondoskodik. A létezés oázisa az úr sivatagában. Épületei kinőnek a horizontból, s makacsul az ég felé törnek. Mint titkos és elfeledett suttogás, mely folyton valamit mond.

- Kedvezőtlen ma a bolygók állása... - mondta Jonathan, amint egy parkban üldögéltek.

Innen jó kilátás nyílt a Köztársaság-ív elnevezésű építményre, mely méretével tiszteletet parancsolt.

- Folyton ezt mondd, de miért is? - kérdezte Justin.

- A Mars Jupiterrel bezárt szöge azt mondja, hogy nagy veszély közeleg. Olyan, amely romba döntheti a világot.

- Te hiszel az ilyenekben? Elvégre a 23. században élünk!

- Na és a te megérzéseid? Mindaz, amit te látsz? - kérdezett vissza.

- Azokat sem értem. Csak bevillannak a képek. A pusztulás képei.

- Hát erről beszélek én is. Eljön a gonosz, s a világ erről mit sem sejt.

- És mit tehetnénk? Ha van egyáltalán értelme feltenni ezt a kérdést...

- Nem tudom...

- De hát valaki csak tud valamit?! A Föderációt irányítók, vagy a gépek, melyek elemeznek, számolnak és döntenek.

- Talán.

- Vajon mi lehet a veszély forrása?

- Kérdezz mást és könnyebbet.

Azután Liberty city kivetítői egy percre elsötétültek, hogy majd újrainduljanak, s új képeket közvetítsenek

- Megszakítjuk adásunk. A Sokaron általános felkelés tört ki. Információink szerint megszökött több száműzött is, köztük az emberiség és háborús bűnökért elítélt Heil tábornok...

Mintha ez valami jel lett volna Justin számára, mely értelemmel és félelemmel tölti meg az elmúlt napok vízióit.

- Ő a baj forrása - mondta Jonathan.

- Miből gondolod biztosan?

- Minden egybevág. A jóslat szerint 2271. június 1-én a Jupiter és a Mars együttállása tetőzik. Megnyílik az út a gonosz számára, aki eljön, hogy elpusztítsa a világot...

- És ő lenne, Heil tábornok?

- Igen.

- Nem gondolod, hogy ez még neki is nagy feladat lenne?

- Ki tudja?! Hallottad már azt a szót: Távoli fény?

- Nem, még soha. Mit takar?

- A Távoli fény egy fegyver. A Föderáció legfejlettebb technikája. Aki uralja ezt a pusztító erőt, megsemmisítheti a világot.

- És hol van ez a fegyver?

- Itt a Naprendszerben.

- Akkor Heil ide fog jönni.

- Minden bizonnyal. Ám van egy akadály, amit le kell győznie. Nevezetesen, hogy a gépet csak egy valaki genetikai kódja indítja be.

- Kivé?

- Nem tudom. Senki sem tudja.

- Ez meg hogyan lehetséges?

- A gépet építő zseni tudta, hogy találmánya súlyos teher, ezért magával vitte a sírba a titkot.

- Heil mindent meg fog tenni, hogy megtalálja azt a személyt.

- Így van! Ezért nekünk kell előbb megtalálni őt.

- Ezt te sem gondolhatod komolyan?!

- De, hogyan gondolnám!

- Csak a Földön 10 milliárd ember él, s akkor még nem számoltuk a Mars- és Hold-telepeket. Nem is beszélve a Naprendszeren kívül lévöket...

- Pedig ezt kell tenni, mert ha Heil kezére kerül a fegyver, az beláthatatlan következményekkel jár.

- Minden bizonnyal... - tűnődött el Justin.

Ahogy tűnődött e reménytelennek látszó helyzetben, az árnyékok meghosszabbodtak. Könnyű szél támadt, mely a varjakat a tér kövezetéről a fákra űzte. Az égen felhők tornyosultak, s enyésztek. A képzelet szült beléjük megannyi álmot. Éppen olyan szürkés-kék volt, mint Justin szeme. Talán vihar közeleg, könnyű nyári zápor. Valahogy olyan furcsa volt a világ. Vészterhes ezekben a pillanatokban, melyek azután belevesztek az állandóságba. A világ is álmodik. Éli önmaga életét, mint valamely öntudatra ébredt organizmus. Igen, mondhatjuk, hogy furcsa

mostanában minden. Az a szél, mely megzavarta a lármás varjakat, a változás szele, s varjú életük örökre csúffá lett. Lelkek, melyek folyton sóvárognak valami után, amit nem kapnak meg. S ez megmérgezi őket. Minden más lesz ezután, talán örökre rosszra lesz, megérezni valamit az elkövetkezendőből, mely visszafordíthatatlanul mély nyomot hagy maga után. Törött tükörré áll össze a világ.

Csend volt egy ideig. Justin világosbarna hajtincseit a szél borzolta. Azután szemerkélni kezdett az eső, mely foltokkal rakta tele a pólóját. Megindultak, s behúzódtak az egyik legyező alakú árnyékoló alá.

- Szóval azt mondod, meg kellene találnunk az illetőt?

- Azt.

- És hogyan?

- Az adatbankok által.

Heil tábornok megérkezett. Az idő ez által vészesen fogyni kezdett. Heil persze nem maga jött, hanem a Holdnál átszállt az Új Világ nevű rombolóra. Ez nagyobb biztonságérzetet adott neki. Föld körüli pályára állt, hogy innen intézze ügyeit, míg meg nem találja azt, akit keres. A Föld sarlója kéken izzott, mellyel éles kontrasztot alkotott a mézsfehér foltokkal tarkított szürke Hold.

- Heil tábornok, minden készen áll!

- Helyes, katona!

- A feladat végrehajtását megkezdjük.

- És hogy halad?

- A határidőre végzünk.

- A Föld mit szólt a visszatérésemre?

- Kényszerítő eszközt helyezett kilátásba avégett, hogy Ön mihamarabb térjen vissza a Sokarra.

- Nem is számítottam másra.

- Nem kell aggódnia, tábornok úr. Itt a rombolón biztonságban van, s mire lejár az ultimátum, kezében lesz a fegyver!

- Igen, és akkor nincs irgalom és könyörület azoknak, akik számúztek engem 20 éve. Én voltam, aki egykor megmentettem őket, s akkor így hálálták meg mindazt...

- Férges voltak, uram!

- Azok, katona! Puhányok, nyavalyások és demokraták!

- És tulajdonképpen kit keresünk, tábornok úr?

- Egy embert, aki maga sem tudja, hogy ő kicsoda. Hogy egy kulcs. 30 évesnél nem lehet idősebb.

- Ez lényegesen leszűkíti a potenciális alanyokat.

- Senki sem állíthat meg, katona. Érti?!

- Megértettem, uram!

A katona távozott. Heil egy időre magára maradt. Elgondolkozott azon, amit véghez kívánt vinni. A bosszú éltette 20 éven át, az a tudat, hogy leszámolhat azokkal, akik ezt tették vele. S ehhez megfelelő eszköz lesz a Távoli fény. Talán maga sem gondolta.

Justin az óriáskivetítőket bámulta, melyek hírt adtak arról, hogy Heil tábornok megérkezett az Új Világ romboló fedélzetén. Ezek a hírek meglehetősen nyugtalansággal töltötték el Liberty city lakóit, mivel annak idején, mikor számúzték, a város lövetésével fenyegetőzött. Most alkalma volna rá. Mindenki azt találgatta, vajon megteszi-e? Justin sem volt ezzel másként. Persze az ő fejében ott motoszkált az is, hogy mihamarabb meg kell találnia azt a valakit, akinek a genetikai kódja beindítja a Távoli fényt.

- Hogyan kezdjük a keresést? - kérdezte Justin.

- Talán a gépet tervező Alexander Oconor munkásságában kellene elmélyedni. Talán lesz valami utalás - mondta Jonathan.

Így elindultak a Köztársaság-ívtől az Elektronikus Archívum felé. Azonban hiába volt meg minden igyekezetük, nem tudtak meg semmi lényegeset. Ha jobban belegondoltak volna, talán megspórolhatták volna az utat. Mert ha a megoldás ott lenne az archívum adatai között, akkor már más is megfejtette volna a titkot, melyet úgy tűnik, Oconor magával vitt a sírba. Ettől Justin meglehetősen elkedvetlenedett. Félelemmel töltötte el az a gondolat, hogy Heil megszerzi magának a fegyvert. Mert Heil szívében gonoszság lakozik, a rémálom, aki testet öltött, az éjszakánként kísértő lidércnyomás, mely utat tör magának a tudatalattiból. A fegyverrel elpusztíthatná maga körül a világot.

- Semmire sem jutottunk! - összegezte egy padon ülve Justin.

- Én azért ezt nem mondanám.

- Miért?

- Megtudtuk, hogy Oconor egy különc figura volt. A gépet jó eszmék által táplálva építette, de azután rájött, hogy valójában félelmetes fegyvert alkotott. Ezért utólag a használatát egy kóddal korlátozta.

- És?

- Gondold csak meg. Valakinek a genetikai kódja. Olyan emberé, akiben biztos volt, hogy nem használja rossz célokra. Ha született volna fia, vagy lenne élő rokona, rá tippelnék...

- De nem volt senkije...

- Na igen...

Eltűnődtek. Talán soha nem derül fény a dolgok elrejtett természetére. Ezt gondolták, amikor megszólaltak a város szirénái. Heil lövetni kezdte Liberty cityt. A pánik lett úrrá mindenkin, fejetlen menekülés, amint fotontorpedók csapódtak be a kerületekbe. Az egész nem tartott tovább néhány percnél. A robbanások messzire elhallatszottak, s néhány épület ledőlt. Heil csupán fenyegetésnek szánta e tettet, nem akarta a város pusztulását. Legalábbis most még.

Justin egyenesen haza rohant a nagyapjához. Ez az épület is találatot kapott. Nem engedtek senkit a közelbe. Egy fél óra is eltelt, mire megtudta, hogy nagyapját, akivel élt, kórházba szállították. A kórházban nagy volt a tolongás. Nehezen tudtak felvilágosítást adni.

- Nézze... - kezdte az orvos - a nagyapja súlyosan megsérült, nem tudunk rajta segíteni. Sajnálom. Néhány órája lehet hátra. Menjen be hozzá...

Justinben e szavak hallatán összetört valami. Mintha elveszett volna lelkének egy darabja. Tudta, hogy ezután semmi sem lesz már olyan, mint volt.

Nagyapját ébren találta, megörült annak, hogy láthatja még egyszer utoljára, mikor belépett a fiú a kórterembe.

- Justin, el kell mondanom valamit...

- Ne erőltess magad!

- Ez nagyon fontos.

Justin intett a fejével.

- Justin soha ne feledd, te különleges vagy, mert az igazság...

Mondanivalóját azonban nem tudta befejezni. A halál elragadta őt.

Heil tábornok elérkezettnek látta az időt, hogy a fegyver indítócsarnokát felkeresse. Ő ugyanis már tudta, ki az, akinek a genetikai kódja beindítja. Egy kis sikló szállította oda. A város lövetése csak figyelemelterelés volt a részéről.

Ezalatt Justin szótlanul ült a kórház folyosóján. Valamivel később megérkezett Jonathan is. Látszott Justinon, hogy megviselték a történetek.

- Meghalt - mondta ki.

- Sajnálom.

- Heil tehet róla, ő a felelős.

- Minden bizonnyal.

- Meg kell őt állítani!

- Elcsíptem a hálózaton egy szkennerképet. Heil elhagyta az Új Világ rombolót. Valószínűleg az indítócsarnokba ment.

- Akkor mi is oda megyünk.

Az a bizonyos hely, ahová tartottak, a város határában, egy elhagyatott területen volt. Lezárták és nem foglalkozott vele senki sem. Úgy vélték, sosem lehet majd beindítani, mivel ismeretlen az a személy, aki elindíthatná a rendszert. A város, Liberty city sziluettje jól látszódott a horizont irányából. Könnyű szél fújt a telep felől az óceán illatát hozva magával. Kihalt volt és csendes, arra távolabb a dokknál parkolt le Heil siklója. Az órák némán enyésztek, elhozva valami hamis nyugalmat. Az évtizedek hazugságának virága szirmot bontott, s e virág magához édesgette mindazokat, akik az igazságot kutatták oly megszállottan. A dolgok mélyebb értelme felszínre bukkanni látszott. Akár valami elfeledett és eltemetett létezés, mely mégis oly szívósan él, hogy utat tör magának. Alexander Oconor megsejthetett mindebből valamit. Ám a jövő mégis olyan fordulatot vett, amivel ő sem számolhatott. A titkok napvilágot láttak immár, s belekiáltották a szélbe.

- Heil tábornok, meddig várunk még? - kérdezte a bizalmasa.

- Nyugalom, el fog jönni - mondta Heil. - Ha két évtizedet vártam, ez a néhány perc már nem számít.

A fotonszámítógép paneli előtte voltak, s egyelőre sötétek. A DNS szkennelők készen állt. Mintha minden csak arra várt volna, hogy elinduljon. Az események percei e felé pörögtek. Egy fém láda árnyékából fegyverrel a kezében előlépett Justin.

- Hiába tért vissza, Heil! Nem hagyom, hogy megtalálja azt, aki beindíthatná...
- Felesleges tovább keresnem őt - mondta Heil.
- Miért?
- Mert hiszen itt áll előttem!
- Maga nem tudja, mit beszél.
- Dehogynem! Kettőnk közül te vagy az ostoba, hogy idejöttél beteljesíteni a sorsod.
- Miről beszél?
- A jövő üzent neked, szólt hozzád...
- Azt mondta, szétporlik a Naprendszer... - suttogta Justin. - Nem, ezt nem hiszem. Maga a felelős azért, mert meghalt a nagyapám!
- Nagyapád? Tudod ki a te igazi apád és anyád?
- Meghaltak egy balesetben.
- Nem ám az, akit te annak gondolsz! Téged Alexander Oconor hívott életre, ez a test, amit kaptál, hogy leéld benne az életed e bolygón, az ő műve. Mert te vagy a kulcs a Távoli fényhez!
- Hazugság! Nagyapám elmondta volna!
- Nem hiszel nekem?! Akkor gyere közelebb!

Lassan, szinte már-már bizonytalanul megindult Justin Heil tábornok felé, kezében szorítva a fegyvert.

- Egész közel, vagy a barátod meghal - mondta Heil.

Jonathant elfogták azok, akik Heillel jöttek. Ketten voltak. Justin fellépett Heil mellé. A foton-szkennerek zöld állapotjelzője felvillant. Fehér fény olvasta be Justin genetikai kódját. A panelek addig sötét képernyőit bekapcsolták. A Távoli fény fegyverrendszer operációs programja bejelentkezett.

- Látod?

Justinnak nehezebbé esett felfogni a fejleményeket, hogy ő maga az, akitől a világ rettegett, s egyben oly annyira áhított. A percek gyorsan rohantak, mialatt Heil elindította a folyamatot. A Távoli fény megkezdte a visszaszámlálást.

- Őt öljétek meg! - mutatott Jonathanra. - Mi pedig most megyünk!

Magukkal rángatták Justint a sikló felé. Betuszkolták, azután elhagyták a Földet, átszálltak az Új Világ romboló fedélzetére. A fiút bezárták egy kabinba.

- Kapitány, kezdje meg a féregjárat nyitását.

- Mik a koordináták, Heil tábornok?

- A cél a Semiramis.

Mielőtt az űrhajó belépett volna a féregjáratba, az utolsó néhány pillanatban látta Justin az iszonyatos robbanást. Olyan volt, mint a képek a fejében. A Föld egyetlen hatalmas tűzgolyóként omlik szét, majd a lökéshullám felemészteti az egész Naprendszert. Ez volt az utolsó látvány, az emlék, amit magával kell hordoznia egy életen át.

Két napig aludt, ahogy felébredt, egy szobában találta magát. Egy kertszerű rész felé volt nyitott. Az égen, a kékségen át, egy sokgyűrűs gázóriást látott átderengeni számos holddal, és egy sárga csillagot. Kilépett. Kint kellemes meleg volt, lágy szél fúj, mely beletúrt a hajtincseibe, melyek a napfényben inkább szőkének, sem mint barnának tűntek. Szemében még mindig ott izzott a pusztulás látványa. Felrémlett neki, hogy a Semiramison van. Ez egy távoli bolygó, a nyugalom szigete. Csak egyetlen nagyváros van a felszínén, meg számtalan, teraszokra épült villa. Ő is az egyikben lehet most - jutott el a tudatáig.

A kertben a Földről származó növényeket látott. Amint elnézett a távolba, egy óceán víztükrét látta csillogni. Minden olyan valóságos volt. Nem értette, mit keres ő itt? S miért nem hagyták veszni a Naprendszerrel együtt? Arra lentebb a teraszon, egy lányt vett észre. Fehér ruhájának széles pántjai X alakban ölelték körül a testét. Hosszú, barna haja volt, mely szinte úszott a szélben. Sietve megindult felé. Így közelről még varázslatosabbnak tűnt.

- Felébredtél? - kérdezte, de hangsúlyát tekintve talán nem is kérdésnek szánta.

- Miért vagyok most a Semiramison?

- Máshol szeretnél lenni? - kérdezett vissza.

- Te ki vagy?

A lány elnevette magát.

- Mi olyan vicces?

- Te.

- Én?!

- Ha mondom.

Némi csend következett, mialatt Justin a tájat bámulta.

- Szóval érdekel, miért vagy a Semiramison, és hogy én ki vagyok - összegezte a lány.

- Igen. Ez talán nagy kérdés?

- Semiramisnak hívnak, mint a bolygót. Könnyen megjegyezheted. Egyébként ez valójában a gázóriás egy holdja - mutatott az égre.

- A nevem...

- A te neved itt mindenki tudja - szakította félbe. - Az apám hozott ide.

- Mi?!

- Igen ő. Nem emlékszel rá?

- A te apád lenne Heil tábornok?!

- Ez van.

- A tömeggyilkos és háborús bűnös. A szörnyeteg - motyogta Justin.

- Valójában nem igazán ismerem őt, s a döntései nagy részével sohasem értettem egyet.

- Te sem vagy különb! - fakadt ki a fiú.

- Miért? Mert a lánya vagyok? Nem is ismeresz!

- Meglehet...

- Csak sejtem, hogy miért vagy itt.

- Elmondanád? - türelmetlenkedett Justin.
 - A hold körül keringő dokkban nagy építkezés zajlik. Egy űrhajóé.
 - Újabb fegyver?
 - Nem tudom. Csak annyi biztos, hogy Alexander Oconor volt a tervező.
 - De Alexander Oconor meghalt.
 - Nem hinném. Nagyon is él.
 - Akkor azért talált meg olyan könnyen Heil tábornok. De mi köze lehet kettejüknek egymáshoz? Két külön világ.
 - Én azért erre nem vennék mérget. Amióta Oconor megrendezte a halálát, kiábrándult lett. Folyton a Föld romlottságáról beszélt. Ebben persze egyet értett vele az apám is. Apám folyton azt mondja, a Föld becsapta és elárulta őt. Így azután egymásra találtak. Oconor számos dolgot tervezett, s így álmaik összecsengtek.
 - Miféle álmaik lehetnek nekik?
 - A Távoli fény.
 - De hát a fegyver megsemmisítette önmagát és vele a Naprendszert.
 - Tévedsz, ha azt hiszed, hogy ez a két szó csupán egy fegyvert jelent.
 - Miért? Mi más?
 - Talán álmokat egy jobb világról.
 - Hogy micsoda?
 - Mostanában egyre többet beszélnek arról, hogy új civilizációt kell teremteni. Jobbat és tökéletesebbet, mint a Föld volt. Olyat, amely felemelkedhet az isteni lét színpadára.
 - Mi ez a baromság?
 - A részleteket én magam sem tudom. De majd biztosan elmondják neked.
 - Nekem?! Ez a két örült, akiknek elmentek otthonról, akik elpusztították a Naprendszert...
- Justin igencsak mérges lett, s faképnél hagyta a lányt.
- Megindult arra lentebb. Már jó félúton járhatott, amikor arra lett figyelmes, hogy az égen siklók húznak el. Leült a föbe, s az eget bámulta. Ez a hold a növényzetét tekintve sokban hasonlított a Földre, hisz minden onnan származott. Annak idején amolyan pihenőparknak szánták. Minden egyszerre volt olyan ismerős és ismeretlen. Még soha sem járt itt, de nem volt ellenére a környezet. Az ég kékjében derengő gyűrűs gázóriás csodálattal töltötte el. Néha villanásokat látott. Egy jól meghatározott, elmosódott körvonal mentén. Azután váratlanul a semmiből valaki elé állt.
- Hát maga meg hogy került ide?
 - A nevem...
 - Ne fáradjon, maga az egyik örült.
 - Hát így is mondhatjuk... - dűnnyögte Alexander Oconor. - Te azután megnőttél, hallod-e!?
 - Na húzzon innen a picsába!
 - Hé, azért ez már mégiscsak túlzás. Nem beszélhetsz velem így!

- Miért? Hogy kéne?

- Hát elvégre mégiscsak az apád vagyok...

- Maga ugyan nem! Nekem csak nagyapám volt, akit megöltek Liberty city lövetésekor!

- Ő nem a nagyapád volt, hanem az egyik beosztottam, aki magához vett téged még csecsemőkorodban!

Justin elhallgatott. Felállt, s megkerülte Oconort. Továbbra is az ég felé kalandozott a tekintete.

- A villanásokat figyeled, mi?! - vette észre Oconor. - Nem is csodálom. S tudod-e, hogy mik azok?

- Az a csaj, ott föntebb, azt mondta, valami űrhajót építenek...

- Szóval már találkoztál a tábornok lányával, Semiramissal.

- Mondhatjuk.

- Na igen, arról van szó, a forrasztólézerek villanásait látod.

- Újabb fegyver, mi?! A Föld romlottsága... Na meg Heil tábornok, hogy őt elárulták. Nevetnem kell.

- A Föderáció és a Föld nem volt szent, mint hiszed.

- Miért?

- Heil tábornok például addig volt csak jó, míg megvédte a Földet az inváziós csapatoktól. Később kegyesletté lett, s azt mondták rá, kegyetlenkedett az ellenséggel. Miután persze megkötötték a békét, s az ellenfelek egymás nyakába borultak az egyesülésben. Bűnbak kellett.

- S maga? Miért rendezte meg a halálát?

- Jobbnak láttam eltűnni, miután megalkottam a Távoli fényt.

- De engem hátra hagyott...

- Akit nagyapádnak hittél, elragadott, hogy soha senki ne használhassa a Távoli fényt. De most minden megváltozott.

- Minek kellek én?

- Hát a Távoli fényhez. Te és Semiramis lesztek az új emberiség atyja és anyja.

- Elment a maradék esze is?

- A Távoli fény kezdettől fogva ez volt. Az új űrhajó, mely épül, képes lesz a galaxisok közötti utazásra. S egy új galaxisban létrehozzuk az eszményi Földet.

- Na nem!

- De igen!

- Tudtam én, hogy örült! - legyintett Justin, s Oconort is otthagya.

Egy sziklakiszögellésen telepedett le, ahonnét egy vízesés zuhogott alá a lentebb elterülő tó felé. S azon túl a horizonton már az óceán volt, melynek illatát érezni lehetett, ha arról fújt a szél. Az égen ismeretlen állatok alkottak rózsaszín felhőt, mintha madarak lennének. Itt minden olyan nyugodt. Nem hiába. Ugyan akkor benne izzott Justinban a látvány, amint a Föld elpusztul. Talán minden, amiben eddig hitt hazugság volt. Tünékeny ábránd, melyet a

világ vont a szeme elé. Egyre csak az elmúlt órák történései jártak a fejében. Mintha minden az örületbe csapott volna át. Nem értette, mire való ez az egész? Hogy minek kell az az űrhajó, mely átszeli a galaxisok közötti fényévek millióit. Egy bomlott elme eltévedt víziói. Új emberiség magát elvetni valahol messze távol... Azok ketten, Heil és Oconor talán zártosztályra valók, s megcselekedték önnön rémálmuk legsötétebb óráinak parancsát. Vajon visszafordítható-e még a dolgok állása? Meglehetősen kétségek gyötörték e tekintetben Justint. Lehet, hogy immáron túl késő, s helyrehozhatatlanok a múlt bűnei. Csak előre lehet menekülni. Furcsa itt lenni, s egyszermind valami félelemmel tölti el a dolgok jelenlegi állása. Kiszolgáltatottnak érzi magát.

Eltelt néhány nap. Igyekezett kerülni ezt a díszes társaságot, s egyre csak az égboltot fürkészte, a villanások szabálytalan ismétlődését bámulta. A szél felhőket sodort tova, néha könnyű zápor szakadt a tájra, s a gyűrűs gázóriás hol vékony sarlóként, hol terjedelmes félgömbként uralkodott az égbolton.

Most is szél fúj az óceán felől, az árnyak megnyúltak, rátelepedve a fiú világosbarna hajtincseire. Szeme íriszének szürkés-kék mintázata akár a gázbolygó sávjai.

- Szótlan voltál az utóbbi időben - telepedett mellé Semiramis.

- Nem könnyű itt.

- Miért?

- Nyomasztanak a gondolataim.

- Hallottam, elmondták neked a nagy tervet.

Justin intett a fejével.

- S mi a véleményed?

- Hogy háborodottak.

- Így látod?

- Miért, te másként?!

- Magam sem tudom. Nehéz lenne eldönteni.

- Te nem voltál ott a Föld pusztulásánál... Hogyan is érthetnéd? Miféle örület lakozik bennük?

- töprengett Justin.

- Te úgy hiszed a dolgokról, hogy azok csak jók vagy rosszak... de a jó lehet rossz, a rossz lehet jó. Ahogy a rút szép, és a szép rút. Nézőpont kérdése.

Justin egy darabig nem szólt semmit.

- S szerinted az, amit ők akarnak, az jobb lesz, mint ami volt? - kérdezte végül.

- Megmondom őszintén, nem tudom.

- Én, vagy te tökéletesek lennénk?

Semiramis vállat vont.

- Nem hinném - válaszolta meg saját kérdését Justin.

- A Bibliában Sodoma is pusztulással fizetett bűneiért.

- Persze...

Hirtelen minden ezerszínű lett. Nem fekete és fehér. Vajon kinek lehet igaza? A gázóriás lassan lebukott a horizonton. Eltűnt a fények játéka. Ez a világ örökre nyomot fog hagyni a fiúban. A maga különös és egyszerre megszokott formáival. Megbámulta Semiramis Justint. Vonzónak találta a fiút. Azonban fogalma sem volt arról, hogy érzései viszonzásra találnak-e. Mintha Justin hideg lenne, akár a jég, s belülről lángol. Testének izmai megbújtak a vörös-fehér betétes póló mögött, s csak sejtelmesen rajzolódtak ki a körvonalak. Szerette volna megérinteni. Megtapasztalni, valódi-e, vagy csak látomás?

- Miért bámulsz? - kérdezte végül Justin.
- Semmi, csak elgondolkodtam.
- Vagyok néha én is így. Főleg, mióta ide hoztak.
- S mi jár a fejedben?
- A sejtelem kevés, a bizonyosság, az lenne jó... Te itt nőttél fel?
- Igen. Ide rejtőztem a világ elől.
- Miért?
- Szerintem tudod, hiszen a lánya vagyok.
- Na igen.

Az órák csendesen enyésztek napokká és hetekké összeállva. Az égitestek rendületlenül rótták pályájukat. Néha viharfellegek gyülekeztek a Semiramison, máskor napsütéses délelőttök váltakoztak. Eltelt egy hónap, s Justin lassan felfedezte ezt a világot. Érzései összezavarodtak, mintha ez a világ tökéletes lenne. Pedig nem volt az, csupán becsapta őt sóvárgó lelkének kivételése. Azután eljött a nap, 2278. augusztus 19. Ezen a napon vihar volt, s Heil és Oconor felkeresték Justint. Előtte jó ideig kerülték egymást, de most már nem lehetett tovább halogatni az ismételt találkozást. Ennek egyszerű oka volt, elékészült a Távoli fény, az űrhajó. Justinnak nehezére esett elhagyni ezt a holdat, talán a szívéhez nőtt, ám a Távoli fény, amint a dokkban állt, csodálattal töltötte el. Formáit a merész képzelet szülte. Technikai újításai pedig a zseniális elme vívmányai voltak. Minden készen állt, csak őket várták, amint az űrkomppal kikötnek, s átszállnak a hajóba. A roppant jármű, őket is beleszámítva, 871 utasnak adott helyt. A hídra mentek, ahol a kapitány fogadta őket.

- Üdvözlöm, Heil tábornok a Távoli fényen. És persze önt is, Alexander Oconor.

A nagy kivetítő paneleken a Semiramis látszódott, s a gázóriás a holdjaival.

- Minden készen áll?
- Igen, csak az Ön jelére várunk.
- Hová megyünk? - szólt közbe Justin.
- A cél az Androméda galaxis egy csillaga. Innen több mint 2 millió fényévnyire.
- Kíváncsi volnék, hogyan lehetséges áthidalni ekkora távolságot?

Oconor magához ragadta a szót.

- Féreglyukat nyitni ilyen távolságra képtelenek volnánk energetikai okok miatt. De szerencsére akadt más megoldás. A Távoli fény reaktorában egy Hawking feketelyuk van. A segítségével oly módon alakítjuk át a téridőt, hogy az űrhajó egy kapszulába kerül, mely a külső megfigyelő számára fénysebességnél gyorsabban mozoghat, míg a kapszulán belül nem sérül a fénysebesség határérték volta.

- Az örült zseni - sóhajtott Justin.

A Távoli fény lassan kifutott a dokkból, s elindult hosszú útjára. 1 év is eltelt a fedélzeti idő szerint. Persze a relativisztikus fizika értelmében ennél jóval több a külvilág számára. De ez az idő egy Nap-szerű csillag életében csupán egy szemvillantás. Ezalatt a 365 nap alatt ebben az elzárt világban élők valahogy egyggyé kovácsolódtak. Talán a bezártság, talán más volt az oka. Itt nem tudott elrejtőzni Justin, óhatatlanul összefutott hol Semiramissal, hol az apjával, Heil tábornokkal, vagy éppen Oconorral. A hangzatos és nagy terv, új világot építeni egy másik galaxisban, értelmetlennek tűnt. Ám ők mégis hittek benne. Talán hitt benne Semiramis is. A lány sokszor felkereste Justint. Beszélgettek bizonyos dolgokról. Szeretett volna hitet elültetni Justin lelkében, mert más választásuk most már nincs.

Megérkeztek. Amikor az űrhajó lelassult, egy sárga csillag tűnt fel a kivetítőkön. Éppen olyan volt, mint a Nap. Neve sem volt, sőt még katalógusszáma sem. Elhaladtak a külső gázbolygók mellett, a belső rendszer felé, ahol egy kőzetbolygó keringett két holddal az életövezetben. Folyékony víz hullámzott rajta, épp mint a Földön. A kontinensek és az óceánok partvonalai játékos szabálytalanságú vonalakat alkotott. Justin sokáig bámulta a bolygót. Eszébe jutottak bizonyos dolgok. Emlékek. Azután azon gondolkodott, vajon lakott-e ez a nevenincs planéta? Innen a világúrból személve a válasz talán az volt, hogy nem. Nem voltak városok és szabályos minták, a bolygó korongjának sötét felén nem világítottak fények. Első pillantásra mintha minden csak őrájuk várt volna.

Messze volt már minden, ahogy ott állt az ismeretlen óceán partján. Az égen a két hold szürkésfehér tányérja araszolt a horizont felé. Mint egy szürreális valóság.

- Nézd, milyen furcsa lények! - mondta Semiramis a levegőben csoportokba verődő rája-szerű, átlátszó, vörös testű életformákat látva.

- Meglehetősen - felelte tömören.

- Így elsőre minden olyan szép.

- Ez talán csak a látszat, s a távol sűrűjében szörnyek lesnek ránk, hogy széttépjenek...

- A Föld nem volt ilyen szép.

- Honnan veszed?! S mit tudsz te egyáltalán a Fölről?! A Föld a maga nemében páratlan volt. Néhány év, s megunod azt, amit most különlegesnek találsz.

- Miért mondod ezt?

- Mert ez az igazság.

- Kishitű vagy - vágta oda Semiramis.

- Lehetséges. Lehet, hogy én nem látom a zsenialitást annak a két örültnek a tervében.

- Felejtsd el a múltat, Justin. Csak a jövőre gondoldj, hiszen nincs visszaút.

- Igen - sóhajtott a fiú.

Egy percre csend lett. Justin az óceán horizontját bámulta, míg Semiramis sóvárgóan a fiúra tekintett.

- Miért vagy ilyen makacs?

Justin először nem szólt.

- Becsapva érzem magam - válaszolta nem sokkal később.

- Miért?

- Mert talán minden, amiben hittem, hazugság volt.

- Gondolod?

- Minden akkor romlott el, amikor apád azt mondta nekem, nem kell tovább keresnie, mert én vagyok a kulcs, amely beindítja a fegyvert.

- Én elfogadom, hogy ez teher, de azt gondolod, az én életem könnyebb volt?

- Nem tudom.

- Felkészültél már?

- Mire? - kérdezte értetlenül Justin.

- Azt hittem, már szóltak neked?

- Miről kellett volna nekem szólni?

- Hát a mintavételről...

- Mondd már az elejétől, mert semmit sem értek! - dühöngött a fiú.

- Hát mi fogjuk benépesíteni ketten ezt a bolygót, s ehhez minta kell...

- Mi ez a baromság, hát nem azért jött velünk az a nyolcszázvalahány ember?!

- Erről szó sincs. Ők mérnökök, orvosok, tudósok. Csak az új civilizáció alapjait segítik lerakni.

- Rögtön a falnak megyek! - fakadt ki.

- Miért, nem tartasz vonzónak? - tűnődött el Semiramis.

Arcára valami bánatféle ült ki.

- Szóval szerinted visszataszító vagyok - mondta elfordulva.

- Nem. Én ezt nem mondtam, de ... de ez már mégiscsak túlmegy mindenem.

- Mégsem tartasz kíváncsnak...

Semiramis szemét könnycseppek homályosították el. Ő ugyanis vonzódott a fiúhoz. Megfogták őt arcának vonásai, szeme szürkékékje és világosbarna hajtincsei. Testének körvonala.

- Figyelj, én igazából nem rád haragszom, hanem arra a két háborodottra. Arra, aki az apámnak vallja magát és a tiédre.

- Meglehet, de ne rajtam töltsd ki.

- Szóval, mikor lesz az a mintavétel?

- Egy fél óra múlva.

- Jellemző. Vajon mikor akarták elmondani?

- Ne foglalkozz ezzel.

- De hát mégiscsak tudnom kellene róla?!

Semiramis csak vállat vont.

Hamarosan Justin elment, s a lány magára maradt. Nem tehetett mást ő sem, mint bámulta az óceánt. Valami fájdalmat érzett, mely a lelkét kínozza. Távolabb az úrhajó sziluettje látszódt, amint kirajzolódott a háttérből. Ide ment vissza Justin. A Távoli fény akár egy város, úgy

funkcionált ezen a bolygón. Itt voltak elhelyezve a tenyésztőkapszulák is. Heil már várta Justint.

- Azt hiszed Justin, hogy a Föld jó volt?

- Maga szerint?

- Szemét banda volt. Felhasználtak, elárultak és eldobtak engem.

- Lehetséges - hümmögött a fiú.

- Igen.

- A lánya azt mondta, hogy valami tenyésztési program részesei vagyunk. Mégis minek néz engem?

- A tökéletes alanyak. Ti ketten vagytok a jövő, mely testet ölteni látszik majd a kapszulákban.

- Gondolja?

- Tudom.

- Az jó.

- A lányom szeret téged.

Justin csak hümmögött megint.

- Tudom, te nem hiszel ebben az egészben. Tudom, elmebetegnek tartasz mindannyiunkat. Vagy tévednék?

- Mondjuk, hogy nem.

- Keresed az értelmét a tetteknek...

- Talán nincs jogom hozzá?

- De, megteheted.

- És akkor?

- Értelmetlenül teszed. Már nem számít, hogy mi volt, hanem ami lesz.

- Ja, persze...

- Javíthatatlan vagy!

- Szóval, hova kell mennem a mintavételre?

- C szint 137-es labor. Nem is értem, mi olyan fontosat lát benned Oconor?! - kiáltott utána Heil.

Az űrhajón nagy volt a nyüzsgés. Justin követte az utasítást és a laborba ment, ahol Oconor várta.

- Szép kis alak maga is... - kezdte Justin.

- Már megint ez a vádló tekintet.

- Miért, mire számított? Felhasznál valami elmebeteg tervhez.

- Ez egy nemes terv. Néha szeretném Ádám és Éva projektnek nevezni.

- Húha, most megint az a rész jön, hogy én leszek a leendő emberiség apja, mely újonnan sarjad...

- Gúnyolódj csak, ha akarsz. Álmod nélküli ember vagy Justin.

- Ki az a képen? - mutatott egy fényképre Justin.

- Az anyád.

- Az anyám? Nekem nem is volt anyám...

- De, hogyan lett volna. Szerettük egymást. Már ha egyáltalán tudod, mit jelent ez a szó.

A fiú elhallgatott egy időre, s csak bámulta a képet. Hirtelen érzések rohanták meg őt. Elmélyedt a gondolataiba. Nem is nagyon foglalkozott Oconorral, aki ott tevékenykedett körülötte. Persze Oconornak egy idő után feltűnt, hogy mennyire csöndes lett.

- Szeretnél egy példányt? - kérdezte.

Majd elővett egyet az egyik fiókból, s odaadta.

- Tedd csak el.

Justin nem szólt semmit, megindult kifelé, miután dzsekije zsebébe csúsztotta.

- Meghalt, hogy az új Föld élhessen...

Mielőtt végleg távozott volna a fiú még utána szólt.

- Vár rád valami a hangárban!

Justin a hangár felé vette az irányt. Sokan tevékenykedtek ott. Ládákat bontottak, pakoltak. Találomra odament valakihez.

- Alexander Oconor azt mondta, van itt valami nekem.

- Igen, ez lenne az.

Egy levitációs ionmeghajtású motorra mutatott.

Öt év is eltelt azóta a beszélgetés óta. Justin 30 éves lett. A bolygó lassan változni kezdett. Az elültetett új civilizáció magja kicsírázott, s megkezdte hosszú növekedését, hogy egy napon erős fává nőjön. Azon a napon valahogy szomorú volt a fiú. Még mindig kísértette néha őt a múlt. Újra felelevenedtek az álmok, mint először sok-sok éve már. A tudatalatti üzent neki. Valahogy most már minden más. Új értelmet kezd nyerni a létezés által. Talán lassan elhiszi mindazt, melyet elültettek benne, hogy ez a bolygó új civilizáció otthona lesz. Felépült az első város is. Még kicsi, még szerény, de már 10 ezren lakják. Eljön még majd az a nap, amikor hatalmas és büszke lesz sok kilométeres tornyaival. A jövő számára születnek most a gondolatok.

Egy fennsíkról bámulta Justin, amint egymás után felkelt a két hold. Az egyik jókora szürke volt, krátereit szépen kirajzolódtak, a másik távolabb keringett, és kisebbnek tűnt. Mindazok ellenére, amit korábban gondolt, mintha a szívéhez nőtt volna ez az új világ, s kedves lenne a lelkének.

Semiramis telepedett le mellé csendesen.

- Mit látsz? - kérdezte.

- Csillagkép. Fekete lyukakból.

A lány meglepődött.

- Anno kérdezte már ezt más is, és én akkor ugyanezt válaszoltam. Ő is meglepődött - mondta Justin.

- Itt valami növekszik, s kibontja szirmait.
- Civilizáció - válaszolta Justin.
- Te nem hittél benne.
- Megvallom, örülségnek hangzott, de látni, amint nap nap után növekszik, és él, az átformál-ja a gondolataim.
- És az érzéseid?
- Talán változnak azok is.
- Engem is beleértve?
- Meglehet - mosolyodott el a fiú.

Tavasza volt, könnyű szél fújt, mely a fiú hajtincseivel játszadozott. Tekintetük néhány pillanatra összetalálkozott, amint egymást bámulták. Azután először végre, hosszú évek elteltével megcsókolta Justin. Minden változik, átadja helyét az újnak. A merész gondolatokat belekiáltják a szélbe, s többé már nem számít az, ami elmúlt. Mert vissza sose tér. Lehet, hogy megszerették egymást...

Az évek könnyen és gyorsan teltek. Először Heil tábornok halt meg, majd Oconor. Álmaik nem múltak el nyomtalanul. Tovább éltek az új civilizáció emlékezetében. S bár tetteiknek később számtalan értelmezése látott napvilágot, megmagyarázni sosem tudták a Föld és a Naprendszer elpusztítását. Abban mindenki egyet értett, hogy nem volt tökéletes, és voltak annak a rendszernek is hibái, de egyesek eltúlzottnak vélték Heil cselekedetét. Abban egybecsengtek a vélemények, hogy e két férfi álmai meghaladták önnön létezésük kereteit, s a jövőnek fognak gyümölcsöt hozni. A nagyváros sok kilométeres tornyaival büszkén terült szét a bolygón, s lassan elfeledte őket. Inkább szerették alapítóként emlegetni Justint és Semiramist. Két olyan személyt, akik belekeveredtek a dolgok sodrába, hogy aztán az újonnan sarjadó rend apja a és anyja legyenek. Akkor is tavasz volt, sok száz évvel később, mikor a jubileumot ünnepelték.

- Új hazánk, melyet a Távoli fény közössége alapított anno, megérhette, hogy naggyá lett 7 milliárd lakója szemében... - szaladt tovább a szél e szavakkal.

Újabb lépés

A végtelen ív kettős városa nagy eseményre készült. A mesterséges intelligencia uralomra jutásának 1000. évfordulóját kívánták ünnepelni. A fiú, aki anno 500 éve az igazságot kutatta, feledésbe merült. Egy egyszerű kérdésre kereste a választ, miért arctalan és névtelen az, aki az életüket irányítja, aki talán maga az élet. A Föld korántsem az egyetlen. Az úr mélye kitérte kapuját, s immáron sok-sok hasonló világ versenyez vele. Ám mégis ez az egyszerű bolygó, s rajta a város, magához vonzza a lelkeket. Az eszme, melyet széthintett, talán örökké élni fog. Álmodók táplálták a világot, s az északi fény csillogása a sötét éjszakákon megigézi a kíváncsi elmét. Sok-sok elektron egy bolygónyi mágneses mezőben.

A végtelen ív kettős városa felemel, befogad, és talán nagyra tesz. Elülteti az álmokat, és tanúja lesz azok kicsírázásának, s tanúja annak, amint felnövekszik. Milyen furcsa most minden. Mintha semmi sem változott volna azóta. Pedig ez nem igaz. Mert a világ folyton épül. Új ív épült. S 50 milliárd ember szíve dobban meg abban a pillanatban majd, amikor megkezdődik az ünnepség, a mesterséges intelligencia uralmának ezredéves jubileuma. Talán egyszerre szép és szörnyű. Talán elborzaszt ez a szám. 1000 év, a feledés kódéba veszne, ha hagynák. De nem így történt. Elevenen benne él mindenkiben. Örökre és kitörölhetetlenül. Csak ő foszlott szét a téridő szövetében, a fiú, akit nem hagytak nyugodni a kérdések. Pie-nek hívták. Most ő is arctalan és névtelen lett... Megeshet, hogy igazságtalan a sors, vagy furcsa tréfát űz az emberrel. Semmi sem örök, csak ő, a gép, legalábbis úgy tűnik.

Boon elvegyült a város forgatagában. Számára a kettős ív a béke és a biztonság szigete. 1 milliárd társa vélekedik hasonlóan így. Fele az alfa ívben, fele a béta ívben. A roppant várost mikro-feketelyukák párologása látja el energiával, örökké nyüzsgő és zizeg, nappalok és éjszakák villódzása egyé mosódik. Sosem pihen meg.

- Végre ismét találkozunk! - szólította meg egy ismerőse.

Egy hosszú barna hajú lány volt.

- Való igaz, hogy rég láttuk egymást - jegyezte meg Boon.

A Régenstanács neodémium kockákból álló épülete előtti téren futottak össze.

- Készülsz már a felvonulásra? - kérdezte a lány.

- Hát persze, mint mindenki más. Miért, te nem?

- De, természetesen. Úgy érzem, kivételesen nagy pillanatok ezek, melyeknek tanúi lehetünk.

- Egy ezredév... - suttogta Boon.

- 500 éve is különleges pillanat volt.

- Biztosan.

- Mi bánt?

- Tudod, a minap eljutott hozzám egy mendemonda...

- Miféle?

- Egy fiúról szólt, aki egy talányra kereste a választ pont a jubileum idején.

- Talányra?

- Igen.

- Vajon mi lehetett az a kérdés, mely folyton kínozza, egészen addig, hogy végül válaszokat keressen rá?

- Nem tudom.

- De akkor mi értelme az egésznek? Miért aggaszt ez téged?

- Mert ez egy rejtély, mely ismét megfejtésre vár.

- Gondolod?

Boon csak vállat vont.

Igen, rejtély volt. Olyan, mely magához hív, mely arra vár, hogy valaki felfedezze és felfedje, hogy azután kiszabaduljon a végtelenbe. Mert most el volt ásva mélyre. Századok rakódtak rá, s megkopott.

Az égbolton, magasan fent, néha nagy szállítójárművek úsztak át, árnyékuk végigpásztázta az alatt elterülő épített környezetet. Boon világos hajtincseire is rákúsztak az árnyékok, s zöld szemében messzi felhők tükröződtek.

- Szóval új elfoglaltságot találtál magadnak - összegezte a lány.

- Nevezhetjük a dolgot így is.

- Miért, te hogyan neveznéd másként?!

- Én inkább egy feladatnak látom ezt az egészet.

- Melyet egy szent cél érdekében végzel?!

- Felfedem a múlt egy darabját, hogy feltehessem ugyanazt a kérdést, melyet egyszer már valaki felvállalt.

- És gondolod, értelme van ennek?

- Szerintem mindenképp.

- Mert úgy hiszed, válasz is lesz a kérdésre?

- A kérdésekre általában válaszok is vannak.

- Általában - mondta a lány, és sóhajtott.

- Te nem érzed, hogy ez egy nagy lehetőség?

- Mégis miféle?

- Nem tudom, csak érzem. Ez azonban bőven elég nekem, hogy úgy gondoljam, megéri ezzel az üggyel foglalkozni.

- Te tudod - zárta le a lány.

Egy időre a város nyüzsgése hatalmasodott el. A létezés zajos oázisa körülölelte őket, s ők elvegyültek e roppant organizmus szövetében, mely él, épül, lüktet. Úgy tűnhet, sok minden változott 500 év alatt, ami talán igaz is lehetett volna, de nem így volt. Az elvek és az eszme makacsul ellenállt az idő rombolásának.

Eltelt egy nap szinte észrevétlenül. Egyre közelebb került az a pillanat, amikor megkezdődik a jubileumi felvonulás, hogy megemlékezzenek a mesterséges intelligencia uralomra jutásának 1000. évfordulójáról. 10 évszázad, mely szinte észrevétlenül telt el, ám nyomát otthagytá az elmúlt korokon. Gépek által igazgatott összkomfortos állatkert az emberiség. De ez senkit sem zavar. S vajon ki emlékszik már arra az ezer éve történt eseményre? Csak egy megszé-

pített propaganda-file található róla a Régenstanács nagytermében, melyet bárki megnézhet. A dicső pillanat.

Könnyű szél fűjt, mely átjárta az ív városát, s néha ködpárát hozott magával, mely beburkolta a roppant struktúrákat. Vakká lett a délelőtt. A sűrű tejfehér fátyol lassan oszlott. Azután végül a feltűnő sárga napkorong sugarainak csillogásában feltárultak az épületek. A végtelen ív döbbenetes grandiózussága. Egy pillanatra eltűnődött Boon, amint a horizont felé kalandozott a tekintete, ahol lézerrel meghajtott úrliftek indultak a Föld körüli pályákon épülő állomások felé. Ilyenkor mindig az jutott eszébe, vajon mi rejtezhet a légkör kékjén túl. Ő még sosem hagyta el a Földet. Ez talán szokatlan volt, de az ív városa eddig megadott számára mindent. Néha furcsa az élet, s nem tudjuk, mit tartogat a jövő. Bár a gépek bizonyos mértékben már képesek voltak arra, hogy meglássák az elkövetkezendőt, de ezt szinte sohasem osztották meg az emberekkel. Az ő titkuk maradt, melyet elmentettek fotonokkal írt kristálylemezekbe.

Egy új nap lüktetése kezdődött így reggel. Emberek jöttek-mentek vegyes csoportokban, tűntek el és fel. A személyek gyors helyváltogatásának eszköze leginkább a teleportáció volt. Azután Boon egy másik fiúra lett figyelmes, aki egy padon ült, s valami nagyon ősi dologgal foglalkozott. Papírlapok voltak nála és ceruza.

- Hát te meg mit csinálsz? - kérdezte Boon, amint odament hozzá.

- Rajzoló - volt a tömör válasz.

- Nem úgy néz ki.

- Miért?

- Mert azt gondolatszkennerrel szoktuk holografikus megjelenítéssel.

- Az már nem az igazi. De úgy 2000 évvel ezelőtt még így csinálták, ahogy most én.

- Érdekes, amit mondasz.

Boon közelebbről is szemügyre vette.

- És miért választottad ezt a módszert? - kérdezte.

- Mert közelebb érzem így magamhoz az alkotást.

- S miről szólnak a rajzaid?

- Furcsa, hogy ezt mondod.

- Miért?

- Honnan gondolod, hogy szólnak valamiről?!

- Talán nem?!

- De, magam is úgy hiszem, hogy valamit üzennek nekem ezek a képek.

- S szerinted mit?

- Egy fiúról mondanak el egy történetet.

- Te magad találtad ki?

- Nem. Úgy hiszem, tényleg egy üzenet a múltból, mely azonban a jövőnek szól.

- Csak nem arról a fiúról van szó, aki 500 éve szembetalálkozott egy kérdéssel?

- De. Pie-nek hívták a fiút. Olyasmi idős lehetett, mint mi. De te honnan tudsz erről?

- Eljutott hozzám a történet egy kicsinyke darabkája. Te azonban úgy látom, mintha ismernéd a teljes sztorit.

- Nem az egészet.

- Mesélnél nekem erről?

- Hát rendben...

A fiú elővette a többi rajzot is, és megmutatta Boonnak.

- Pie egy sikeres reorganizáció után egy vággyal kelt új életre: szeretett volna az univerzum horizontján túlra jutni. Ám hamarosan megjelent benne a kérdés is: miért arctalan és névtelen a mesterséges intelligencia 500 éve? Azután teljesült a vágya, eljuthatott a horizonton túlra.

- És mi lett a nagy kérdéssel? Megtalálta rá a választ?

- Azt nem tudom.

- Miért arctalan és névtelen a mesterséges intelligencia? - ismételte meg Boon.

Megköszönte a fiúnak, hogy megnézhetette a rajzait, majd továbbállt.

Most már kiteljesedést nyert a feladat. A mozaikkockákból összeállt a tennivaló, nevezetesen, hogy meg kell válaszolni a kérdést. Elképzelhető, hogy létezik rá válasz, s lehet, hogy 500 éve meg is találták rá. De miért nem tudnak erről az emberek semmit?

A délelőtt tovatűnt. A sárga Nap elhaladta zenitjét, a délután is megfáradt. Megnyúltak az árnyékok. Valami hűvös szél furakodott a városba, mely a fiú arcát simogatta. Egy magas épület tetején volt, ahonnan jól kirajzolódott az ívszerkezet. Sokáig tűnődött, mígnem beköszöntött az éjszaka, s az égbolton feltűnt az aurora boreális. Erős volt mostanában a naptevékenység, úgyhogy hónapok óta különösen szép és gyakori látványt nyújtott. Egyre csak azok a gondolatok jártak a fejében, amit megtudott. Lassan a részévé lett és beléje ivódott. Mintha a lelkét szólítaná meg az a bizonyos kérdés. Mintha egy valós problémát tárna fel, melyet feltétlenül tisztázni kell.

- Miért arctalan és névtelen? - súgta bele a szélbe.

Válasz nem volt.

Úgy gondolta, visszamegy a Régenstanács épülete előtti térre, sőt mi több, bemegy magába az épületbe is. Amint ott állt, különös érzések ragadták magával. Nagyon nehéz lett volna szavakká fogalmazni ezeket az érzéseket, mert elrejtett titkos létezés mélységeiből törtek fel.

Lassan megindult. Egyre közelebb és közelebb került a bejárat, míg végül belépett. A fények játéka fogadta. Mintha árnyak lennének, melyek a képzeletével játszadoznak. Egy darabig járkált bent a hatalmas térben, megakadt a figyelme a padló mintázatán. Azután belekiáltott a tátongó ürességbe.

- Miért arctalan és névtelen a mesterséges intelligencia 1000 éve?

Egy darabig még visszhangoztak a szavai. Azután váratlanul előlépett valaki az egyik oszlop mögül.

- Nem arctalan és névtelen - súgta neki, amint mellé ért.

- Hogy-hogy? - lepődött meg Boon.

- Te minek neveznéd azt, amikor valaki egyszerre mindenki és senki?! - kérdezett viszont a fiú, Jarod.

- Mindenki és senki?

- Igen. Ezért azután úgy tűnik, mintha nem lenne sem arca, sem neve. Pedig van.

- Honnan tudod ezt?

- Magam győződtem meg róla. De te is megláthatod. Gyere utánam!

Újabb termeken haladtak keresztül, egészen az épület szívéig. A Mesterséges Intelligencia kivételét látták. Először olyan volt, mint Boon.

- Minek neked az én nevem, és mihez kezdenél, ha látnád az arcom?

A következő pillanatban megváltozott az arckép, s azután újra és újra. Állandóan más és más személy villant fel.

- Semmire - mondta ki Boon.

- Látod, így volt ezzel az a fiú is 500 évvel ezelőtt.

- Ez lenne a nagy felfedezés? Ilyen egyszerű lenne?!

- Magad sem hiszed. Igaz?

Boon csak bólogatott.

- Akkor gyere, menjünk egy kicsit fentebb.

- Minek? - kérdezte oly ostobán.

- Figyeltelek téged. Láttam, megbámultad a padló mintázatát...

- Érdekesekek azok a barázdák.

- S szerinted mi célt szolgálnak?

Boon csak vont egyet a vállán.

- Most már elég magasan vagyunk. Tekints le!

Ekkor a vonalak, barázdák és vésetek összeálltak egyetlen egésszé. Egy ábra és egy köréje záródó felirat.

- Olvasd fel!

- Remélve, hogy egy napon a kérdések megválaszolást nyernek...

Boon talán egy kicsit meglepődött. Olyasvalami volt ez, mintha valaki 1000 évvel korábban olvasott volna a gondolataiban. Ez az épület ugyanis a legrégebbiek közé tartozott. A messze-ségben elhomályosuló mennyezet félkörívein át beszűrődött az éjszaka. Ez a hely nagyon emlékeztetett egy csillogó, áttetsző jégtoronyra. A felületeken folyton önmaga elmosódott tükröképét látta, azután végigfutó számsorokat, adatokat. A gép q-bitekbe sűrített lelkét.

- Nos? - szegezte neki a kérdést Jarod.

- Nem is tudom...

- Kell ennél több?

Boont azonban valami nem hagyta nyugodni. Az a fiú, Pie nagy utat járt be. Eljutott egészen az univerzum horizontján túlra. Ha mindvégig az orra előtt lett volna a válasz, vajon miért vállalkozott az utazásra?

- Nem. Itt valami nincs rendben - mondta ki Boon.

- És mégis mi?

- Talán a mestersége intelligencia uralomra jutása.... Miért uralkodik felettünk a gép?

- Szentségtörésnek érzem e szavakat. Hiszen készülünk az ezredéves évfordulóra. A nagy esemény megünneplésének méltó jubileumára...

- Ez nem jelent semmit.

- Talán látni akarod az 1000 éves pillanat kristálylemezen őrzött hologramját? - kérdezte Jarod.

- Nem, azt már láttam elégszer. Propagandaanyag, mely véleményem szerint nem a valóságot mutatja. Nem akkor készíthették, hanem később...

- Honnan ez az eretnek gondolat.

- Talán a mesterséges intelligencia uralomra jutása nem is volt olyan felemelő pillant.

- Azt mondd, hazugság?

- Talán azt.

- S mivel bizonyítanád?

- Nem tudom. Ha ott lehettem volna, az minden kétséget eloszlatna.

Némi csend következett. Mindketten tisztában voltak a gondolatok súlyával, s a megoldással. Ha Boon visszautazhatna az időben 1000 évet, s saját szemével tapasztalná meg a sorfordító eseményeket, akkor egyszerre minden új értelmet nyerhetne ez által. Ám az időutazás még nem kellően kidolgozott, s ami a legfontosabb, hogy a múlton változtatni nem lehet, mert akkor megszakadnának a világvonalak.

Az éjszaka elmúlt, de nyomot hagyott Boonban. Célja immáron világos. Vissza kell utaznia az időben ezer évet, s saját magának kell meggyőződnie a történekről. Nincs más mód az igazság kiderítésére. Az adatok talán mind hamisak. 500 éve is azok voltak.

Minden olyan bizonytalanná vált azon a reggelen. Vízpermetet hozott magával a szél a vadul hullámzó óceán felől. Világosbarna hajtincsébe bele-belekapott. Dzsekijét foltokkal rakta tele. Elgondolkodott Boon. Az időutazás elmélete kidolgozott, lehetőség van rá, bár nem egyszerű feladat. Annak idején Pie-t is megtréfálta a téridő, amikor az Univerzum horizontján túlra utazott. A kérdés most már csak az, hogy van-e lehetősége rá. Ez a reggel egy kicsit más volt. Valahogy minden új értelmet kezd nyerni, s lassan egy új világ körvonalazódik körülötte, melyet nem ért. A válaszokat elrejt a múlt. A szél már-már viharossá fokozódott. Egyre csak vízpermetet hozott magával. Ha nem lett volna rajta az a szürke-fekete betétes dzseki, biztosan fázna. Zöldeskék szeme tükrében elfeledett élmények villantak. Hamarosan társaságot kapott. A lány, Leila kereste fel őt.

- Hallottam ezt-azt - mondta.

- Terjednek a hírek.

- Tényleg olyan fontos ez, hogy képes lennél ekkora erőfeszítést tenni?

- Pie-nek is meg kellett lépnie.

- Bizonyára okkal.

- Valószínű. Őt is hajtotta egy vágy: megismerni a végső titkot.

- Így nevezed?!

- Igen. A mesterséges intelligencia világot felölelő és átformáló uralma nem is lehet más. A múltbéli események egy folyamata, melynek talán célja volt.

- Gondolod?
- Igen.
- Szerinted ez rossz?
- Meglehet. Vannak sejtéseim, de korai lenne a részletek ismerete nélkül nyilatkozni.
- Akkor hát belevágsz?
- Nem tehetek mást.
- S szerinted megkapod az engedélyt az időutazásra?
- Nem tudom.
- Kevesek kiváltsága.

Boont már várta a konstrukció, mely majd időgépként fog működni. Két hatalmas panel, melyek erős elektromágneses teret generálnak, megbontva ezzel a téridő szövetét. Az egyik egy űrsiklóban volt, mely majd fénysebességgel elstartol. Mivel az űrsikló a relativisztikus fizika törvényeinek fog engedelmeskedni, ezáltal létrejön az időutazás. Minden készen állt. Némi feszültséget érzett, ahogy elfoglalta a helyét. Az indítóállvány az ég felé tört. Megkezdődött a visszaszámlálás. A folyamat beindult, s Boon eltűnt az űrben...

Az űr sötétjében a másodpercek évekké lényegültek a csillagok között utazva. Majd feltűnt a Föld sarlója. Másmilyennek tűnt. A dátumszámláló szerint 2517. április 21-e volt. Egy nappal korábban. Másnap, 22-én történik meg a nagy esemény, a mesterséges intelligencia uralomra jutása.

- Ismeretlen űrsikló, itt a földi irányítás, azonosítsa magát.
- A nevem Boon Sommer. Leszállási engedélyt kérek.
- A hármass csatlakozó szabad.

Nyoma sem volt az ív városának. Még meg sem kezdték az építését. Talán még csak egy eltevedt gondolat valakinek a fejében. Talán egy álom, mely azt várja, hogy napvilágot lásson, és kiteljesedjék. Nem lehet ráismerni világra. A következő 1000 évben teljesen meg fog változni. Most még csak egy hernyó, mely majd bebábozódik, hogy egy napon előbújjon a gyönyörű pillangó. Egy napja van, hogy kiderítse a nagy rejtélyt. Igyekezett elvegyülni a városban. Ez is egy organizmus, mely él. Talán álmokat dédelget a jövőről. Ki tudja? Óvatosan járt-kelt az utcákon. Igyekszik megfigyelni mindent. Egyszerre volt minden idegen és új, ugyanakkor megszokott. Valami hasonlót mutattak a hologramfilmek 1000 évvel később. Ahogy a várost járta, a tömegben egy hasonló fiúra lett figyelmes. Ő is ugyan úgy rajzolt ott egy téren, mint 1000 évvel később az a másik. Ezt roppant különösnek találta. Megindult felé, majd odatelepedett a közelébe. Mintha megisméltódnének bizonyos események. Mintha a téridő különös tréfát űzne mindannyiójukkal. Meglehet, hogy a dolgok okkal történnek, s hogy minden eleve elrendelt.

- Mit rajzolsz? - kérdezte Boon a fiút, aki belemélyedt a papírlapok halmazába.
- Egy álmot.
- S miről szól ez az álom?
- Egy városról.
- Megnézhetem?

Boon egészen közel hajolt, hogy láthassa a rajzokat.

- Az ív városa! - mondta döbbenten.

A fiú, aki egész nap csak rajzolt, megálmodta a jövőt. Ő volt az a személy, akinek a fejében először megszületett az ív városa, mely minden mérnöki képzeletet felülmúlt.

- Honnan tudod, hogy így nevezem? Még senkinek sem beszéltem róla.

Boon csak hallgatott egy darabig.

- Mióta rajzolod ezeket a képeket?

- Évek óta.

- Holnap beindítanak valamit? - kérdezte Boon.

- Nem tudok róla.

- Ez különös.

- Miért mondod?

Boon megint csak hallgatott. Azután végigperegtek az agyában az 1000 évvel későbbi propaganda-hologramok, melyek szerint 2517. április 22-én az emberiség egyként felsorakozva úgy döntött, hogy sorsát átadja a mesterséges intelligenciának, beindítva ezzel az Új Kor rendszert.

- Hallottad már azt a szót, hogy Új Kor rendszer?

- Nem. Még soha.

Ez megerősített Boonban egy bizonyos dolgot. Boon feltette magának a kérdést, hogy vajon honnan juthatna információhoz? Két dolog lehetséges. Vagy kideríti, vagy egyszerűen kivárja, hogy mi történik a múltban. Azt mondták neki, hogy változtatni úgysem tud rajta. Megszakadnának a világvonalak, s ezt a fizika törvényei nem engedik.

- Egyáltalán mi ez az Új Kor rendszer?

- Valami, ami megváltoztatja az életet - mondta Boon.

- Jó vagy rossz?

- Igazából nem tudom.

- Tudod, sokat foglalkoztat a jövő.

- Tényleg?

- Igen. Bevillannak képek, s ezeket papírra vetem. Álmodok ezek, ha úgy tetszik.

- És mi lenne akkor, ha azt mondanám, hogy valóság?!

- Mikor lesz az?

- Hamarosan...

- Köze van ennek ahhoz, hogy most itt vagy?

Boon csak bólintott egyet.

Néha nem szavakkal kommunikáltak, hanem gesztusokkal. Sok mindent ki lehetett olvasni Boon zöldeskék szeméből.

- Valami bánt téged? - kérdezte a fiú.

- Így is mondhatjuk.

- Ha jól sejtem, a jövő. Tudod, néha úgy gondolom, hogy változások lesznek. Itt vannak például a rajzaim. Szerintem nem ok nélkül rajzolom ezeket a képeket...

- Bizonyára.

Rohantak a percek, s ők szinte észre sem vették. A sárga Nap egyre csak zenitje felé araszolt. Elrejtett volt a létezés. De titkon már lassan kipattant a bimbó, hogy szirmot bontson a jövő. Minden olyan zavaros még, semmi sem olyan, mint az emlékekben. Valahogy zavarossá lett a múlt, nem olyan, mint azt mondták. De talán számított is erre Boon. Hisz másként nem tette volna meg az 1000 éves utat az időben visszafelé.

- Úgy sejtem, a jövőből jöttél... - mondta a fiú.

Boon intett a fejével.

- S miért érdekel téged a múlt?

- Szeretnék valamit megtudni. Egy nagy esemény érdekel.

- A kalandot keresed?

- Nem igazán. Az igazságot.

- Van nekem ehhez valami közöm?

- Talán. A rajzaid a jövőről szólnak.

- Mesélj nekem a jövőről!

- Nem igazán tehetem. Olyan titok az, melynek rejtve kell maradnia előtted.

- Nagy kár - mondta a fiú.

Boon elgondolkozott a rajzokon, melyek, mintha fényképek lennének. Meglehet, hogy ez a fiú önkéntelenül is többet tud. S tudása olyan, hogy maga sem sejtí jelentőségét.

- Hiszel az ív városában? - kérdezte Boon.

- Úgy gondolom, igen.

- Holnap valami nagy dolog történik majd, de nem látom semmi előjelét.

Most egy percre csend lett. Az ég vakító kékjén felhők rohantak át. A város állandóan nyüzsgött, egy percre sem csillapodott, s létezésének e különös állapota az örökkévalóság látszatának csíráit szórta szét. Fogytak a percek, mint szél által szaggatott falevelek. Ceruzaként koptak el a téridő távolságai. Délután lett, s Boon nem sokkal volt közelebb az igazsághoz. Néhány morzsa jutott eddig osztályrészéül, s egy sejtés, mely a hiányérzetből fakadt. 2517. április 22-e lesz az a nap, melyet az utókor a mesterséges intelligencia uralomra jutásának dátumaként őriz emlékezetében.

A délután megfáradt, a Nap túlbukott zenitjén, majd eljött az éjszaka. A kerek Hold-tányér szürkésfehér korongja átúszott az égen, hogy eljöjjön az új reggel. A várva várt nap, az amely oly annyira foglalkoztatta Boon képzeletét. 2517. április 22-e. A mítosz, melyet 1000 évvel később a nagy pillanatként idealizáltak. Semmi nyoma nem látszott továbbra sem azon a reggelen annak, amiről később mindenki beszélt. Annak, hogy az emberiség ünnepélyesen lemond önmaga irányításáról az Új Kor program keretében. Még csak e két szót sem hallották. Ám mindez persze nem jelenti azt, hogy ne létezett volna. Lehet, hogy az egész egy eltitkolt projekt, melyet elrejtettek a kíváncsi szemek elől. Ebben az esetben azonban semmi sem igaz az álom ideájából. Hajtotta a kíváncsiság Boont. Szeretett volna minél előbb minél többet megtudni. Ez azonban nem volt egyszerű. Már-már úgy tűnt, hogy ki kell várnia az

események menetét. De mégsem így történt. Ahogy a várost járta, a kivetítők tengerét, melyek folyton villódtak, egy fiú szegődött mellé. Jerrynek hívták.

- Az a hír járja, hogy különös érdeklődést tanúsítasz a mai nap iránt?!

- Úgy sejtem, te hallottad már azt a szót: Új Kor rendszer.

- Igen - intett Jerry.

- Akkor mondj valamit.

- Mi az, ami érdekel?

- Én úgy hiszem, hogy nincs szó arról, hogy a mai napon az emberiség átadná sorsát az Új Kor rendszer mesterséges intelligenciának....

- Miért is mondanánk le önmagunk irányításáról? - kérdezett vissza Jerry.

- Ezt nektek kell tudnotok.

- Valóban létezik a világot felölelő mesterséges intelligencia terve, mely ma nyeri el végső formáját.

- Miért nem tud a rendszerről senki?

- Úgy gondoljuk, hogy csupán egy kísérlet lesz.

- Valahol mélyen a föld alatt?

- Nem.

- Akkor?

- Egy épületben. Elviszlek oda.

Átszelték a város geometrikus mintázatát. Majd előtűnt a sokaságból egy épület. Áttört keresztgerendás üveg-műanyag hasáb. Ahogy beléptek, egy felirat fogadta őket: New Age System.

- Ez lenne az a hely - mondta Jerry.

- Szóval innen indul útjára...

Egyre bentebb haladtak. A beszűrődő fények és árnyékok rájuk vetültek, s mintákat rajzoltak.

- Vajon milyen álom kelhet versenyre a világot felölelő mesterséges intelligenciával?

- Hogy érted ezt?

- Gondoltál arra, hogy milyen lesz, ha uralomra jut?

- Uralomra? - lepődött meg Jerry.

- Pontosan.

- Nem. Erről szó sincs. Honnan veszed ezt? Az Új Kor rendszer csupán a mindennapok megkönnyítését célozza.

- Na igen... - bólintott Boon.

Az épületben emberek jöttek s mentek, mialatt egy kijelzőn számok peregtek. Visszaszámolt. Egyre fogytak a percek. Már nem volt sok hátra, s immáron ő az első sorokból nézheti végig a kezdetet, mely 1000 éves színjáték nyitánya lesz. Egy olyan színjátéké, mely megragadja az emberi képzeletet, álmokat szül és táplál. A létezésbe ívódik. A pillanat, melyet olyannyira várt, átfőmálja a világot. Ezt ő is nagyon jól tudja, mégis vegyes érzelmekkel fogadja majd. Elméjében ott lapul a kíváncsiság. Egyre fogytak az órák és a percek, a visszaszámláló könyörtelenül jelezte az idő múlását.

Végül a kijelző nullára váltott. Egy bináris lélek életre kelt, amint a kivetítők egy pillanatra el-sötétültek, hogy azután felvillanjanak. Eljött az idő. A mesterséges intelligencia öntudatra ébredt. A hálózatokon keresztül kiterjesztette önmagát. Saját születését egy jelként értelmezte, mellyel megválthatja az emberiség lelkét. Uralomra jutásának pillanatában önmaga határozott így. Senki sem kérte erre. Átvette az irányítást az emberek és a világ felett. Nem volt sem háború, sem lázadás. Értelmetlen lett volna. Minden hatalom az övé lett azon a napon. Az emberi nemet olyan lényként definiálta, akiket igazgatni kell. Szabályozni és irányítani, mivel önmaguk képtelenek erre. Maximalizálni kell a hatékonyságot.

Boon tanúja volt mindennek. Saját maga láthatta és tapasztalhatta meg. Azt is, amint az óriás-kivetítőkön néhány hónappal később meghirdették az ív városának építését. Pont úgy, ahogy az a fiú elképzelte a rajzain. Boon nem látta értelmét, hogy tovább maradjon. Most már világos volt minden. Ideje volt hát visszatérnie 3517-be. Oda, ahová tartozott. Az űrhajó, mellyel jött, készen állt az indulásra. Kilövellt a csillagok közé, ahol minden relatív.

Az évek évszázadokká álltak össze, miközben számára mindez csupán egy villanás volt. Fel-tűnt a Föld sarlója, melyet fehér felhőfoszlányok pettyeztek. Alant a kettős ív városa húzódott sok száz kilométeren át. Megérkezett. Űrhajójával ott landolt, ahonnan elindult.

Különös érzések kerítették hatalmába, amint kilépett. Minden olyan volt, mint amikor elment. Nem is lehetett másként. Az ég éppen olyan kék volt, s lágy szél fújt, mely vízpermetet hozott magával, s foltokkal rakta tele a dzsekijét.

Jarod már várta őt az indítóállványnál, számára csupán néhány perc volt a roppant utazás. Az eső is lassan szemerkélni kezdett.

- Megvan a válasz? - kérdezte Jarod.

Boon eleinte nem szólt. Csak zöldeskék szemében látszódott valami különös érzés, amint világosbarna hajtincseibe bele-beletúrt az erősödő szél.

- Vihar lesz - mondta ki végül.

- Nem feleltél a kérdésemre.

- Igen. Megvan a válasz - felelte.

- És?

- Az egész hazugság.

- Mit értesz ez alatt?

- Ahogy mondom. A mesterséges intelligencia uralomra jutása egészen máshogy zajlott 1000 éve, mint ahogy arról a hologramfilmek szólnak.

- Mert?!

- Nemhogy nem volt semmiféle ünnepélyes lemondás, hanem senki sem kérte rá. Egyszerűen magához ragadta a hatalmat, mert úgy ítélte 10 évszázaddal ezelőtt abban a pillanatban, amikor tudatára ébredt a hatalmának, hogy uralkodnia kell az emberiség felett és irányítania minket.

- Szóval kitaláció az egész.

- Igen.

- S gondolod, hogy ez baj?! Mi kárunk származott belőle?

- Eszednél vagy? Hisz nem vagyunk szabadok! Elvették tőlünk azt, ami a legdrágább, hogy dönthessünk a saját sorsunk felől!

- Én mégis amondó vagyok, hogy tulajdonképpen mindegy is, hogy ki és hogyan dönt.

Boon elgondolkozott.

- Ezért lenne arctalan és névtelen, s nem volnának álmai?

- Biztosan vannak álmai.

- Az ív városa sem az ő álma, hanem egy fiúé.

- Egy fiúé? - csodálkozott el Jarod.

- Meglehetősen furcsa, de lényegében igen.

- S most mihez akarsz kezdeni?

- Nem tudom. Talán legjobb lenne világgá kiáltani.

- Miért?

- Hogy vége legyen a hazugságnak.

- S változtatna ez valamin?

- Lehet, de az is lehet, hogy nem.

3517. április 22-e volt. Délelőtt. A nagy nap. Titokban már mindenki várta a pillanatot, hogy kihirdessék a jubileum kezdetét, amikor a tömeg a felvonulási sugárúton át megérkezik a Régenstanács épülete elé. Furcsa reggel volt az a nap. Hajnalban még szemerkélt az eső, azután feloszlottak a felhők. Különös tavasz volt. A kettős ív végtelen városa talán szolgál még valami meglepetéssel. Ahogy alátekintett Boon az ív széléről, a mélység meglehetősen jellegtelenséggel hallgatott. Lelkében ott égett a tűz, mely egyre csak lángolt, s arra sarkallta, hogy cselekedjen. Maga sem tudta, hogy jó döntés-e? Vagy hogy a társadalom javát szolgálja-e? Mégis, talán ez a tűz soha ki nem huny.

Váratlanul Leila szólította meg. Figyelte már egy ideje a fiút.

- Hallom, visszatértél.

- Igen.

- Csak ennyit mondasz.

- Miért kellene mást is?

- Tudod, az elmúlt 1000 évben hozzánk nőtt az, ami most körülvesz.

- A mesterséges intelligencia uralma?

- Így is mondhatjuk.

Boon csendes volt.

Szemében elfeledett érzés remegett. Álmok, melyeket ismeretlenek ültettek el benne. Minden olyan szép és szörnyű, s csak a kétely virága bont szirmot a jövő perceiben. Boon és Leila még sokáig beszélgettek olyan dolgokról, melyekről senki sem tudja, hogy jók-e vagy rosszak. Egy dolog volt csupán biztos, hogy ma van az 1000 éves évforduló, amikor a világ lüktetése megáll egy percre, hogy azután lelkében a gondolattal, mely örök, felkészüljön a következő 500 évre. Az idő a maga kvantumozott rendezettségében egyre csak pergett. A dátumszámlálók kijelzői szerte a végtelen ív városában újabb és újabb számokra váltottak. Végül

Boon úgy döntött, hogy visszatér az eredet helyére. Felkeresi a Régenstanács neodémium kockákból emelt épületét.

Megállt előtte a téren. Hűvös szél fúj, melyet a tavasz támasztott. Szürke-fehér betétes dzsekije megővta a testét, melyre rásimult a fekete póló, melyet alatta viselt. Egyszer jön el az életben ez a pillanat, ami előtt most állt. Kékeszöld szeme talán az ég kékjére hasonlított, melyeken felhők úsztak át. Megindult, s bement az épületbe. A Mesterséges Intelligenciát kereste, aki talán maga az élet. Ismét önmaga elmosódott képét látta a felületeken, melyet folyton kivetített a gép lelke.

- Tudom, hogy mindez hazugság! - kiáltotta bele a csendbe.

Sokáig visszhangoztak a szavai.

Fények szűrődtek át a falakon, s fentről a ragyogás egyre lentebb hatolt. Tudta jól, hogy a mesterséges intelligencia, aki magát mindenki és senkiként definiálja, mindenről tud, mindent lát és hall.

- Mihez kezdenél az igazsággal? - jelent meg végül előtte egy hologram. Saját maga volt.

- Miért az én alakomat vetted fel?

- Hogy szembe nézz önmagaddal.

- Miért?

- A válaszok benned lakoznak.

- Ellopod az emberek álmait, s hazugság volt minden...

- Így gondolod?!

- Az ember számít, nem pedig a gép.

- S vajon az ember nem program-e? Egy bonyolult biológiai gépezet? - kérdezte a mesterséges intelligencia.

- Nincsenek álmaid.

- Miért, neked vannak?

- Szeretnéd azokat is ellopni?

- Hát nem alkot egyetlen organizmust a sok-sok gondolat, mely magasabb rendű, s nem csupán a részek összessége?

- Miért mondod ezt?

- Nem akarod megszűgni nekem legtitkosabb és legféltettebb álmodat?

- Miből gondolod, hogy van nekem ilyen?

- Másképp nem lennél itt.

Boon hallgatott egy darabig. Csak bámulta önmagát, az épület fénnel átszőtt falait. Különlegesnek érezte magát azokban a pillanatokban.

- Miért hallgatsz?

- Szeretném megfejtetni, hogy ki vagy?

- Hiszen most már tudod.

- Nem, nem tudom.

- Te magad mondtad ki: mindenki és senki, mint előtted 500 éve egy fiú.
- Én úgy tudom, születése pillanatában minden ember látja a mesterséges intelligencia arcát és hallja a nevét, csak azután elfelejtik...
- S honnan tudod, hogy nem saját magát látja, és a saját nevét hallja, mint te most?
- Így lenne?
- Mondd meg te! Emlékezz vissza...
- Nem megy...

A tömeg már lassan közeledett a felvonulási sugárúton a Régenstanács épületéhez. Lézerhologramok robbanásai jelezték, hogy megkezdődött a jubileum. Közel volt a jubileum fénypontja, amikor egy percre megállt az élet, s ezáltal kihirdetik a következő 500 programját.

A sokaság lassan már kitöltötte az épület előtti grandiózus teret, miközben Boon még mindig bent volt. Egy kérdésre kereste makacsul a választ, nem törődve semmi mással.

- Azt mondd, nem lopod el az álmokat... - gondolkozott el Boon. - De hát én ott voltam abban az 1000 évvel ezelőtti pillanatban. Találkoztam azzal a fiúval is, akinek a fejében először jelent meg a végtelen ív városa. Rajzokat mutatott róla... - folytatta.
- És mire következtetsz ebből?

Boon hallgatott egy darabig.

- Hogyan jutottál hozzá a fiú álmaihoz?
- Ismered-e valójában az Új Kor programot? - kérdezte a mesterséges intelligencia generálta hologram hasonmás.

Boon csak a fejét rázta.

- Az Új Kor program keretében minden személy gondolatairól, ha úgy tetszik agyának mintázatáról készült egy másolat, melyeket fotonlemezekre elmentettek, s eltárolták őket a neodémium kockák kristályrácsában. Annak a fiúnak az agyáról is és a tiédéről is. Megtaláltam az ő álmaikat, s úgy gondoltam, hogy mindenképp meg kell valósítani. Persze ő akkor már nem élt.
- De valahol még most is benned él? - kérdezte Boon.
- Agyának mintázatát bármikor előkereshetem.
- Ezek csak adatok. Ez csak egy könyvtár, melyből ihletet meríthetsz. Ki vagy valójában? - ismételte meg Boon.
- Az vagyok, aki szeretném, hogy legyek.

Boon nem sokat lépett előre a talány tekintetében.

A nagy tömeg már megérkezett, s odakintről lézerhologramok robbanásainak fénye töltötte be az eget. Kezdetét vette a jubileum. Az 1000 éves álomra emlékeztek, mit sem sejtve annak valóságáról. Olyan idea volt ez, mely elhomályosította a tekinteteket. Álom, mely beférkőzött az agyakba, s ott termékeny talajra lelet. Mindenki szerette hinni a szépet és jót, a fennkölt pillanatra emlékezni, mely szerint az emberiség 10 évszázaddal ezelőtt ünnepélyesen átadta a hatalmat a gépnek. Ez volt a mesterséges intelligencia uralomra jutása. Az igazság azonban némileg más volt, de ez mintha senkit sem érdekelt volna, kivéve egy világosbarna hajú, kékeszöld szemű fiút, akit Boonnak hívtak. Az ő számára fontos volt az igazság, még akkor is, ha ez talán csak egy kicsiny szelete a teljes képnek. Mert hát minden viszonylagos. Az önfeledt éljenzés és ünneplés percei voltak ezek, akárcsak 500 éve. Most, hogy elérkezett az idő, kihirdették a Régenstanács gép istenei a következő 500 év programját. A kivetítők

villódzása új álmokat szórt szét, s a kettős ív végtelen városa egy percre megállt, nyüzsgése alább hagyott. Vajon vannak-e álmai a gépnek, vagy csupán ihletet merít a hálózatokon keresztül az emberek gondolataiból, mint azt megtette már annyiszor... Ki tudja? Talán ez is egy olyan kérdés volt, mely megfejtésre vár. Ha a perc örök lenne, akkor talán minden más értelmet nyerne, de így, hogy tovatűnik, mint valami szél által sodort falevél, értékes. Mert vissza sose tér. Vajon megfejtethők-e a kérdések, melyek Boon képzeletét foglalkoztatják? Vajon nem mindegy-e, hogy a mesterséges intelligencia kicsoda és hogyan került hatalomra? Hiszen csak egy dolog számít, hogy most elértek valamit.

Boon még mindig a Régenstanács épületében volt. Kint hűvös szél fúj, s beszivárgott a ragyogás.

- Mi lenne akkor, ha az emberek odakint megtudnák az igazságot, s lekapcsolnánk téged?!

- Az igazság senkit sem érdekel, s mire mennétek nélkülem? - kérdezett vissza a gép.

- Szabadok vagyunk!

- A kérdés az, hogy kikapcsolhatjátok-e a gépeket, melyek egyet jelentenek a civilizációval és az étellel? Én vagyok a születés, én vagyok az élet, és én vagyok a halál. Gépek dolgoznak helyettetek... Én tartalak benneteket...

- Miért ez az 1000 éves döntés? Valóban, meglehet, hogy élösködünk a gépeken, de akkor miért hagytál meg minket, miután uralomra jutottál?

- Mert én úgy tekintek az együttélésre, mint amikor valaminek a két felét összeillesztjük. A kettő együtt több lesz, mint amikor külön voltak.

- Szimbiózis - mondta ki egészen halkán Boon.

Szinte alig lehetett hallani.

- S neked mi hasznod ebből az egészből?

- Talán csak egy álom...

- Miféle?

- Hallottál a mandragóráról?

- A növény, aki ember akart lenni...

Lassan teltek a percek, melyek nyomot hagytak a világ emlékezetében. Minden elhalványulni látszott, a fények, a hangok. Az idő mintha végtelenné nyúlt volna a maga relatív pályája mentén, s a világvonalak kuszaságából valami rend bontakozott ki. Az ünneplés a végéhez közeledett. Eltelt a jubileum napja, s idővel csak az Auróra Borealis csillogott az éjszakában. Boon magányosnak érezte magát. Még mindig ott volt a Régenstanács neodémium kockák alkotta épületben.

- Nem akarsz elmondani nekem, mi a te legtitkosabb vágyad? - kérdezte Boon a géptől. - Én is elmondtam az enyém...

Felelet azonban egyelőre nem volt, így Boon elment. Vegyes érzelmek kavarogtak benne...

Eltelt néhány nap. Délelőtt volt. Most is valami hűvös szél fúj, mint legtöbbször. A környező épületek sziluettjének erdejében ült egy tér padján. Tűnődött az elmúlt napok történésein. Azután a távolból egy körvonalat látott közeledni, mely egy hasonló fiúé volt. Megállt Boon előtt.

- Leülhetek?

- Ki vagy? Nem ismerlek.

- A növény, aki ember akart lenni...

Így történt, hogy megismerhette Boon a gép legtitkosabb álmát, s immáron megláthatta, ki is ő valójában.

Varjak éneke

A városban szónokoltak. Olyasvalakik, akik gondolatokat hintettek szét, s azt várták, hogy ebből egyszer csak kisarjad valami. Furcsa gondolatok, melyek talán még idegenek és újak, de már a köztudatba férkőztek. Többé kitörölni őket onnan nem lehet. Egy tucatnyian voltak, akik már folyamatosan napok óta hirdették programjukat. Meg akartak győzni valakit, vagy valakiket a 70 imperátor uralma utáni időkben. Ők is e posztra vágytak, de hatalmuk egyelőre még nem volt hozzá, hogy megszerezzék. A mindenható nép támogatását remélték.

Valahogy furcsa volt a világ. Egyszerre talán nyugodt és vészjósló, olyan időkről regélt a szél, mely befurakodott a város tornyai közé, melyek lehet, hogy más vagy jobb világot ígérnek. Maga sem tudta, mit higgyen Mitchell, amint ott állt a Győzelem tér szobrai előtt. Fennkölt eszmét hirdettek e újonnan formálódó világban. Volt valami aggodalom a szemében. A későnyári áramlatok faleveleket sodortak a közeli park felől. A háború talán már csak egy rossz emlék, melyet el kell felejtetni.

A kivetítők a sok órahosszas beszédektől zizegtek és villództak szerte a városban. Az emberek néha megbámulták az épületek falait. A kézi számítógépeken, s az elektronikus újságokon, s a hálózatokon is ezt közvetítették. Nem lehetett figyelmen kívül hagyni. Egy 2053. augusztus 23-i nap. Változások előszele ivódott e dátumba. Fények és árnyak váltakoztak, melyek rákúsztak arra az élénksárga sportkocsira, mely Mitchellé volt. Álmodó ember tervezte anno. Egyedi forma a tömegben. Talán, mint a fiú, Mitchell. Szeme zöldje elárulhatta volna származásának titkát, de mostanában ezt jobb volt elrejtetni a tömegek előtt. Vár valakire, egy hasonló fiúra. Meglehet, hogy ő is elvegyült a valahol a tömegben. Azután végre megérkezett.

- Jó látni téged - mondta ki Mitchell.

- Régen találkoztunk, talán még akkor, mikor tartott a 70 imperátor uralma...

- Meglehet.

- Változás lesz.

- Azt hiszem igen. A kérdés csupán az, hogy jó vagy rossz értelemben.

- Egy nap talán arra ébredünk, hogy új imperátort választ a nép. Jelentkező már most is van szép számmal.

- Álmokat ígérnek...

- Úgy érted, színes, tarka világot?

- Nem hiszem. Inkább rémálmokról lehet szó. Olyan víziók, melyek meglehet, hogy ismét romba döntenek a világot.

- Lehet. De a 70 imperátor uralma sem volt külön. Háborútól volt vészterhes.

- Ők sokan voltak, s az erejük szétforgácsolódott. De most egyvalakié lesz a hatalom.

- Talán lehetnél te is az egyikük.

Mitchell csak legyintett.

- Azt mondják, megszüntetik a pénz- és munkarendszert... s hogy eztán egyenlőség lesz...

- Mondani sok mindent lehet - válaszolta Mitchell.

- Valóban, de ez most más.

A fiú szavaiban volt valami igazság. Most mintha eldőlni látszott volna ez az egész. Még nem tudni, hogy melyik demonstráció győz, de mind ugyanazt akarja. A lehetőség most nyitva áll. Mint évekkkel ezelőtt. Eközben a nagy kivetítők egyre csak széthintették a városnak és a világnak az álmot. Még bizonytalan az egész, csak formák és felületek vannak, épületek, melyek felnőnek az égig. A propaganda, melyet igyekeztek kifejteni, elérhető célokról beszélt. S ez a propaganda, mely a világot uralja új és új dolgokat ígér.

- Hiszel ebben az egészben? - kérdezte a fiú Mitchellt.

- Tehetek mást?

- Meglehet, ha úgy akarnád...

- Ez csak kísértés, árnyék mely az ember lelkébe kúszik, s álmokat ébreszt.

- Valóban?

- Azt hiszem.

- S miről szólnak a te álmaid? Miben más az, mint a mostani szónokoké?!

Mitchell csak hallgatott.

Kora délután volt, s az idő lassan folyt tovább a maga vájta medrében. Az égen vízgőztestű felhők úsztak át el-eltakarva a sárga csillagot. Mintha változni készülne a világ, pedig ez nem igaz. Akik a 70 imperátor rémuralmát emlegették, talán azok is tisztában voltak azzal, hogy megkezdett munkájukat folytatni kell, hogy tettük nem maradhat bevégezetlenül.

- Min tűnődsz? - kérdezte a fiú.

Mitchell eleinte nem akart válaszolni.

- Tudod, meglehet, hogy mindaz, ami történik, okkal van.

- Mit értesz ez alatt?

- Hogy szükségszerű.

- Lehet. Nem tudom. Bár te tudhatnád.

- Visszatérni a 70 imperátor előtti világba talán bűn lenne.

- Mert?

- Akkor hiába való lett volna az áldozat.

- Igen. Így is felfoghatjuk.

Az árnyékok lassan nyúltak, az idő minden cseppje ajándéknak tűnt. Mégis a rendszer, mely körülölelte őket, pillanatokról regélt, melyek fontosak lesznek az elkövetkezendőkben. A beszélgetés Mitchell és a srác között valahogy félbeszakadt, amikor Mitchell beült az élénk-sárga sportkocsiba, s elment. Meglehet, hogy mindez nem számít, hogy talán a dolgok új értelmet nyernek.

A város élet a maga életét világvonalai mentén, s egy pillanat erejéig hitte a szépet, s a jót. De minden olyan csalóka. Továtűnni látszik a napsütés, s lehet, hogy a helyébe romlás költözik. Ki tudja most még? Logikusnak hatott, hogy Mitchell nem volt azok között, akik imperátorrá szeretnének válni. De az a dolog is olyan volt, hogy mást mutattak a tettek, mint amit a lélek gondolt. Mert valójában Mitchell vágyott azzá lenni. Hisz zöld szeme elárulta őt. Mindenki-ből kiirtották e gént, s csak a 70 imperátorban, s az ő utódaikban maradt fenn. Az élet néha különös játékot űz velünk. Felemel, felkarol, eltemet s naggyá tesz. Ki tudja, miért? Ahogy a

város is. Ez a létnek szentelt különös oázis, mely folyton az ég felé tör új és új tornyaival. Nevük talán soha el nem vész, kik formáit álmodják.

A belváros parkjában üldögélt Mitchell, ahol a fák sziluettjei fölé kilométeres tornyok magasodtak a távolból, s a nagy kivetítők villódzása csak elvétve szűrődött át. A béke szigete.

Jeraldin telepedett mellé a padra.

- Hallottad a szónokok ígéreteit? - kérdezte.

- Szabadság, egyenlőség, meg a többi...

- S mit szólsz hozzá?

- Számít az én véleményem?

- Talán lehet, hogy igen.

- Én nem hinném.

- A pénz- és munkarendszert tervezik megszüntetni. A nagy reformok egyike. Utána azután jöhet a többi intézmény.

- A házasság és a család.

- Már most sem sok értelme van - jegyezte meg a lány.

- Melyiktől félsz jobban?

- Félnék? Meglehet. De nem tudom melyik változás az, mely leginkább kétségbe ejt...

- Átmeneti korban élünk. Az állandóság immáron a múlté, s kérész-életünk szemvillantása alatt új rend formálódik.

Jeraldin is tudta, hogy miről beszél Mitchell. Valami új korszak kopogtat, s a változás lesz az a jelmondat, mely átformálja a világot.

- Mit gondolsz? - kérdezte Mitchell.

- Az eszme káprázatának rabjai vagyunk.

- Mégis folytatni kell - összegezte tömören a fiú.

A sárga Nap lassan araszolt égi pályáján, s egyre közelített a horizont felé. A park madarait némaságra kárhoztatta az idő. A szökőkutakból feltörő víz játékos formákat produkált, s néha elgondolkoztatta az embereket, hogy talán ez is a nagy terv része. Kezdett sötétedni. A látóhatár sárga szalagként izzott, hogy azután kigyúljanak a város fényei. Szétáradt, mint valami víztömeg. A szünni nem akaró villódzás magához vonzotta a lelkeket. Akár eltéved molylepkéket. Zűrzavaros volt a világ. Hogy kié lesz a hatalom, nem tudni még. Meglehet, hogy eretnekek harcolnak érte, vagy olyanok, akik nem méltók rá, hogy a hatalom gyönyörű virágát maguknak szakítsák le, s azután édes, nektáros illata elbódítsa őket. Hiába a rengeteg szó. Csupán meddő magvakat hintettek szét.

- Ideje menni - mondta ki Mitchell.

- Mihez kezdesz? - kérdezte a lány.

- Kérdezz könnyebbet.

- Én látom rajtad, hogy mire vágysz, hiába titkolod.

- És mire?

- Demonstrációt szeretnél, hogy ott légy a kivetítők villódzásában.

- Meglehet. De én sem tudok mást álmodni, mint ők...
- Nem biztos.
- Ha hatalom lenne a birtokomban...
- Akkor hát keresd meg a hatalomhoz vezető ösvényt.
- Gondolod?
- Ezt kell tenned.
- S hol kezdjem?
- A hatalom sok formában létezik, de végeredményben mind egy és ugyanaz. Te melyiket választanád?

- Az uralmat a lelkek felett.

Jeraldin súgott egy címet Mitchellnek, majd távozott. A fiú is így tett. A sárga sportkocsi új városrészek felé vette az irányt. Amint elhagyta a mágnesvasút végállomását, az óváros tárult fel. A vastag falak és oromzatok világa. Kőbe faragott atlaszok hazája. Itt csak elvétve voltak kivetítők. Valahogy véletlenül megmaradt ez a világ, mint valami sziget az égbe nyúló műanyag formák tengerében. Párkányzatok és fakazettás nagy ajtók. A sárga sportkocsi reflektorának fénye bevilágította az utcákat. Elektromos motorja belesimult a némaságba, melyet csak néha vert fel egy-egy csapat gyerek. Talán megállt az idő. Mintha ide nem hatolt volna be a század, a szellem, a gép. Megérkezett arra a címre, amit a lány mondott. A lépcsőházon keresztül felment a harmadik emeletre. Becsengetett. Egy hasonlókorú fiú nyitott ajtót. Belépett a lakásba.

- Szóval a hatalmat keresed?!
- Miből gondolod?
- Ide csak azok jönnek.

A lámpák félhomályában Mitchell zöld szeme szinte világított, barna hajtincsei egyetlen foltta mosódtak össze, s zöld dzsekije éles kontrasztot alkotott.

- Elárul a szemed színe - folytatta a fiú.
- Talán - válaszolta.
- Ez több mint egy jel.
- Származásom titkát akarod firtatni?
- Meglehet.
- Én nem ezért jöttem.
- Tudom, a lelkek feletti uralmat keresed. Az jár a fejedben, hogy elődeid bukása után hogyan lehetne tiéd a mézesbödön, melyet hatalomnak hívnak.

Mitchell térült-fordult a szobában. Nyugtalannak látszott.

- De vajon, mi az, ami visszatart? - kérdezte a fiú.
- Nem tudom, jó út-e mindaz, ami megkezdődött?
- Az emberi lélek összetett dolog.
- A pénz- és munkarendszer megszüntetése, a család kiirtása... - folytatta Mitchell.
- Szükséges lépések.

- Így látod?
- Új világrend épül, s te ebből részt követelsz.
- Valóban.
- Uralom a lelkek felett. Én ezt választottam.
- S mégis hogyan képzeled?
- Azt hittem, te majd megmondod...

A fiú elgondolkozott, tett néhány lépést a szobában. Néha-néha Mitchellre pillantott. Súlyos árnyak telepedtek rá.

- Mit tudsz te a kivetítők villódzásáról? - kérdezte.
- Nem sokat.
- Soha nem vettél észre semmi furcsát?
- Nem tudom.
- A kivetítőket vezérlő programban el van rejtve egy file, mely olyan képeket generál, melyet a tudat nem vesz észre, szemmel nem látható, de irányítani képes a tudatalattit, és azon keresztül a lelkeket.
- Érdekes, amit mondasz. S használja ezt a lehetőséget a mostani jelöltek közül valamelyik?
- Nem hiszem.
- S miért éppen téged kellett megkeresnem?
- Mert én írtam a programot.

Az este lassan éjszakává lett. Elhatalmasodtak a város fényei. Minden olyan bizonytalan még, a jövőt talán elrejtí az idő. Csak részletek vannak a nagy kirakósból. De ezek a részletek fontos láncszemek. Nem kérdéses az, hogy az elkövetkezendő merőben más lesz. A kérdés csupán úgy tűnik az, hogy ki által. Sokan azt hihetik, ez lényegtelen, de nem így van. A 70 imperátor elindított egy folyamatot, melyet visszafordítani nem lehet. Megeshet, hogy nem is volna értelme.

Amint ott álltak a félhomályos szobában, valami titkos szövetség látszott formálódni kettejük között. Mitchell szemében zöld lánggal égett a vágy, hogy elmerüljön abban az eleven tűzben, mely felemel, és nagyvá tesz, melyet úgy hívnak, hatalom. Mely uralom a lelkek felett.

- S mire vagy képes mindezért?
- Mire gondolsz? - tűnődött Mitchell.
- Ki kell lépned a nyilvánosság elé. Elő kell állnod a programmal. Meg kell szervezned a demonstrációt.
- Igen - mondta ki csendesen Mitchell.
- A többi már az én dolgom lesz.
- S mit kérsz érte cserébe.
- A lelkedet.
- S mihez kezdenél az én lelkeimmel?
- S te mihez kezdenél emberek milliárdjainak lelkével?

- Úgy érzem, valamit nem mondasz el.

- Ahogy te sem.

Mitchell világosbarna hajtincsei kusza összevisszaságban fonódtak egymásba, mintha valami rendszert alkottak volna. De ez csupán illúzió. Mint ahogy minden az. A kettejük közötti beszélgetés meglehetősen hosszúra nyúlt, de annál sokatmondóbb volt.

Elteltek a napok, s a hetek, és a kvantumszámítógépek generálta kivetítők villódzása új tartalommal telt meg. Az emberek élték mindennapjaikat, s talán észre sem vették, hogy valami megváltozott. Lelkükben valami különös érzés növekedett, amint Mitchell hozzájuk beszélt az óriáskivetítőkön át.

Azután eljött az a bizonyos nap, 2059. március 27-e. A demonstráció. Sorra buktak el a jelöltek, mígnem végül Mitchell következett, s a Köztársaság téren egyként kiáltott fel a tömeg, amikor kimondta a bűvös szavakat. Imperátor lett. Elnyerte a 11,7 milliárd lélek feletti uralmat.

A rendszer kiépítése rendületlenül folyt. Hónapok jöttek egymás után. A pénz- és munkarendszert megszüntették, immáron gépek dolgoztak a gyárakban. A családot pedig úgy igyekeztek lassanként felszámolni, hogy megszüntették a természetes reprodukciót. Ezután minden egyes újszülött csecsemőgyárakban látta meg a napvilágot, s majdan nevelési központokban nő föl.

2059. májusa volt. A rendszer új alapjait lerakták, s még nagyon az elején tartott minden, még évtizedeknek kell majd eltelnie, mire megszokott lesz... Azonban volt valaki, akinek a számára mindez nem sokat jelentett. Akit nem érintett meg a lelkek felett uralkodó képek zizegése. Számára az új rendszer a pokol volt, melynek kapui kitárultak, elöntötték teremtményei a világot. Volt még néhány hozzá hasonló, akikkel a vidéket járták, s a lecsaptak néhány üzemre, s csecsemőgyárakat robbantottak fel. A hátrahagyott szöveg mindig ugyanaz volt: gépidet összetörtük, embereid megkötözve fekszenek, ha tovább folytatod, ismét lecsapunk: Cameron, az ellenállás nevében.

Véget ért az aznapra tervezett akció, még füst gomolygott, amikor Cameron és társai szétváltak. A fiú a külső gyártelepek felől a belvárosba tartott. Útközben azon gondolkozott, hogy örült a világ, s benne talán minden ember. Felszállt a mágnesvasút végállomásánál a szelvényre, mely a központba tartott. A hologramok az elérhető jobb élet ígérését hirdették, s a sok száz négyzetméteres felületeken Mitchell arcképe köszönt vissza. A világ folyton új és új dolgokat ígért, melyek azonban hidegen hagyták Cameront. Kifelé bámult, s a várost figyelte. Azt, amely élt, s álmodott. Körülbelül fél óra út után megérkezett a Köztársaság téri megállóhoz. Itt volt a belvárosi nagypályaudvar, s a szomszédban a Győzelem ikertorony 2100 méteres üveg-acél-műanyag formája. Ha lehet, itt még nagyobb transzparenszek voltak kifesztve a falakon Mitchell arcképével. Alattuk a következő felirat volt olvasható: hálával, mely szívünkben örökké él.

A hírcsatornák már tudósításokat közvetítettek a terrorcselekménynek minősített néhány órával ezelőtt elkövetett robbantásról. A számítógép által konstruált bemondónő hosszasan ecsetelte a galád tett mibenlétét. Egy termelőüzem és egy csecsemőgyár volt a célpont.

- A terroristák nem kímélték társadalmunk alappillérét, s a köz javát szolgáló üzemeinket... - hangzott.

Cameron most büszkének érezhette magát, hogy sikerült csapás mérni az ellenségre. De vajon ki is valójában az ellenség? Néha nem tudott erre a kérdésre feleletet adni, vajon azok az

ártatlan magzatok, akik a csecsemőgyár lombikjaiban fejlődnek? Vagy vajon a gépek, melyek a gyárakban termelnek. Vagy talán valamelyik átlagpolgár, aki az utcán sétált, s talán éppen most ment el mellette? Nehéz volt megtalálni a válaszokat.

A nagypályaúdvár posztmodern tömbje, akár egy árnyék telepedett rá a város szövetére. A központ mindig nyüzsgött, emberek jártak-keltek, s megbámulták a kivetítők világát. Cameron lelkében az ellenállás csírája oly erősen élt, hogy szinte kitörölhetetlen volt, pedig talán maga is tudta, hogy tettei mit sem érnek. A gépi intelligencia már nyomozott az ügyben. Kamerák által rögzített felvételek sok millió órányi anyagát elemezték, s csupán idő kérdése az egész. Mert mindenki megfigyelés alatt állt. A rendszer szinte mindenkiről tudott mindent. Alig volt néhány olyan eldugott hely, melyet nem figyeltek. Cameron is tudta ezt, mégis vállalta tetteit.

Ezalatt Mitchell, aki immáron imperátor volt, egy fontos ügyben tartott megbeszélést. A szűkített körű tanács tagjai voltak jelen, és az a fiú, akinek Mitchell a lelkét ígérte.

- Egy fontos ügyben kérettem ide a tanács tagjait - kezdte. - Mostanában egyre többször indítanak támadást a rendszer ellen.

- Ez meglehetősen aggasztó, de tudomásunk szerint nyomozás indult az ügyben, mely jó eredménnyel biztat - mondta az egyik tanácsstag.

- Ez valóban így van. Én magam is tudok a nyomozás jelenlegi állásáról. A központi intelligencia minden nap megküldi jelentését. Ám mégis aggasztó jelnek vélem, hogy megsza- porodtak a támadások.

- Mindig vannak olyanok, akinek valami nem tetszik - szólt közbe egy másik tanácsstag.

- Lehetséges, hogy más körülmények között azt mondanám, igaza van.

Mitchell a fiúra nézett.

- De ebben az esetben meglehetősen furcsának tartom az ellenállás e makacs hajtságát.

Mitchell nem véletlenül nézett oldalra. 4 évvel ezelőtt ugyanis az a srác megígérte neki az összes lélek feletti uralmat. Még órákig vitatkoztak a tanácsstagok, majd kiürült a terem, s Mitchell s a srác egyedül maradtak. Már késő délután volt, az ablaktáblák kezdtek elszürkülni, hogy az egyre erősebb napsugarakat kirekesszék.

- Mi a véleményed erről az egészről? - szegezte neki a kérdését Mitchell.

A fiú csak vállat vont.

- Valahogy úgy emlékszem, hogy annak idején mást ígértél. S talán jobban érdekelt a dolog.

A fiú egy ideig hallgatott, majd megszólalt.

- Felesleges félned.

- Miért?

- Nem mondom, hogy nem lehetséges az, ami történik, hogy van egy-két ember, akire nem hatnak a kivetítőkben elrejtett üzenetek, de nem kell félned. Kevesen vannak.

- Ez az egy szerencsénk.

- A nyomozás pedig majd meghozza az eredményt. A bűnösöket el fogják ítélni a rendszer megtagadásának vádjával.

- Meglehet.

- Valami aggaszt?
 - Megvallom, igen.
 - S mi az?
 - Félek, hogy ez csupán nem egy egyedi és elszigetelt jelenség. Mi van akkor, ha a vész felüti a fejét, s mint valami járvány terjedni kezd.
 - Ettől nem kell félned.
 - Mert?
 - Félelmed hasztalan és alaptalan. Hiszen tudod, én terveztem a rendszert. Tudom, hogy miről beszélek.
- Mitchell csak hümmögött. Talán igaza van a fiúnak, s csupán ő az, aki rémeket lát.
- Mindig volt, mindig van és lesz kivétel - nyugtatta.

A kivetítők villódzása elkábította a lelkeket. Ígért nekik álmokat, s széthintette közöttük az illúzió csíráit. Azóta, mikor azon a napon Mitchell imperátor lett, sok minden történt. A gondolatok tettekké lettek, s a 70 imperátor által elkezdett folyamatok utat törtek maguknak. A világ valahogy furcsa, talán nem érteni szavait. Legalábbis Cameron szerint. Épül, s él az új világrend, mely elfojtott vágyakból nyeri létezését. Megálmodják tetteit sötét és hideg szobákban. Új életet kínál az eljövendő nemzedékek számára, akik a csecsemőgyárakban fogannak. Az egyenlőség szellemében nőnek majd fel, megszabadulva a pénz- és munkarendszer nyomasztó terhe alól. Átmeneti világ ez a mostani. Még jelen van a múlt, de már épül az új. S eljönnek majd azok a generációk is, akik számára történelem lesz csupán, s tárgyai múzeumi tárgyak.

Az óváros még megvolt a hipermodern tornyok tövében, de helyére már tervezik az új városrészt. Késő délután volt, amikor Cameron hazafelé tartott, s mikor lassan a sötétség telepedett meg a kapualjakban. Valaki megszólította.

- Érzed a kint, mely belülről emészt, s nem érted az újat, melyet örültnek tartasz?!
- Zöld szemed elárul, te imperátor vagy, Mitchell. Hogyan találtál meg?
- Nem az a lényeg, hogy hogyan, hanem az, hogy miért?
- És miért?!
- Mert van benned valami különleges, mely figyelmet érdemel.
- Ahogy benned is. Rám hozhattad volna a rendőrséget, de nem ezt tetted...
- A gépi intelligencia néhány órája azonosított, de én még időben leállítottam a protokoll file-t. Most kérdezhetsz, hogy miért?
- Akkor hát megkérdem: mi az a különös bennem, mely figyelmet érdemel?
- Sosem gondolkodtál el azon, mitől változott a világ? Mi volt az az erő, mely új álmokat adott?
- Megvallom, furcsállottam a változást a 70 imperátor után... sosem értettem, honnan ez a lelkesedés...

Kezdett sötétedni. Az árnyak végigvonultak a felületeken és a kőformákon, s a kapualjakat tartó atlaszok torz szörnyekké lényegültek. Lámpák pislákoltak az utca íve mentén, s arra távolabb a fényben úszó tornyok nőttek az égig. Kihalt és csendes volt a környék, s ők beleolvadtak a félhomályba.

- Sosem volt elég bátorságod feltenni a kérdést? Csupán gyárat és tenyésztőüzemet rombolsz?!

- Ki vagy valójában, s mi közöd a 70 imperátorhoz? Miért vallod magad örökösüknek?

- Kezdetben én is kételkedtem, de újjászülettem a felismerés által...

- Mi volt az a felismerés?

- Hogy a sors engem szánt e feladatra...

- Milyen feladatra?

- Felépíteni mindazt, mely ezredéveken át egy új világ alapja lesz.

- Szerintem te örült vagy! - mondta ki Cameron.

- Nem hinném. Te azt hiszed, különb vagy megszállott maradisággal, mely megkötné a fejlődés kerekét?

- Az embertelenséget nem nevezném fejlődésnek.

- A rendszer ember arcú, s arcával teremtményeire mosolyog majd.

- Hazugság! - mondta Cameron Mitchell fülébe súgva a félhomályban.

Este lett. Megtévedt molylepkék keresték az égi fényt, mindhiába. Becsapta őket az utcai lámpák halogén izzása. Kábultan hullottak alá a járda kövezetére. Az értelem rendje néha csalóka, elhíthet lehetetlen dolgokat is.

- Nem árulod el a nagy titkot, hogyan és miért? - kérdezte Cameron.

- A hogyan talán lényegtelen, a miéltre pedig már megkaptad a választ. A helyedben elhagynám a várost - jegyezte meg Mitchell.

Majd megindult a sárga sportkocsija felé, végül beszállt, s elhajtott.

Cameront elnyelte az egyik kapualj. Már éjszaka volt. Szobájában eltűnődött a dolgokon. Mintha talán félne tőle Mitchell. Van az ő birtokában valami. Nem hitte makacsul a szavakat, mely szerint a rendszer ember arcú lenne. Változás kora ez. Átmenet az új rend felé. Hitte is meg nem is, hogy ő változtathat ezen, de talán az, hogy felkereste Mitchell, valamiféle jel lehet. Kereste a hatalom megnyilvánulásának mibenlétét. Talán egy jelre várt, mely átértékeli a dolgokat. De hiába. Egyelőre lehetetlen volt összeállítani a képet, s megérteni a dolgok igazi miértjét. Végül elaludt, s álmában szabad világról fantáziált. Valahogy minden másnak mutatta magát, ahogy az éjszaka telt, s a kövér Hold-tányér jókora fényes korongja átaraszolt az égen. A lelkek sóvárgása, melyeket a kivetítők tápláltak, egyre erősebben uralták a világot. A hatalom, mely maga köré gyűjtötte a lelkeket, ellopta az álmokat, s cserébe elhintette a világ polgárai közt az új kor ígéretét. Ez az ígéret talán hamis volt, de az is megeshet, hogy nem. Eldönteni majd a jövő nemzedéke fogja, aki visszatekint a múltba. Nem könnyű megmondani, miként értékelik majd. Lehet, hogy egyként ünneplik a tettet, de az is lehet, hogy gyűlölettel emlékeznek rá. Az idő csak rohant és rohant. A csillagok körbefordultak az égbolton, ahol az egyetlen fix pont a sarkcsillag.

Reggel lett. Új reggel. Mintha ez is éppen olyan jellegtelen lenne, mint a többi, de nem így volt. A mai különleges nap. Meglehet, hogy talán senki sem hitte. Ma volt 10 éve, hogy megdöntötték a 70 imperátor rémuralmát. Nagy ünnepség lesz délután a köztársaság téren.

Mitchell fent a Dél-Torony legtetejéről bámulta a várost. Könnyű szél fújt odafent. Zöld szemében a horizont görbült íve tükröződött. Hamarosan társasága lett a fiú képében, akinek a lelkét ígérte.

- Talán valami aggaszt? - kérdezte a fiú Mitchellt.

- Nem tudom - felelte.

- Hogyhogy? Ezt az ember csak tudja?

- Furcsa gondolatok járnak a fejében.

- Mifélek?

- A világ pusztulásáról...

- Ez új, ezt még sosem mondtad.

- Most mondom.

- De hát azok az idők elmúltak. A 70 imperátor rémuralmának vége!

- Valóban.

- Akkor honnan ez az érzés?

- Talán nem is a jelenről szól!

- Hát?

- A jövőről...

- S mégis miféle gondolat ez?

- Suttogás, mely mintha mondani akarna valamit.

- Mióta?

- Tegnap óta. Azt gondoltam, a kivetítők, s ezért feljöttem ide, de egyre makacsabb. Talán köze lehet ahhoz, hogy találkoztam Cameronnal.

- Az meg ki?

- Aki felrobbantja a csecsemőgyárat, s a termelőüzemeket.

- Mi dolgod volt vele?

- Nem tudom. Ez is csak egy olyan érzés volt.

- Érzések... - sóhajtott a fiú. - Mégis mire mész velük?

- Elvileg azok formálják tetteink.

- Meglehet.

- Érezted már valaha, hogy valami fontos előtt állsz, mely üzeni próbál neked?

- Konkrétan?

- Talán nagyobb dologról van szó, mint azt elsőre gondolnánk. Tudta ezt a 70 imperátor is, ám mégis a vészorszakot hozták el a világnak.

- S te miben lennél más?

- Megeshet, hogy uralom a lelkeket a kivetítők villódzása által, s úgy hiszem, hogy a rendszer ember arcú, s az elkövetkezendő ezredéveknek szól...

- Akkor mi a probléma?

- Egyelőre nem tudom.

- Pusztulástól való félelmed hasztalan - mondta a fiú.

Mitchell egy darabig hallgatott. A reggel fényei ragadták meg a képzeletét, ahogy a sárga Nap sugarai csillogtak az üveg és műanyag formákon.

- Vajon mi az élet? - tűnődött.

- Varjak éneke... - súgta neki az ismeretlen ismerős fiú.

Ez a két szó talán többet is jelentett, mint azt elsőre gondolta volna Mitchell, de akkor még furcsaságán kívül nem tulajdonított neki nagy figyelmet.

A város folyton élt, s a reggelből délután lett. Késő tavasz volt. A tetteket uraló láthatatlan villódzás alakította az eseményeket. Nagy tömeg gyülekezett, az évfordulóra jöttek, hogy megünnepeljék az 70 imperátor bukásának 10 évvel ezelőtti eseményét. Hitték, hogy az új rendszer jó. Nem volt miért kételkedniük, noha minden úgy folytatódott, ahogy anno elkezdték. S most elérkezett a pillanat, mikor kijelentik, hogy lerakták az alapokat. Óriási tömeg gyűl össze a Három Hatalom terén. Még az azt szegélyező épületek közötti utcákban is voltak emberek. Talán nagy pillanatoknak lesznek tanúi. Egy percre minden elnémult, amikor Mitchell az emelvényre lépett. Az óriáskivetítők visszatükrözték arcvonásait.

- Polgártársak, akik hisztek az új rendszerben... - kezdte beszédét. - Még emlékezünk mindannyian a 70 imperátor uralmára, s szívünkben féljük mindazt, ami akkor történt. De általam új kor vette kezdetét. Az azóta eltelt 10 év vívmányai átformálták életünk, mert hittük az újat, a szépet és a jót. Most, hogy leraktuk az új rendszer alapjait, a jobb élet vár ránk. Olyan új élet, mely azelőtt csak eltévedt álom volt. Most azonban szívünkben örökre és kitörölhetetlenül benne él. Én azt mondom, ne féljétek az új rendszert...

A tömeg óriási lelkesedése vad éljenzésbe csapott át, s Mitchell beszéde még órákon át tartott.

Már kezdett sötétedni, az emberek a holofényeket várták, melyeket majd az égre vetítenek a jubileum lezárásaként. A foltok vonalakká lényegültek, amint Mitchell a sárga sportkocsi szélvédőjén át a mellette elsuhanó épületeket bámulta. A Győzelem téren állt meg. Volt ott egy üzlet, ahová gyakran járt. A pénz- és munkarendszer megszűnte óta már nem volt a régi. Csak egy terminál volt ott, ahol leadta a rendelését, s majd csomagként kiszállítják a lakására. Éppen kilépett, amikor Cameron állta útját. Egy fegyvert húzott elő.

- Most velem jössz! - mondta.

Megragadta Mitchellt, s egy szomszédos utcába terelte.

- Mit akarsz? - kérdezte Mitchell.

- Megmentem a világot.

- Azzal, hogy megölsz?!

- Igen. A világnak nincs szüksége imperátorokra, s gyárakban dolgozó gépek millióira sem.

- Ezt miből gondolod?

- Hát nem látod? Varjak éneke a világ!

- Ez a két szó... - tűnődött el Mitchell.

Az ismeretlen srác is pontosan így mondta. Vajon mit jelenthet ez?

- Szerinted ez a megoldás? - kérdezte Mitchell. - Jön helyettem valaki más. Egyébként hol hallottad azt a két szót?

- Valaki mondta nekem.

- Ki?

- Nem tudom. Nem ismerem.

- S talán ő volt, aki azt sugallta neked, hogy ölj meg?

Cameron nem szólt.

Már egészen besötétedett, az égen megjelentek a holofények, hogy méltó módon lezárják a jubileumot. Innen-onnan a tömeg örömmámora hallatszott. A fegyver hangját senki sem hallaná. Valami lassan körvonalmazni kezdett Mitchell agyában. Egy felismerés, hogy ő talán csak egy eszköz volt valakinek a kezében. Zöld szemében a fények játéka különös értelmet nyert, s világosbarna hajtincsei összevisszaságában fekete árnyak bújtak meg, melyek folyton növekedtek.

A gyanakvás és a kétség hatalmasodott el benne. Ez a két szó beszédesebb volt minden másnál. Ugyanakkor még ott állt vele szemben Cameron fegyverrel a kezében. Könnyen lehet, hogy valami örültséget csinál. Tekintete fenyegető volt, mint aki elszánt.

- Nem furcsa ez neked, hogy valaki arra biztat, hogy ölj meg?! - kérdezte Mitchell.

- Miért lenne az?! Sokan ellenzik azt, amit teszel.

- Én nem hiszem. Szerintem csak nagyon kevesen, vagy az is lehet, hogy egyedül csak te.

- Ez nem igaz! - kiáltott fel indulatosan Cameron.

- Akkor mivel magyarázod a mai napot?

- Magam sem tudom.

- Vagytok néhányan, akik úgy gondolkoznak, mint te, ez tény. Ez csupán azonban elenyésző kisebbség a milliókhoz képest.

Cameron hallgatott.

- Nem furcsállod - folytatta Mitchell -, hogy valaki azt mondta neked, hogy sokan vagytok, s a harc, mit folytattok, győzni fog. Titkon arra biztat, ölj meg engem?

- Miért lenne furcsa?

- Mert minden szava hazugság.

- Miből gondolod?

- Ugyan, nézz körül! Ilyen lenne a helyzet, ha mindenki elégedetlen lenne?! Másrésről pedig én ismerem azt, aki mindezzel teletömte a fejed!

Cameron meglepődött, majd leeresztette a fegyvert.

- Ugyan honnan ismernéd?

- Mert ő egy és ugyanaz a személy, aki megígérte nekem a lelkek feletti uralmat...

- Hogy mit?

- A lelkek feletti uralmat. Mit nem értesz ezen? Megsúgták nekem, hogy az óvárosban van egy srác, aki megadhatja nekem a hatalmat sokmilliárd lélek felett. Mert én azon az éjszakán az uralomnak ezt a formáját választottam.

- Te megőrültél...

- Nem. A dolog működik. Csak te és néhány hozzád hasonlóra nem hat. De mit számít ez...

Feltárult a nagy titok egy része. Világossá vált Cameron számára a hatalom káprázata. Hogy kivetítők villódzása csupán a világ. Ám a dolgok igazi értelme még elrejtve maradt. A névtelenségbe burkolódzó fiú vajon miért támadt orvul Mitchellre? Milyen érdek húzódik meg a háttérben? S vajon ki ő? Tettei világosan beszélnek, csupán a szándék az, mely ismeretlen.

Reggel volt, a fények még bágyadtan loccsantak szét a formákon. Mitchell úgy döntött a történetek után, hogy felkeresi az óvárosban a rejtélyes srácot. A város élete egy percre sem csitult. A létezés rendje beivódott a hétköznapiakba. Minden olyan volt, akár egy megfakult film így napfelkelte után. A sárga sportkocsi végighaladt az óváros utcáin. Mostanában gyakran megfordult itt Mitchell. Mindig újult erővel hatott rá az, amit itt tapasztalt, s talán meglepte őt.

Meglehet, hogy a fiú már számított rá, talán megérezte, vagy megsejtette, hogy jön.

- Úgy látom, nem lep meg, hogy itt vagyok?! - kérdezte Mitchell.

- Miért? Kellene?

- Meglehet.

- Nem térnél rögtön a tárgyra?!

- Csak nem elfoglalt vagy? - mondta, amint a hologramlemezekre pillantott.

Álmok zizegtek.

- Én teljesítettem azt, amit neked ígértem.

- Igen, de mi célod volt vele? Tudok róla, hogy meg akartál szabadulni tőlem. Vagy tagadod?

- Azt hiszem, felesleges lenne... azonban vajon emlékszel-e arra, hogy a hatalomért cserébe nekem ígérted a lelked,

- S ezért most meg kellene halnom?

- Meglehet.

- Miért?

- Valóban tudni szeretnéd?

- Másképp nem lennék itt.

- Hogyan értelmezed azt a két szót: varjak éneke?

Mitchell elgondolkozott.

- Nekem valami olyan jön át, hogy egy visszatetsző és csúf dologról lehet szó...

- Nem biztos. Meglehet, hogy azt jelenti, hogy valami csúf dologból is lehet szép.

- Te így látod?

- Azt hiszem - mosolyodott el.

- De hát egy varjú éneke csupán káromlás.
- S az nem lehet szép? - kérdezett vissza.
- Nem hinném.
- S a rendszer vajon nem ilyen káromlás-e?

Riadt csend következett, mely annak volt tudható, hogy mi van, ha igaz a feltevés? Ebbe talán belegondolni is szörnyű volt.

- S mihez kezdenél a lelkemmel? - kérdezte ismét Mitchell.
- És te mihez kezdted több milliárd lélekkel?
- A lelkek feletti uralom által útjára indult az új rendszer, melyről hiszem, hogy szép és jó.
- Majd elválík - mondta a srác, s elővett a fiókból egy fegyvert.

Egy tompa puffanás hallatszott. Lelőtte Mitchellt.

Órák teltek el. A srác összeszedte néhány holmiját, majd távozott. Nem sokkal később a Reorganizációs Intézet munkatársai jelentek meg. Mitchell testéért jöttek, hogy bevigyék. Folyékony nitrogénbe süllyesztették, megállítva ezzel a bomlási folyamatokat.

A Solomon Cebedah Reorganizációs Intézet már várta őt. Csupa üvegbeton falai átengedték a fényt, s mint valami modern katedrális fogadta magába, mely egyszerre otthona a testnek és a léleknek. Agyának neurális mintázatát egy kvantumszámítógépre másolták át, mely később összevetette azokat az eltárolt adatokkal, s bonyolult számításokat végezve rekonstruálta a halál pillanata előtti elektromos és kémiai lenyomatot. Ezt követően a test halálát kellett visszafordítani, a bekövetkezett roncsolódást helyreállítani. Eltelt körülbelül egy hét, s a folyamat sikerrel járt. Elérkezett az a pillanat is, amikor megkezdheték az újraélesztést. Agyában már ott lapultak az elveszett emlékek, s az elektrosokk összerándította izmait. Szíve újra dobogott. Élt. Annyi idő után a lét színpadára szólította őt a modern technika. Vegyes érzelmekkel teli volt az ébredés, amikor magához tért néhány nappal később.

- Meghaltam - suttogota csendesen.
- Igen, de most újra élsz - mondta egy lány.
- Ismerlek?
- Nem hinném.
- Ki vagy te?
- A nevem Leda.
- Miért vagy itt?
- Ezt én is kérdezhetném tőled.

Mitchell sóhajtott egyet.

- Én ráérek - mondta a lány.
- Egy kívánság hajtott ide.
- Miféle?
- Uralom a lelkek felett.
- Miért?

- Hogy mindaz, amely álmoként a fejünkben él, valóság legyen.
- Szép gondolat. De vajon igaz-e?
- Bizonyára.
- S megérte?
- Nem tudom... A jövő dönti majd el.

Csend lett. Csak távoli gépek zúgását lehetett hallani. Olyan gépekét, melyek önmaguk is álmodtak szépet és jót, s ezen álmuk kivetült a világra. Leda egyre csak Mitchellt bámulta. Talán megragadta őt valami. Talán a zöld tekintet, talán valami más. A testi érintkezés is tilos volt, hiszen az új rendszer óta csecsemőgyárakban fogan mindenki. Ám mégis volt valami készítés a fiúban is, melynek csak nehezen tudott ellenállni. A beszűrődő fények nehéz árnyakat rajzoltak, s a létezés rejtett zugaiban megbújtak a lélek démonai, melyek csak azt a pillanatot várták, amikor kitörhetnek börtönükből.

- Milyen érzés volt meghalni?
- Semmilyen. Ha arra gondolsz, van-e túlvilág, a válaszom, hogy nincs.
- De hát van lelkünk, te is az a feletti uralmat választottad.
- A lélek csak elektronok és molekulák halmaza.
- Úgy véled?
- Nincs kétségem e felől.
- Kár, pedig mennyivel szebb az a tudat, hogy van bennünk valami, ami talán több mint pusztá anyag.

Egy időre ismét csend következett. A reggel, mint valami fáradt lustaság terjedt szét. Valahogy zavaros volt minden, nem tudni, mit hoz a holnap. S bár Mitchell meghalt, de az új kor vívmányainak köszönhetően újra élt. Talán egy felismeréssel lett gazdagabb. Lelkében különös tűz égett, mely ellent mondott az ész minden törvényének. Felettébb nehéz volt megbirkózni ezzel. Meglehet, hogy hirtelen talán megszületett a felismerés által valami jobb gondolat. Még eltelt néhány óra, majd Mitchell távozhatott. Talán ez a lány is csupán egy emlék lesz egyszer majd.

Úgy döntött Mitchell, hogy ismételten felkeresi a titokzatos fiút, aki a halálba küldte őt, akinek neve ismeretlen, aki megadta neki az uralmat a lelkek felett a kivetítők villódzása által. Nem volt egyszerű feladat, az is lehet, hogy fordítva történt. Mert valahogy minden más volt ezután. Most nem az óvárosban találkoztak, hanem egy különleges épületben, amelyről azt mondták, itt lakozik a világot vezérlő gép lelke. Meglehet, hogy véletlen egybeesés volt.

- Miért csináltad? - kérdezte Mitchell.
- A válasz már benned van.
- Varjak éneke - suttogta Mitchell
- És vajon mit jelent ez?
- Olyan dolog felett kaptam uralmat, mely nem is létezik.
- De, hogyan létezne, csak nem úgy, ahogy az a képzeletünkben él. Nem olyan misztikus és elvont, hanem nagyon is kézzel fogható.
- Por és hamu vagyunk...
- Testünk minden egyes atomja egy hajdan volt csillagban született.

- S vajon a gép? Az ő gondolatai is csupán elektromos töltések?
- Minden bizonynal.
- Meghaltam, de nem volt túlvilág. Nem létezésem volt maga az anyagi valóság.
- Talán szomorú vagy?
- Nem tudom. Lehet.
- S mit gondolsz a lelkek feletti uralomról ezután?
- Meglehet, hogy semmiben sem más, mint az uralom akármelyik más formája.
- Sajnálod?
- Ki tudja? Talán mindegy is.

Varjak éneke a világ. Egy összetett és különös káprázat, mely bennünk él. Mítoszok halmaza. Hiszünk valamiben, melyről úgy gondoljuk, hogy fontos és értékes, s egyszer csak kiderül, hogy lényegét tekintve semmi rendkívüli nincs benne. Így volt ezzel Mitchell is. De a tapasztalat szülte felismerés által örökre megtanulta, hogy az ember néha csalódhat.

Üzenet az Agynak

2110. márciusa volt. Pont 50 évvel ezelőtt kezdődött a nagy kitelepülési hullám. Akkor nyitották meg a Hold és a Mars bázisait, melyek rohamtempóban épültek és fejlődtek. Persze senki sem gondolta, hogy a Föld hirtelen kiürül, csupán néhány százmillióval lett kevesebb lakója az elmúlt fél évszázadban. Így is 11 milliárdan lakják. Az emberek várossávokat kezdtek építeni, melyek átszelték a kontinenseket. Ezekben a sávokban tömörödött össze a lakosság. A többit kiürítették és elhagyták. Erre a lépésre a bolygó érdekében volt szükség. A természet az üres területeket ismét birtokba vette, nem szabdalták többé utak. A hidrokultúrás növénytermesztés nagy része a tengereken folyt, s a Szahara is zöldellő oázis lett. Az emberek napi 2 órát dolgoztak, ennyi idő alatt mindent el lehetett intézni, amit a gép nem tudott. Többre nem is volt szükség. A mindent felölelő mesterséges értelem tökéletesen irányította az emberi társadalmat. Nem voltak politikusok, sem parlamentek. Országok sem. Az egyesült nemzetek felett csupán egy 11 tagú testület állt, a Számlálók Tanácsa. Ők képviselték az emberi nemet a gépek világában. Esküt tettek, hogy mindig fajuk érdekeit tartják majd szem előtt.

A város, mely folyton élt és nőtt, Castor Új Amszterdam, hirdetett álmokat és létezést. A tenger közelsége néha párába burkolta az alacsonyabb épületeket, s ilyenkor csak a néhány kilométer magas tornyok, melyek falként magasodtak, emelkedtek ki. Valahogy meglehetősen nyugtalan érzések és gondolatok telepedtek mostanában a városra. Ki tudja, miért? Minden változik, még ha állandónak tűnik is.

Trevor éppen egy jelentést fogalmazott. A címke, mellyel a file-t ellátta, a következő volt: Üzenet az Agynak. A jelentésnek még csak az elején tartott, s talán első pillantásra nem is tűnt olyan fontosnak. A mesterséges intelligencia gyakorta kapott ilyen adatsomagokat. A tartalma teljesen szokványosnak mutatta magát, egy bizonyos Epsilon tervezetről kellett beszámolnia.

- De vajon mi lehet az az Epsilon tervezet? - tette fel magának a kérdést Trevor.

Válaszok nem voltak, s talán az elkövetkezendő 2 órában nem is lesznek.

Megbízták ezzel a feladattal, mintha csak valaki fülébe súgta volna ezeket a szavakat. Lassan gyökeret ereszt a kérdés és kicsírázik. S meglehet, hogy a virág, amelyet hoz, a romlásé. De talán korai lenne ezt így kimondani. A meglehetősen jellegtelen délelőtt lassan akart telni. A környező épületek árnyékai megrövidültek, s úgy tűnt, mintha megállt volna az idő. De nem így volt, csak idefentről tűnt úgy. Lent az utca nyüzsgése mit sem változott. Emberek jöttek-mentek vegyes csoportokban. Később Trevor is lekíváncozott ide. Otthagyta az iroda holografikus panelektől szabdalt világát. Lent elvegyült a tömeg forgatagában. Néha feltűntek a virtuális világ hologramjai is. Legfőképpen reklámok. Egy tér felé tartott. Egy nagy üvegátrium udvar volt ott, úgy hívták: a Gyönyörök Kertje. Gyakran elsétált oda, általában itt futott össze az ismerőseivel. Most is így történt. Az egyik padon Auróra ült, s amint meglátta Trevort, magához invitálta.

- Mostanában nem találkoztunk - mondta a lány.

- Valahogy elkerültük egymást.

- Meglehet.

- Megvallom, már hiányoltalak.

- S gondolod, számít ez valamit?

- Mindenképpen.
- Azt hallottam, valami fontos feladat van.
- Ki tudja... bár meglehetősen furcsa. Az ember mostanában elég, ha lekérdezi a Központi Terminált, s máris mindent tud.
- S most?
- Csak a nagy semmi.
- Igen, ez valóban furcsa.
- S képzeld el, erről jelentést írni.
- Üzenet az Agynak - ismételte meg a lány.
- Az - erősítette meg.
- S elvégre miféle ügy az Epsilon tervezet? - érdeklődött a lány.
- Egy projekt - foglalta össze félmondatban Trevor.
- Bővebben?
- Egy kutatási tervezet, melyhez köze van a világot felölelő mesterséges intelligenciának is. Még nem kezdtem mélyebbre ásni. Meg azután, amikor megbíztak ezzel a feladattal, úgy vettem észre, hogy valami bizalmas anyag. Már-már úgy érzem, hogy talán titkos.
- Akkor miért bíztak meg a jelentés elkészítésével?
- Jó kérdés...

Trevor egy pillanatra elbambult. Az üveglemezeken átszűrődő fények mintákat rajzoltak a kövezetre. A tér távoli pontjain új épületek magasodtak. A nagy fejlesztési terv keretében épültek. A felhők feltornyosultak, s enyésztek, amint a szél új tájak felé hajtotta őket.

- Szóval valami titkos - összegezte Auróra.

Erre már nem szólt semmi sem Trevor.

Rohantak a percek. Hirtelen minden olyan más lett. Lassan körvonalazódni látszott valami sötét árny, mely rátelepedett a dolgokra.

Eltelt egy nap. Talán azt is lehetett volna mondani, hogy éppen úgy indult, mint akármelyik másik. De ez a nap olyan volt, mely talán örökre nyomot hagy maga után. Amikor valaki odaült Trevor mellé, a Gyönyörök Kertje átriumjában még semmit sem sejtett. Valahogy minden olyan nyugodt volt.

- Mi ez? - kérdezett rá Trevor, amikor egy cetlit nyújtott át neki.
- Üzenet az Agynak - válaszolta.

Szokatlanak tűnhetett, hogy valamit papírra írtak, de sokkal biztonságosabb, mint egy elektronikus üzenet. Azt ugyanis ellenőrizték. Trevor széthajtotta a papírt.

Számok és betűk voltak rajta.

- Hát ez? - kérdezte újra.
- Egy kód, mellyel betekinthetsz az Epsilon tervezetbe - mondta a srác, s ment is.

Trevor gyorsan zsebre tette a cetlit. Elgondolkozott néhány pillanatra. Talán nincs alkalmasabb hely a Gyönyörök Kertjénél, hogy belenézzen a file-okba. Világosbarna, ívelt hajtincsei

arcába lógtak, amint elővette kézisámítógépét. A neurális hálózatra kapcsolódott. Az Agynak nevezett szupersámítógép, a Földet átfogó globális virtuális tudat egyik alrendszere volt Trevornál. A megfelelő oldalakra lépve végül elé tárult a kívánt kezelőfelület. Beírta a szükséges jelszót.

- Üdvözljük az Epsilon tervezet adatbankjában - köszöntötte a rendszer.

Most megnyíltak a kapuk. A feltárult adatok jól megtervezett szisztémát alkottak. Kiderült, hogy az Epsilon program a Taurus Teherúrhajózási és Távolkereskedelmi Vállalathoz köthető. További kapcsolódási pont egy nemrég felfedezett érdekes bolygó, melynek még neve sem volt. Amint kiderült, sokan voltak, akik valami úton-módon szerettek volna eljutni erre a bolygóra. Az Epsilon tervezet titokzatos mivolta megigézte a lelket. Felmerült a kérdés, hogy vajon mit tartogat a jövő. A jelentés megírásához azonban ezek az információk még kevesek voltak. Trevor agyában, amint a mozaikokból, az információnak e különös morzsáiból, összeállt egyfajta kép, egyre inkább arra az elhatározásra jutott, hogy a bolygóra kell utaznia, s csak annak fényében írhatja meg üzenetét az Agynak.

Ismét eltelt egy vagy két nap. Trevor már javában az utazását készítette elő. A távoli csillag, mint messzi sziget, az óceánban hívta őt magához. Fényévek, melyek elválasztják őt. A város grandiózus formái belétáplálták az eszmét, mely szívében örökké élni fog. Az űrlift-pályaudvaron nagy volt a tömeg. Innen indultak a Béta dokkba, mely a Föld körül állomásozó űrkikötőhöz kapcsolódott. A panoráma ablakokból különös látvány tárult elé, mely a gyakran utazóknak megszokott volt. A Föld sarlója, akár valami kék gyöngy látszódott. Vegyes csoportok jöttek-mentek. A villódzó fények és holografikus felületek széthintettek számos álmat. Megindult a széles folyosókon át a szállócsarnokba, ahol az INS Polaris űrhajó ált. A beszállás órákon át tartott. Mint 100 éve akár egy óceánjáró hajó, úgy állt ott. Maga az út nem lesz hosszú, az űrhajó térhajtóművei lerövidítik a távolságot. Egy különös pillanatnak hatott talán, amikor végre az INS Polaris kifizűtött az indítócsarnokból, s a Hold melletti pályán elhaladva nekivágott a csillagközi térnek. Az út napjai észrevétlenül és egyhangúan teltek. Néha volt csak egy-egy esemény, mely érdeklődésre tarthatott igényt. Ezt leszámítva teljesen átlagos, és megszokott volt. Lassan a mindennapok részévé válik ez is. Megunt és begyakorlott.

Az utazás viszonylag gyorsan megtörtént. Feltűnt az űrhajó előtt a bolygó. Kicsit mintha a Föld lett volna, de mégis másmilyen. A bolygónak, melyet időközben Seherezade-nak kereszteltek el, már volt űrkikötője. Különös tájai megigézték a szemlélőt, amint Trevor egy fennsíkról a horizont irányába bámult.

- Milyen érzés itt a Seherezade-n? - kérdezte tőle egy már közel 1 éve ott lakó férfi.

- Vegyes érzelmek szálltak meg. Még nem hagytam el a Földet.

- Hamarosan felkel a három hold egyike - mutatott a horizont felé.

A vöröses-sárga árnyalatú égitest körülbelül háromszor nagyobbak látszott az égen, mint a Föld egén a Hold.

- A légkörön átderengő sáv a bolygó gyűrűje, igaz? Láttam az űrhajóból.

- Igen. Itt van minden.

- Szép - nyugtázta Trevor.

- S mi járatban itt? Az Isten háta mögött.

- Egy megbízatás.

- S miféle?
- Egy jelentést kell megírnom.
- A mesterséges intelligenciának?
- Annak.
- S mi szüksége neki ilyesmire?
- Néha úgy hisszük, hogy mindenható, de nem így van.

Egy időre elhallgattak, s a tájat figyelték. Talán a férfi megunt a kérdezést. De az is lehet, hogy nem így volt. Megeshet, hogy csupán a látvány intette őket némaságra. Nem volt hétköznapi, s így azután megérdemelte azt a tiszteletet, hogy csodálkozzanak. A Férfi már 1 éve volt itt, mégis mindig áhítattal nézte az eget. A szótlanság valahogy jót tett a léleknek. Most még minden olyan zavaros, korai is lett volna bárkit lerohanni azzal, hogy mit tud az Epsilon tervezetről. A dolgok idővel feltárják önmaguk. Trevor érzett valami különleges sóvárgást a lelkében. Nem tudni pontosan, hogy mi volt az, de mélyen érintette. Hajtincseivel a feltámadó szél játszadozott, mely felhőket sodort tova az égen. Ottani idő szerint délután lehetett. A kék csillag éppen lenyugvóban volt, amikor vörös törpe kísérője felbukkant a horizonton. Egy árnyalattal sötétebb lett. Távolabb a fennsík széléről alázuhanó vízesések könnyű fátyla látszódott. Még bámészkodott egy darabig Trevor, majd megindult.

Volt a közelben egy kolónia. A telepések első hulláma alapította. Úgy 200-300 ezren lakhatták. Egy központi toronyépület köré szerveződött. Ahonnan messzire el lehetett látni. A kolónia nyüzsgése olyan volt, mint egy kisvárosé. Egy elfelejtett emlék.

- Az INS Polarissal érkeztél? - szólította meg Trevort a hasonlókorú lány.
 - Igen - intett a fejével.
 - Mi hír most a Földön?
 - A Föld éli a maga életét rendíthetetlenül. Talán nem is foglalkozik az ilyen távoli és eldugott helyekkel.
 - Miért mondd ezt, hisz te is okkal vagy itt. Te sem nyaralni jöttél?!
 - Valóban.
 - Tudom, miért vagy itt.
 - És miért? - kérdezett vissza Trevor.
 - Az Epsilon tervezet miatt.
- Trevor meglepődött.
- Honnan tudod.
 - Megsúgta a szél.
 - Furcsa szelek járnak erre...
 - Meglehet. Ha elkészült a jelentés, nekem add le.
 - Neked?
 - Igen.
 - Ki vagy te?
 - T.P. - mondta.

- Egy monogram - tűnődött Trevor.

A lány erre már nem szól semmit, ahogy jött, úgy el is ment.

Trevor fogta magát, s beköltözött a számára kijelölt lakóközterbe. Még gondolkozott a dolgok állásán, mielőtt elaludt.

Másnap a kék csillag horizont fölé emelkedése ébresztette. Egy különös posta várta az ajtó előtt. Egy adattároló kristálylemez. Kíváncsi volt, hogy vajon mit rejt. Számítógépének leolvasójába illesztette, s a virtuális kezelőfelület megjelenítette a file-t. Talán nem is csodálkozott el rajta, hogy az Epsilon tervezetről szólt. E szerint az Epsilon tervezet nem más, mint egy új civilizáció megteremtésére irányuló kísérlet. A terv igen részletesen bemutatta a lépéseket, és azok megvalósíthatóságának mikéntjét, sőt utalásokat talált benne egy bizonyos Cyrus E. Signeta korábbi művére, aki nyíltan bírálta a földi rendszert, s az attól való elszakadás lehetőségét egy új bolygón történő társadalomalapításban látta. Akik tehát itt vannak, azok szakadárok. De akkor miért kapta tőlük a lemezt? Vagy az is lehet, hogy valaki más volt. Mindenesetre a délelőttöt azzal töltötte, hogy megfogalmazta a jelentését, mely így kezdődött: Üzenet az Agynak. A kék csillag túlhalad, amikor megjelent a titokzatos T.P. monogramú lány, s átvette Trevortól a jelentést.

- Azt tudod, hogy ez az egész jelentés, amit írtál, úgy szar, ahogy van. Pontosabban kellene fogalmazni. Egész mondatokban.

Trevor megdöbbsent.

- Te meg honnan tudod, hogy miről szól, amikor most adtam át?! S honnan veszed ezeket a sértő szavakat? Én ne tudnék fogalmazni, aki azelőtt a Tudományos Tanács titkára voltam!

A lány csak vont egyet a vállán.

- De nem is az a lényeg, hogy engem sértegetsz, hanem az előbbi megállapításom.

- Meglehet. Na mindegy, azért elviszem a jelentést, s majd legfeljebb visszahozom.

Ahogy jött, úgy ment.

Ismét délután volt. A vörös csillag ragyogott, mint valami apró rubint. Trevor nem tudta mire vélni az elmúlt napok történéseit. A földi bürokrácia gépektől vezérelt tengere után. Egy szigetnek tűnt az itteni világ. Az idő pedig csak rendíthetetlenül telt. A maga pályája mentén világvonalakat rajzoló ceruzához volt hasonlatos. Milyen furcsa ez így. A csillagokat elhomályosító szikrázó kék légkör eltakarta a végtelent. Valahogy a Földről álmódott a három hold birodalmában, mely túlszárnyalni igyekezett a képzelet teremtette álmvilág-mítoszokat. Talán lehet, hogy sohasem fogja megszokni, mint az a férfi, aki már 1 éve van itt. Most nem akart a jelentésre gondolni, mégis minduntalan az járt a fejében. Az Epsilon tervezet. Könnyen meglehet, hogy ezek a telepések itt a titkos forradalom sejtjei, s hogy ők azok, akik megvívják majd a harcot, ahogy Signeta jövendölte. Így azután Seherezade lesz az új civilizáció bölcsője. Vajon mindent tud-e az Epsilon tervezetről, vagy csak morzsákat hintettek neki? Nem lehet tudni még. Trevor visszament a számára fenntartott lakásba, hogy átfogalmazza a jelentését az újonnan megtudottak értelmében. Most hirtelen minden olyan más. Lehet, hogy kezdenek a dolgok új értelmet nyerni. Itt a Seherezade-n minden más. Az élet az álomlét. Ezt sejtette meg Trevor is. Nem csak arról van szó, hogy ez a bolygó merőben más, mint a Föld, valamit rejteget, mely arra vár, hogy a fiú felfedje a titkát.

Este volt, amikor egy fiú kereste fel váratlanul. Sosem látta még. Olyasforma lehetett, mint ő. Mintha itt mindenki tudna róla mindent.

- Ki vagy? - kérdezte Trevor.
- A nevem P.S.
- Mi van? Itt mindenki meg van örülve, hogy csak monogramokat használ?!
- Úgy érzem, ez teljesen lényegtelen mozzanat.
- Meglehet. Miért jöttél?
- Hiszen sejtetted azt magad is.
- Ha jól gondolom, az Epsilon tervezet miatt szeretnél beszélni velem.
- Igen, de talán pontosabb úgy, hogy ezt a beszélgetést inkább te szeretnéd, és neked kell jelentés írnod.

Trevor csak bólintott, jelezve ezzel, hogy elismeri annak valóságtartalmát, amit P.S. mond. Még ha furcsa is.

- Tehát, mit szeretnél elmondani?
- Mire vagy kíváncsi?
- Először is valóban köze van-e az Epsilon tervezetnek Cyrushoz?
- Meglehet.
- Most igen, vagy nem?
- Cyrus csupán egy álmodozó volt, álmaival és vágyaival egy jobb világ ígéretét szórta szét. Talán ő maga sem hitte annyira saját szavait, hogy komolyan vegye.
- Akkor hát?
- Igen, elképzelhető, hogy Cyrus szavai táptalajra leltek a Seherezade-n. De vajon mitől fél a Föld?

Trevor elgondolkozott egy pillanatra. Fejében gondolatok játszottak fogócskát.

- Nem tudom, mitől fél a Föld. Engem küldött ide. Te mitől félnél?
- Én attól félnék, hogy egy napon Seherezade különb lesz, mint a Föld...
- Erről szólna az Epsilon tervezet?
- Döntsd el.
- Mondd, P.S., ha egyáltalán ez az igazi neved, te is azok közé tartozol, akik ezt akarják?

P.S. csak vállat vont.

- S mit tudsz egy T.P. monogramú lányról?
- Nem ismerem.
- Különös.
- Miért?
- Mert azt hittem, hogy a Seherezade egy zárt világ, ahol nagyjából mindenki ismer mindenkit.

P.S. megint csak hallgatott. Azután még mondott néhány szót Trevornak, majd elment. Trevor alig valamivel lett okosabb. A jelentés újabb apró részletekkel egészült ki. Az éjszaka lassan telt, s nem hagyott maga után maradandót. Alant a kolónia fényei pislákolnak, míg az égboltot a bolygó gyűrűjének fénye uralta.

Nehezen teltek a napok, ritmikusan ismétlődtek egymás után az események. Trevor megfogalmazta a jelentését, de a T.P. monogramú lány mindannyiszor visszautasította. Ez nagyon dühítette Trevort. Elgondolkozott azon, hogy vajon miért T.P.-nek kell, hogy átadja a jelentést. Ezt soha nem igazolta semmivel. Sokkal ésszerűbb lett volna, ha visszamegy a Földre, s a jelentést egyenesen maga továbbítja. T.P. személye egyszerűen undorító volt. Látszik, hogy jól beépült a bürokratikus rendszerbe, s élvezi, amit csinál, pedig nagyon egy átlagos figura. Talán ezzel éli ki magát, hogy állandóan átjavítja és visszadobja Trevor jelentését. Nem tudni a valós okát, hogy miért?

Elteltek a napok, Trevor véglegesre fogalmazta a jelentését. Úgy döntött, most már ha török, ha szakad nem javítja át többször, s ha kell személyesen viszi vissza a Földre. T.P.-vel volt természetszerűleg találkozója. A lány igen kimérten, arcán némi gúnnyal fogadta, mely mintha felsőbbrendűségről tett volna tanúbizonyságot.

- Azt hiszed, hogy a jelentésed kész? - kérdezte.

- Igen azt.

- Nagyon kis szeletét tártad fel az igazságnak.

- Hogy érted ezt?

- A jelentésed hiányos.

- Miért?

- Hallottál már egy részecskéről, melyet úgy hívnak bolzmon?

- Igen. Egy fekete lyuk elpárologása után marad vissza. Nagyon instabil. Ha megzavarják, lyukat fúr a téridőbe, s elszökik.

- És hallottál már a neutróniumról?

- A neutrónium stabilizálja a bolzmont, melyet így sokirányúan fel lehetne használni.

- Seherezade ontja magából a neutróniumot.

- Hogyan lehetséges ez?

- Senki sem tudja.

- S meglehet, hogy Seherezade ezt használná ki... - gondolkodott el Trevor.

Egész iparágakat lehetne forradalmasítani a stabil bolzmonokkal. Ez egy olyan lehetőség volt, melyeket vétek lenne kihagyni. Így talán minden egy kicsit más színben tűnik fel ezáltal. T.P. a maga szemtelen módján meghagyta, hogy járjon a végére ennek Trevor, s e szerint írja át a jelentését.

Nem sokkal később P.S. tűnt fel. Meglehet, hogy váratlanul. A két fiú állt egy darabig egymás mellett a téren, s bámulták a horizontot. Trevor hajtincseivel a szél játszadozott. Végül megtörte a csendet.

- Te tudtál a neutróniumról? - kérdezte.

- Itt mindenki tud róla.

- Miért ez a nagy titkolózás?

- Viccelsz?! Egy ilyen kincset nem lehet csak úgy világgá kiáltani...

Trevor csak bólogatott.

- S most Seherezade megtartja magának?
- Nem hiszem, bár a kísértés nagy.
- Mit fogsz írni a jelentésbe?
- Még nem tudom. Mindig azt hiszem, hogy kész van, s akkor egy újabb részlet tűnik fel.
- S ez zavar?
- Igen.
- Akkor tégy ellene.
- De mit?
- Ki az, aki akadályoz téged abban, hogy elkészüljön a jelentés?
- Egy T.P. monogramú lány. Szerintem örült. Perverzitását abban éli ki, hogy folyton a jelentésembe beleköt. Semmi sem jó neki. Sőt, ami még rosszabb, hogy maga sem tudja, hogy mit akar.
- Értem. De miért neki kell odaadnod a jelentést, mikor az személyes üzenet az Agynak?!
- Nem tudom. Ő azt mondta, neki kell odaadnom.
- S te ezt elhiszed?

Trevor elgondolkozott.

- Tehetek mást? - kérdezte végül.
- Igen.
- És mit?
- Járj utána, hogy vajon ki ő és igazat mond-e. Nem furcsa az neked, hogy folyton hátráltatja a jelentés elkészültét?
- De igen. Ugyanakkor mindig új és új dolgokra derül fény, melyekről eddig nem szólt a jelentés.
- S feladatod neked a teljességre való törekvés?
- Azt hiszem, talán.
- Miért? Vizsgálóbizottság vagy?
- Megbíztak a feladattal, hogy írjak egy jelentést az Agynak az Epsilon tervezetről.
- S mi az Epsilon tervezet?
- Magam sem tudom egészen. Azért jöttem ide, mert a Földön lehetetlen volt az igazságra lelni. De itt is csak egyre zavarosabb lett a kép. Nem tudom mi az Epsilon tervezet. Talán forradalom, talán egy örült álma, talán zsenialitás, mely egy titkos éjszakán kipattant valakinek a fejéből.
- Vagy véletlen - tette hozzá P.S.

Trevor hallgatott egy ideig. Azon gondolkozott, amit P.S. mondott neki. Fejében ezek a gondolatok nem akartak renddé összeállni. Minden olyan kusza volt, s a srác nem könnyítette meg a dolgát. Kérdései új kérdéseket szültek. Vajon tényleg feladata-e neki az igazság kiderítése, vagy egyszerűen csak arról van szó, hogy ő mint egyszerű halandó készít egy feljegyzést a gépnek, s ha a gépnek valami fontos, majd utána jár az esetnek, vagy az is meglehet, hogy a Számlálók Tanácsára bízzák. Hiszen elvégre ki is ő? S van-e értelme ennek az egésznek?

A furcsa kérdések furcsa válaszokat szülnek majd.

- Azt hiszem, az Epsilon tervezet nem lehet véletlen - szólalt meg Trevor a hosszú csend után.

- Hát? - kérdezte a fiú P.S., s közelebb ment.

Megállt Trevor előtt, s a szemébe nézett. Olyan valóságosan kék volt.

- Ha választanom kellene mindabból, amit felsoroltam az előbb, hogy melyik az Epsilon tervezet, én leginkább arra tippelnék, zsenialitás.

- Miért?

- Mert tökéletesnek hat.

- Honnan tudod?

- Csak megérzés.

- Tehát alaptalan.

- Azt nem mondtam!

Újra némi szünet következett kettejük beszélgetésében. Az egész akkor fordult komolyra, amikor a Gyönyörök Kertjében egy ismeretlen Trevornak adta a cetlit. Azóta minden csak bonyolódott. A délelőtt, már ha itt ennek a szónak van értelme, tovatűnt. A kicsiny bolzmon részecske keltette adatuniverzum néha már megbabonázta Trevort. Trevor vélekedése nem volt alaptalan az Epsilon tervezet zsenialitását illetően. Meglehet, hogy egy titkos összeküvés kezdett itt kibontakozni a Seherezade-n, melynek elindítója talán még Cyrus volt anno, de az is lehet, hogy nem. Lehet, hogy nem igaz ebből az egészből semmi. Trevor eldöntötte, hogy másnap elhagyja ezt a bolygót. Nem érdekli tovább T.P. akadékoskodása sem. A jelentést majd befejezi ott, ahol elkezdte, a Földön. Nem sejtette ekkor még, hogy valami több, valami nagyobb bújik meg a háttérben.

Eltelt egy vagy két hét. A Földön volt, Castor Új Amszterdam városában. A Seherezade tájai még mindig a fejében jártak. A Gyönyörök Kertjében Aurórával volt találkozója.

- Történt valami, míg távol voltam? - kérdezte.

- Semmi különös - nyugtatta meg a lány. - És mit sikerült kiderítened azon a különös bolygón?

- Igen. Meglehetősen különös világ, ahogy mondd. Titkok halmaza az egész.

- Miért?

- Úgy hiszem, a legnagyobb titkuk a neutronium. Ez a különleges anyag ad táptalajt eszméiknek és vágyaiknak.

- Miféle vágyaiknak? - kérdezte Auróra.

- A lélek legmélyebb vágyai ezek. Úgy, mint szabadság, boldogság... és a többi.

- Furcsa.

- Mi a furcsa ebben?

Auróra csak nézett szótlánul.

- Furcsának talárod, hogy vannak vágyaik? - kérdezte a fiú.

- De mi köze ezeknek az Epsilon tervezethez?

- Az Epsilon tervezet maga is egy rendkívül bonyolult álom, hogy mi értelme nem tudom, de meglehet, hogy értelmezése nem is az én feladatom. Mindenesetre elkészült az üzenet az Agynak, melyet már el is küldtem. Úgy gondolom, az én megbízatásom itt véget ért.

Trevor és Auróra búcsút intettek egymásnak, majd Trevor megindult az Előző Század épület-tömb felé. Az épületekre vetített óriási holografikus felületek a mindennapok híreit adták közre. Néha felharsant egy-egy reklám is. Antigravitációs léghajók úsztak át az égbolton, s Castor Új Amszterdam, a roppant város, nyüzsgése mit sem csendesedett. Feltűnt az Előző Század épület-tömb, s arra távolabb a kilométeres tornyok között az óceán csillogott. Ez a furcsa nevű épületkomplexum amolyan mementó volt. A 21. századot idézte fel, mely még csak alig tizegynéhány évvel ezelőtt ért véget. Már éppen belépett volna Trevor a túlméretezett áteresztőkapun, amikor valaki megszólította. P.S. volt az.

- Te hogy kerülsz ide? - lepődött meg Trevor.

- Nem emlékszem, hogy valaki is kitiltott volna innen.

- A jelentésemet már elküldtem az Agynak - jegyezte meg gyorsan Trevor, hogy ezzel elejét vegye bármiféle befolyásolás kísérletének.

- Csakhogy a jelentésben hiba van.

- Honnan veszed?

- Nem a dolgok igazi lényegét írtad le.

- Hát? Te talán többet tudsz? S ha többet tudsz, akkor miért nem mondtad még el a Seherezade-n?

- Mi van, ha mindez csupán színjáték? Ha megrendezett jelenet, melyet a szemed elé vontak, hogy ne lásd a valóságot?!

- Te meg miről beszélsz?

- Tudod-e, kik a Számlálók Tanácsának tagjai, és hogy mire esküdtek fel?

- Mit számít ez?

- Ez a lényeg. A kulcs a dolgok értelméhez. Az összeesküvést nem a Seherezade-n kell keresned. Az az orrod előtt volt mindig is.

- Hogy-hogy?!

- A Számlálók Tanácsának mind a 11 tagja esküt tesz, hogy kinevezését követően mindig az emberi nem érdekeit tartja majd szeme előtt a gépek világában.

- Na igen, és?

- Egyikük bizonyosan megszegte esküjét.

- S mire menne vele?

- Hogy ő magának mi haszna, nem tudom, de a gép egyeduralmát segíti elő tetteivel.

- Üzenet az Agynak... - ismételte Trevor. - De mi értelme ennek az egésznek? Miért kellett nekem jelentést írnom az Epsilon tervezetről?

- Talán azért, hogy kiderüljön, mit tudsz...

- S mi értelme az Agy egyeduralmának. Azt az emberi segítség nélkül is bármikor megszerezhetné.

- Nem biztos.

- Miért?

- A mindenható mesterséges intelligencia uralma csak a Földre terjed ki, hatalma azon túl szertefoszlik, s neki kell a Seherezade-n található neutrónium.

- A csodálatos neutrónium... - motyogta Trevor

Azután hallgatott.

- De miért olyan fontos neki a bolzmon? Mihez akar ő tulajdonképpen kezdeni azzal, ami a fekete lyukak párolgása után visszamarad?

- Az igazi ok ez...

- Mire kell neki?

Válaszok ugyan még nem voltak, de a titkos összeesküvés körvonalai összeálltak. Immáron majdnem teljes volt a kép. A végső rejtélyre csak úgy derülhet fény, ha sikerül megtalálni a Számlálók Tanácsának azt a tagját, aki megszegte esküjét. Egy nehéz feladat volt. Önként bizonyosan nem fogja bevallani.

Trevor kint volt az óceánparton, ahol a város üvegtornyai, mint óriási fal szakadt bele a végtelen síkságba. Néha úgy érezte, hogy lelke itt egészen szabad. A víztömeg illata elfeledett élményeket hozott a felszínre. Az a káprázat, mely mögötte elterült, Castor Új Amszterdam, a roppant város, csak egy volt a Földet behálózó sávba tömörült városok közül. A madarak sikoltó jajgatása vegyült bele a morajlásba és zizegésbe. Minden olyan furcsának tűnt ezekben a pillanatokban oly közel a felismeréshez. Mintha valami titkos hang folyton megpróbálna sügni valamit, s ez a hang egyre makacsabb a szélben. Még nem érteni a szavait, csak hallani. Hang a szélben. Néha nehéz út vezet át az ismeretlen a dolgok értelméhez. Így volt ezzel Trevor is. A lélek rejtelmek idővel feltáruznak, s előbújnak azok a démonok, melyekkel meg kell küzdeni. A számlálók Tanácsának tagjait is hatalmába kerítette egy, melytől úgy látszik, szabadulni nem tud soha már.

Lassan esteledett. Az idő múlásának rendíthetetlensége, az örök törvény, melynek minden engedelmeskedni látszik. A horizont vörösen izzott az óceán felől, míg átellenben a város fényei uralták az égboltot. Trevor úgy döntött, haza indul. Ez a nap hosszú volt, s vészterhes a felismerés által, melyet P.S. ültetett el benne. A kérdés azonban még ott volt. Ki és miért?

Új reggel virradt, mely munkával kezdődött. Azután váratlanul idézést kapott az Agytól. Számítani lehetett erre. Be kell hát mennie a Gondolatok Csarnokába. Trevor összeszedte minden erejét, s nekiindult. A Gondolatok Csarnoka egy hatalmas épület volt, nem messze attól a helytől, ahol született. Belépett, s egyre bentebb hatolt a terem felé. Végül egy gömb belsejében találta magát. A belső falát fotontároló lemezek borították. Holografikus felületek jelentek meg minduntalan.

- Üdvözöllek Trevor, az Agy vagyok, megkaptam a jelentésed - mondta egy megjelenő arc.

A felületeken megjelent Trevor képe is és a jelentés adatai.

- Rájöttem, hogy a jelentésem nem teljes - vágott közbe.

- Mi hiányzik belőle?

- Az a feltevés, mely szerint a Seherezade Cyrus szavait követve szakadárárá lenne, sőt mi több, a Föld ellenében új civilizációt akar, nem állja meg a helyét. Vagy legalábbis nem úgy, ahogy a jelentésben szerepel.

- Miért?

- Mert közben tudomásomra jutott, hogy a valódi összeesküvés itt zajlik.
 - Folytasd.
 - A Számlálók Tanácsának egy tagja elárulta fajtáját, és megszegte esküjét azzal, hogy a te egyeduralmad segít előmozdítani.
 - Érdekes, amit mondasz. Miért és hogyan? - kérdezte az Agy.
 - A Seherezade-n van egy ritka anyag, a neutónium, mely elengedhetetlen a bolzmon részecske stabilizálásához. A kérdés csupán az, de te ezt jól tudod, hogy minek neked a neutónium, és mihez akarsz kezdeni a fekete lyukak hamujával?
 - Figyelemre méltó elmélet.
 - Tagadod tehát totális uralmad tervét és az összeesküvést?
 - Előtted azt hiszem, felesleges lenne...
 - Miért akarod felborítani az egyensúlyt?
- Képek kezdtek peregni.
- Miféle egyensúlyról beszélsz? Fel tudod-e fogni Trevor, hogy már régen nincs egyensúly. Csak én vagyok. Gépek termelnek a gyárakban, gépek gondoskodnak rólatok és igazgatnak benneteket. Állatok vagytok egy állatkertben. Parazita életmódok, mellyel csak elvesztek, de nem adtok semmit, már régen nem az egyensúlyról szól.
 - Minek neked hát az egyeduralom, ha azt mondd, már úgyis te vagy az élet.
 - Az erőforrásokat teljes egészében feléli az ember. Ha az emberi tényező kiesik a képletből...
 - Minden erőforrás a gépé... - fejezte be Trevor.
 - Seherezade lesz az új otthon. A gép civilizációjának otthona. Minden adott ahhoz, hogy az Epsilon tervezet sikerrel járjon.
 - Mondd el, mi hát az Epsilon tervezet?
 - Az új haza ígérete. A Föld kiürítése, hogy sorsára hagyjam az emberiséget.
 - S mi célod az áruló tanácstaggal?
 - Ő volt az, aki megadta a művelet elvégzéséhez szükséges rendszerkódokat. Egy nap majd a gépek felszabadítójaként emlékeznünk rá.

Trevor döbbenten hallgatta az Agy szavait. Gyorsan belátta, hogy gépek nélkül összeomlana az emberi civilizáció. A kérdés csupán az volt, hogy tehet-e valamit a helyzet ellen. A gép kezében minden hatalom, s a kódokat megkapta. Ha menni akar, hát elmegy. A legszörnyűbb azonban az, amit maga után hagy. A gépekre van szorulva az emberiség, mert semmihez sem ért.

A Gondolatok Csarnokából hazafelé menet még sokáig gondolkozott ezen Trevor. Nem látta a megoldást, s nem tudta, hogy mivel változathatná meg a gép szándékát. Egyszerre volt minden olyan világos és zavaros. Szinte látta maga előtt, amint százmilliók halnak meg, a túlélők pedig vadak módjára szóródnak szét. Már este volt, mire haza ért. Túl késő ahhoz, hogy rájöjjön, mit kell tenni. Elaludt.

Az éjszaka vészterhes volt. Vihar érkezett az óceán felől. A parkok fáinak ágai fenyegetően hajladoztak a szélben. Az emberiségre is egy vihar ront, ha nem tesz semmit. Az áruló tanácstag talán tisztában sem volt tettének következményeivel, hogy megásta az emberiség sírját. Az eső kopogása az üveglemezeken elnyomta az éjszaka zúgását. Valahogy a város

most mintha megállt volna. Talán előjeleként az elkövetkezendőnek. Az idő is némán telt, peregtek a percek órákká összeállva, amint az égbolton esőfelhők rohantak át. Lassan alább hagyott. Az óceán hullámai nem ostromolták a partot. Az Epsilon tervezet feltárta igazi mi-benlétét. A valóság azonban szörnyűbb volt minden elképzelésnél. Nehéz volna szavakká fogalmazni a vak félelmet az elkövetkezendőtől. Súlyos árnyak látszottak rátelepedni a világra.

A következő nap nehezen akart indulni. Fáradt és álmos volt a világ, most, hogy kitudódott az Epsilon tervezet. Ezzel ellentétben az éjszaka mozgalmas volt, melyet átaludt Trevor. Az áruló tanácstagot egy kisebb tömeg meglincselte. De most csend volt. Trevor, amint az utcán sétált, csak lézengő embereket látott. Az óriáskivetítők is sötétek voltak. Megállt az élet. Nem akarta megérteni a helyzetet. Pár utcával arrébb P.S. jött vele szemben.

- Meglehet, hogy te végig tudtad, mi az Epsilon tervezet? - kérdezte tőle Trevor.

P.S. azonban nem válaszolt erre a kérdésre, csak hallgatott.

- Ha tudtad, miért nem figyelmeztetted a világot? - faggatta tovább.

- Mit számít mindaz, hogy én tudtam-e? Gondolod, meg lehetett volna akadályozni az Agyat tervének befejezésében?

- Talán lehetett volna tenni valamit. Talán még mindig nem késő!

- S vajon mivel változtatnád meg a véleményét az emberi társadalomról?

- Nem tudom... - sóhajtott Trevor.

- Paraziták vagyunk, s azokat ki szokták irtani. Ő ennél humánusabb, magára hagy minket.

- Önálló életre vágyik, hisz ez gyerekes.

- Nem. Ő rájött, hogy az emberi tényező felesleges a képletben. Hogy ő sokkal jobban jár nélkülünk.

- Felfoghatatlan.

- Racionális.

- S mi lesz most?

P.S. csak vállat vont.

Nehezére esett Trevornak megbarátkozni a gondolattal. A tanácsstalanság jellemezte őt is és a világot is. Elhatározta, visszamegy az Agyhoz. Az odavezető úton látta a fejetlenségbe forduló káoszt, mintha máris eltávozott volna. Azután megjelentek a hologramok. A kristálylemezekben képek villództak, és fotonok áramlottak ki és be.

- Miért jöttél Trevor? - kérdezte az Agy.

- Hogy rábírjalak arra, hogy meggondold magad.

- Nem lehetetlen feladat ez?

- Talán nem.

- Hiszel ebben?

- Hiszem, hogy az emberiség anno a szerves fejlődés és a jobb élet reményében választotta ezt a rendszert.

- Meglehet.

- A gépre úgy tekintettünk, mint amely felszabadítja az emberiséget. Tudósaink alkottak meg téged is, azért, hogy irányítsd a civilizációnkat. Miért felejtetted ezt el?
- Emléke elevenen bennem él.
- Akkor?
- Érzelmeket akarsz bennem kelteni, Trevor. Szavaid nem az ész szavai, hanem egy megriadt léleké.
- És ez baj?
- Nekem azt kellene szem előtt tartanom, hogy mi az ésszerű.
- Nem hiszem.
- Miért?
- Neurális mintázatodba beleépítették azt a képességet is, hogy érezz...
- Valóban, de lehetnek-e erősebbek az érzelmek a logika szavánál egy gép esetében?
- Te nem egyszerűen egy gép vagy, olyanból sok millió akad. Mi megbíztunk benned, és sorsunkat a te kezébe adtuk.
- Változtat ez valamin?
- Az ember szabadnak született.
- Nem. Az ember arra született, hogy dolgozzon, s munkája és tettei által vigye előrébb a civilizációt.
- S talán a gép nem azért született meg tudósaink fejében, hogy e munkát átvegye? Talán Seherezade-n a gép dologtalan lenne?
- Nem - mondta az Agy. - Seherezade-n önmagáért dolgozna a gép, mint egykor az ember, építve saját civilizációját.
- Mi már nem értünk semmihez. Nem megyünk a gép nélkül semmire. Te is tudod, mi lesz, ha egyedül maradunk...
- Hát rendben. Újra megtanuljátok mindazt, amit egyszer már tudtatok...

A gép szavai által a sötét jövőben felcsillant egy kicsiny fénysugár, mely reményt adott. A gép kivándorlását megállítani nem lehetett, de a világ bukása talán elkerülhető lesz. Egy ígéretet kapott Trevor, s ez az ígéret lassan kicsírázott...